

Усещане
за
фамилиер

Дарс

Джон

ДАРА ДЖОЙ УСЕЩАНЕ ЗА ФАМИЛИЕР

Превод: Fantastique

chitanka.info

Любимата поредица „Матрицата на съдбата“ продължава с вълнуващата история на красивата котка шейпшифтьр Соша.

Младата фамилиерка копнее за екзотично приключение, а не бива да се противопоставя на заповедта на своя крал да не напуска тяхната планета. Тя тръгва на тайно пътешествие, за да открие нови светове. Скоро пътят ѝ я отвежда до една загадъчна планета — и един напълно завладяващ непознат на име Даксан.

„Тези, които ще си играят с котки, трябва да очакват да бъдат одраскани.“

Мигел де Сервантес

ПЪРВА ГЛАВА

Ма'ан, родна планета на фамилиерите, 5187 м. г.

— Той не може да ме спре да тръгна! — Соша бе толкова разгневена, че можеше да почувства как косата ѝ настръхва на тила. Този знак обикновено беше предупреждение, че предстои голяма битка. — Кой е той, че да ми казва какво да правя?

— Той е кралят на всички фамилиери — Х'риар въздъхна дълбоко, една уморена и измъчена въздишка. Това беше петият път, в който водеше този разговор с дъщерята на брат си.

Понякога момичето можеше да бъде упорито като по-големия си брат Бригър. За съжаление, този случай беше такъв.

Той въздъхна отново, клатейки глава. Х'риар винаги бе смятал Соша за най-сладкото и красиво котенце от семейството, с черната си коса, с привлекателните си проницателни черти на лицето, с веселия си характер и с тези очи — едното аквамаринено, а другото златисто. Обикновено тя бе най-уравновесената от цялото семейство. С изключение на случаите, когато козината ѝ бе погалена неправилно. Тогава трябваше да се внимава!

— Да, Соша, той може да те спре — повтори Х'риар за единадесети път.

Фамилиерката започна да крачи. Друг лош знак.

— Той е неразумен! Аз ще се справя отлично!

— Тадж Джайън не е съгласен — наскоро техният крал бе извикал всички фамилиери обратно на Ма'ан, и бе забранил всякакви пътувания извън планетата. Дори тези към Авиара бяха сведени до минимум.

Разбира се, той правеше това за тяхната безопасност. Карпон, деспотичният владетел на Ганакри, беше обявил война на фамилиерите. Преследваше ги систематично и ги поробваше.

За съжаление, те бяха считани за най-красивия и чувствен вид — затова ги продаваха на много висока цена в търговския сектор.

Причината за това бяха необикновените им умения да доставят удоволствие.

Х'риар знаеше, че дарбата на хората от неговия вид да се преобразява ги правеше безкрайно очарователни за другите, защото фамилиерите съществуваха в две форми — тази на човек и на котка.

Но с тази вродена способност идваше и жизненоважното чувство за индивидуалност. Неговият народ не приемаше да бъде задържан или контролиран. Това беше дилемата на Х'риар.

Кралят не би приел добре повдигането на тази тема. Все пак тадж Джайън знаеше, че преди всичко трябва да защитава народа си.

В началото Х'риар не бе сигурен в мерките за безопасност, които Джайън бе решил да предприеме, но като негов съветник — утал, той разбра и се съгласи с него.

Соша изглежда не го приемаше по същия начин. Като жена със силна воля, навлизаща в разцвета си, тя имаше други идеи. Да бъдеш роднина на краля понякога беше предимство. Соша имаше погрешното впечатление, че заповедта на тадж Джайън не се отнася за нея.

Х'риар, като всеки мъж в семейството, винаги е бил очарован от неустойчивия ѝ маниер на измъкване. Фактът, че тя бе най-младата жена в семейството само прибавяше обаяние към равновесието. С други думи, тя бе свикнала да постига своето.

Х'риар направи още един опит да я накара да разбере.

— Той не е неразумен, Соша, опитва се да защитава нашия народ.

— Мислиш ли, че някой ще го направи по-добре от мен? Мога да се грижа за себе си, уверявам те — ноздрите ѝ се разшириха прелестно, показвайки котешкият ѝ темперамент.

Х'риар опита да потисне усмивката си. Тя беше млада и неопитна в порядките на другите светове. Перченето ѝ идваше от младостта. Но не бе нужно да ѝ казва това.

Успокояването със сигурност беше най-добрата тактика при една разгневена фамилиерка. Освен ако нямате намерение да я дразните — което винаги беше интересно при подходящи обстоятелства. Той се усмихна нежно при спомена за един такъв случай с неговата съпруга...

Гневният вик на Соша го върна обратно в настоящето.

— Аз съм пълнолетна! Сега ми е времето да пътувам и да търся приключения, Х'риар. Цял живот чакам това! Това е прекалено!

В интерес на истината, тя не бе единствената, в такова настроение. Много от младите хора бяха притиснати от ограниченията, които тадж Джайън бе принуден да им наложи. Въпреки, че хората разбираха мотивите му и ги приемаха, затварянето на тайния Тунел на Ма'ан бе изпитание за всички.

Те бяха същества, които живееха за приключенията. Никой фамилиер не можеше да стои затворен в клетка — дори тя да е цяла планета. В действителност, фактът, че нещо им е забранено ги караше да го искат още повече. Това бе същността на всяка котка.

Х'риар призна пред себе си, че те често бяха вбесяващи, но все пак приятни същества.

— Искрено съжалявам, че навлизането ти в зряла възраст трябваше да бъде така ограничено. Да, ти няма да имаш възможност да преживееш всичко, както другите в миналото, но по света има много неща, които не разбираш. Ужасни неща. Твоята безопасност е твърде важна за нас. Моля те, разбери.

Сега беше ред на Соша да въздъхне.

— А аз те моля, ти да се опиташ да ме разбереш, Х'риар. Това не е просто каприз на пълнолетието. През целия си живот съм мечтала да изследвам други светове. Други хора. Искам да видя как живеят те. Как мислят. Знам, че е необичайно за една жена да иска да пътешества толкова далеч, но аз не се страхувам да се възползвам от възможността да опитам нови неща. Искам да мога да решавам сама!

Х'риар потърка челото си. Как би могъл да я убеди? Тя нямаше да може да разбере дълбините на жестокостта, която можеше да срещне. На Ма'ан тя познаваше само обич и състрадание. Мъжете фамилиери бяха много покровителствено настроени към своите приятели и семейства. И имаше защо. Вселената бе изключително опасно място за тях.

— Повечето от тези хора, които искаш да срещнеш, не мислят като нас, те не споделят нашите вярвания или отговорностите към тях. Знаеш ли, че в далечните страни има хора, които преживяват единствено от търговията с пленници? Фамилиерите са високо ценени от тях.

Соша пребледня, но удържа позицията си.

— Чувала съм за това, Х'риар. Но те търсят мъже. Аз няма да съм в опасност.

— Търсят мъже, защото не могат да срещнат някоя от нашите жени. Би ли рискувала да бъдеш заловена и продадена като някое парче плат? Да бъдеш принуждавана да правиш неща толкова ужасни, че дори не можеш да си представиш?

Соша преглътна. Подобна съдба не изглеждаше особено привлекателна. И все пак, тя не можеше да се откаже от мечтата си.

— Това няма да се случи с мен. И щом нашите мъже са готови да поемат такъв риск за приключение, тогава трябва да ми бъде позволено да направя същото. Нещо повече, фамилиерите рядко са били отвлечани, защото имат способността да се изплъзват, нали?

— Това се промени. А ти добре знаеш, че мъжът фамилиер е роден хищник, Соша. Той има способност да се защитава, която ти нямаш.

Това я накара да млъкне временно. Макар и жените да имаха нещо хищническо в себе си, те не бяха като мъжете в това отношение. Един притиснат в ъгъла мъж не бе гледка за изпускане. И ако бе в добро настроение, той щеше да остане на място и да се бори, без значение колко врагове имаше насреща си. Все пак, жените често можеха да надхитрят враговете си. Тя нямаше да се откаже от мечтата на живота си.

— Това, което казваш може да е вярно, Х'риар, но аз имам различни способности, които в някои области са по-силни дори и от тези на мъжете.

Ние мъжете ли не знаем! Х'риар не можеше да реши дали да се усмихне на очарователното момиче или да се намръщи на упоритостта ѝ.

— Независимо от това, моя малка Соша, разговорът ни е безсмислен. Твоят брат никога няма да се съгласи с това, а тадж Джайън запечата Тунела. Той заповяда всички да останат на планетата. Ти няма да отидеш никъде, докато ситуацията на Ганакри се изясни и техния водач Карпон заплати за престъпленията си срещу нас.

— Но това може да отнеме години! — извика момичето.

— Може. Така ще имаш достатъчно време да се насладиш на родната си земя. Може би дори ще се ожениш?

Устната ѝ се издаде непокорно напред.

— Няма да се ожения, преди да преживея вълнуващо приключение!

— Твърде млада си, за да осъзнаеш, че бракът сам по себе си може да бъде едно приключение — той ѝ намигна. — Трябва да се върна в кралския дом, Соша. Надявам се посещението ми да е успокоило тревогата ти. Сега, когато разбра, че желанието ти за пътешестване е невъзможно, може би ще искаш да дойдеш на гости в двореца за няколко дни? Дженис ще ти е благодарна за компанията, а Джайън няма да попречи на мъжете да те обсипят с подаръци.

Ноздрите на Соша пламнаха леко при безобидното предложение. Пожела приятен ден на Х'риар и му благодари за посещението.

Разговорът беше приключил. Уталът се сбогува бързо.

Соша се отпусна на пода върху най-близката възглавница.

— Х'риар наистина си мисли, че може да ме накара да отстъпя! — изсумтя деликатно тя, докато се изтягаше върху копринената тъкан. „Ела в двореца!“ Какво я интересуваха подаръците от съревноваващи се, перспективни мъже?

Цялото това нещо я отегчаваше. И макар че много харесваше таджа Дженис, не искаше да си губи времето в дома на краля. Имаше да прави проучване — и щеше да го направи! Но как? Тя прехапа устни.

Тъй като Джайън беше запечатал тайния Тунел, единствения друг водеше право към Авиара.

Този Тунел бе охраняван строго и от двете страни. Рицарите на Чарл пазеха входа от страната на Авиара, а клановете редуваха най-добрите си мъже, за да охраняват този на Ма'ан. Никой не преминаваше без официално разрешение. Хмм. За разлика от тайния Тунел, който беше запечатан, другият бе свързан с огромната Зала на Тунелите на Авиара.

Въпреки, че не искаше да ходи на Авиара, може би щеше да успее да се изплъзне, веднъж щом влезеше в Залата и оттам да се придвижи към друг свят?

След като се отдалечи от Авиара, пътуването ѝ щеше да бъде подсигурано. Трябваше само да пресметне допълнителните скокове в Тунелите от тази точка. Разбира се, най-добре би било да прикрие посоката, към която е тръгнала като премине през няколко Тунела, така че да не може да бъде проследена лесно.

Това може и да проработи наистина, разсъди тя.

Но как ще стигне до Авиара без официално разрешение? Може би имаше начин да се премине през портала незабелязано. Тя не знаеше, но щеше да разбере.

Соша изтича до покоите си, бързо взе една торбичка със скъпоценни камъни и един от своите цветни пояси. Натъпка камъните в тайния джоб, скрит в колана ѝ, преди да обвие лентата около кръста си.

След това завъртя зелената си пелерина с качулка над широката си джейтал-рийз роба. Гладката прозрачна материя на дрехата бе увита изкусно около нея тридесет и девет пъти и бе завързана отстрани по традиционния начин. Хладната крили материя падаше на меки гънки около тялото ѝ и се движеше чувствено заедно с нея. Само усещането на копринената тъкан, галеща кожата ѝ, я накара да измърка.

Мъжете фамилиери често прекъсваха това, което вършеха, само за да се насладят на красивата, грациозна гледка на жена, минаваща край тях облечена с джейтал-рийз.

Семплата зелена пелерина не беше толкова екстравагантна като другите, които притежаваше. Натъжи я това, че трябва да я носи в такъв важен момент, но простата линия нямаше да привлече допълнително внимание към нея.

Соша издаде малко, тъжно мяукане. Като повечето фамилиери, тя обичаше да носи красиви неща, обаче скрита под тази пътническа пелерина, лесно можеше да бъде взета за член на търговски керван. Докато не погледнеше някого право в очите. Отличителните за нейната раса двуцветни очи веднага щяха да я издадат — така че трябваше да бъде много внимателна.

Соша подаде глава през вратата, за да се увери, че никой наоколо няма да стане свидетел на бягството ѝ. Очите ѝ се разшириха при вида на един много възрастен мъж, който вървеше нагоре по хълма към семейната къща. Той се облягаше тежко на магьосническия си жезъл.

Яниф!

Какво правеше тук този Чарл? И защо бе избрал точно този момент за посещение? Един мистик от седмо ниво веднага щеше да разбере какво е замислила! Тя присви уши. Какво трябваше да направи...

Задържа дъха си, когато Яниф внезапно се отклони от пътя, който следваше и смени посоката към дома на краля. Соша изпусна

една огромна въздишка на облекчение. Сигурно бе дошъл да търси Х'риар и бе осъзнал, че съветникът на краля вече е поел обратно към Джайън.

Сега, когато пътят беше чист, тя бързо напусна къщата, скрита от заобикалящата растителност. Доволна усмивка разтегли устните ѝ.

Нищо не бе толкова вълнуващо както стрелването през вратата, когато някой може да те хване във всеки един момент. Соша не беше сигурна защо се чувства толкова приятно — просто беше така.

С щастлив смях, тя перна няколко листа по клона на един храст, покрай който притича. Като минеше направо през гъстата зеленина щеше да избегне среща с някой. Фамилиерите обикновено не бяха склонни да се придържат към утъпканите пътища. Особено ако можеше да си навлекат неприятности.

Хората от нейния народ бяха известни с това, че могат да прекарват цели часове, заети със странични забавления. В крайна сметка, кой знае какви интересни неща може да открие човек по време на някое пътуване?

Днес Соша се застави да остане фокусирана върху целта си. Цветята, растящи около лагуната нямаше да отвлечат вниманието ѝ. Днес тя беше ловец!

И порталът в близост до кралския дворец бе набелязаната ѝ жертва. Много скоро нейното ново пътешествие щеше да започне. То я бе призовало.

Зовеше я...

ВТОРА ГЛАВА

Планета Сполтам, главен град Агни

Даксан Саин наблюдаваше града пред себе си, застанал удобно на терасата от бял камък. Построена върху Високото плато, къщата му ефектно подчертаваше положението му на изискан член на управляващата класа на Сполтам. Той бавно вдигна лице към небето.

Ярката слънчева светлина — постоянно дневно явление в този град — проблясваше върху белите мраморни покриви, каменните стълбове и високите веранди. Топлите лъчи се плъзгаха през кристалночистите тюркоазни води на залива на Агни, като сигнална факла, осветяваща сияйния път към красотата на техния град.

През нощта лунната светлина озаряваше града почти по същия начин, но с една съществена разлика — вместо злато по улиците му проблясваше сребро. Така, ден и нощ, градът изглеждаше като блестяща перла, кацнала високо на брега на Прионианско море.

Преди векове, той бе проектиран от техните най-добри архитекти с идеята да бъде привилегирована свръзка към Сполтам.

На улицата под него граждани и туристи се суетяха около сергии, магазини и площади. Някои от тях се пазаряха усърдно за стоките, а други клюкарстваха за най-добрите вносни алкохолни напитки.

На определена цена в този град можеше да се намери почти всеки лукс, познат във Вселената. Бе добро място за живеене, ако сте от привилегированите граждани на Сполтам. Даксан бе един от тях и се наслаждаваше на прекрасния живот на Агни.

Огромното жилище, пълно със слуги, които бяха готови да изпълняват неговите заповеди денем и нощем, бе доказателство за високото му положение в обществото. Масата му бе винаги пълна, а леглото — никога празно.

Като образован човек, той си позволяваше доста охолен живот. На Сполтам буквално се покланяха на учените. Това бе планета, която поставяше стойността на знанията над всичко. Когато от трибунала на

Агни признаеха някого за учен, пред него се отваряха всички врати. Хората го слушаха. Поканите никога не спираха да идват.

Да, той имаше много комфортен живот. Тъгълчетата на чувствената му уста се извиха леко нагоре. Доста интересен, наистина.

Даксан се наведе през каменния парапет и лениво погледна към привлекателната млада девойка, която вървеше към пазара с кошница в ръка.

Той не бе толкова заинтригуван, колкото би трябвало да бъде.

В последно време нещо го измъчваше. Но какво, не можеше да каже. Знаеше само, че това го държи буден през нощта и неспокоен през деня. Учените често се измъчваха от неясни главоблъсканици, които трябваше да се разрешат. И все пак той усещаше, че не това е причината за неговото странно безпокойство. Раздразнението му бе почти измамно.

До този момент успяваше да сдържа чувството така, че да не влияе на работата му. Но ако това се променеше, щеше да бъде принуден да вземе драстични мерки. Странно, но перспективата го натъжи. И все пак, той знаеше какво трябва да направи.

Златните му очи се вгледаха в хоризонта. Дори сега усещаше странното примамване.

Зовеше... Винаги зовеше...

ТРЕТА ГЛАВА

Тя го направи!

Соша се огледа невярващо. Странният непознат град блестеше на ярката слънчева светлина! Просто чакаше един фамилиер да го изследва!

Планът бе протекъл почти гладко, бе скочила от Ма'ан в Залата на Тунелите на Авиара с изключителна лекота. Присъединявайки се към група авиарански делегати и техните съпруги, тя се промъкна през портала без никакви усилия. На Авиара не бе толкова лесно, но не бе и нещо, с което не можеше да се справи.

Първоначално тя беше завладяна от Залата на Тунелите. Големите проходи се простираха един до друг и изглеждаха като едно безкрайно начало с богат избор на възможности. Точно, тогава някой опита да ѝ зададе въпрос — един рицар на Чарл я бе повикал. Разтревожена, тя се хвърли право в първия Тунел от дясно. Рицарят ѝ заповяда да спре, но Соша успя да влезе в портала преди той да я настигне!

Нямаше никаква представа какво ще открие от другата страна, така че това бе доста смела постъпка от нейна страна.

Сега тя се взираше с широко отворени очи в каменния град пред себе си. Белите сгради бяха толкова блестящи, че почти нараняваха очите ѝ. Хората се суетяха напред-назад. Някои от тях се бяха настанили върху гърбовете на странни животни. Соша почувства съжаление към животните, не ѝ се струваше редно, че трябва да понасят такова тежко бреме.

На пръв поглед, жителите много приличаха на нея по външен вид, но не изглеждаха много приятелски настроени.

На Ма'ан всички се поздравяваха приветливо, но тук — част от тях я подминаваха с презрителна гримаса. Като че ли се смятаха за нещо повече. Подмина я развълнувана група мъже, които държаха някакви свитъци. По начина, по който ги размахваха, като че ли обсъждаха това, което бе написано на стегнатите листи хартия. Те не

обръщаха особено внимание на посоката, в която отиваха. Забелязваха само себе си и документите, в ръцете си. Соша си помисли, че сигурно всеки миг ще се препънат един в друг.

Което можеше да се окаже доста забавно. Очите ѝ заблестяха в очакване. Но мъжете някак си успяха да минат през суматохата от удрящи се лакти и свиха зад тъгла. Соша се извърна разочаровано.

От другата страна на улицата жена с две деца носеше храна на човек, който бе вързан и принуден да стои на слънце. Соша не бе виждала такова нещо преди.

— Сега той ще си научи урока! — промърмори една възрастна жена зад нея. Авиаранското устройство за превеждане на Соша работеше перфектно и тя разбра всяка дума.

— Как може да научи урока си като е вързан да се пържи на слънцето? — попита тя сериозно.

Жената цъкна с език и се намръщи.

— Безочлив обикновен гражданин! — каза презрително тя и продължи по пътя си.

Какво е направил този човек, че да бъде третиран по този начин? Челото на Соша се сбърчи. Гледката я развълнува дълбоко. Младата жена огледа градския площад.

В средата един огромен фонтан хвърляше пръски навсякъде. От дясно няколко мъже, облечени по сходен начин, се щураха напред-назад, и явно се чудеха какво да правят. Не бяха рицари, но имаха вид на бойци.

От другата страна някакъв човек удряше животното си, а то издаваше болезнен вой. Бедното същество не можеше да се защити от яростната атака.

Това е ужасно! Без да се замисли, Соша се втурна да помогне на нещастното животно.

— Стой настрана, момиче! Какво си мислиш, че правиш?

— Наранявате я! Защо я удряте така? — извика тя.

— Луда ли си? Връщай се при своя господар! — мъжът болезнено стовари върха на камшика върху рамото ѝ.

Соша ахна. Повече от шок, отколкото от болка.

— Казах да се махаш! — камшикът я ужили отново.

Възмущението я обхвана напълно. Тя отметна качулката си и изсъска гневно. Човекът незабавно започна да отстъпва ужасено назад.

— Какво по...

Тогава очите му се разшириха подозрително. Изражението му стана алчно.

Ах, Соша, виж какво направи! Това не изглежда добре за теб. Тя изчака да види какво ще направи мъжът, надявайки се, да не е нещо лошо. Той извика към групата мъже, облечени в униформи, които стояха около фонтана в центъра.

— Стражи! Арестувайте я! Тя открадна пръстена ми!

Стражите се обърнаха един по един със заплашителни усмивки на лицата. Времето спря, докато осмисляха думите на мъжа. Най-сетне си бяха намерили работа. Доскоро отегчените стражи се затичаха към нея до един. Някои от тях като че ли размахваха странен вид оръжие.

Соша примигна за част от секундата, и достигна до важно заключение: Бягай!

Като осъзна, че може би е направила грешка с избора си на свят за изследване, тя побягна през площада, след това се спусна към пазара, където бяха наредени няколко търговски сергии. Без да спира да мисли, тя притича бързо покрай ниша с изложени дрехи, маса с блестящи оръжия, кошница с прясно изпечени тестени изделия — които ухаеха примамливо, но тя нямаше представа какви са, а и не възнамеряваше да спира — за да разбере. Бягаше с всичка сила докато изведнъж... не се сблъска в щанд, затрупан с кутии с някакви странни и пъстри плодове.

Резкият удар предизвика срутване на част от навеса. Стълбът, който не беше завързан надеждно, се откачи, разби се в таблата, и изпрати нея и съдържанието ѝ във въздуха. Навсякъде се затъркаляха големи, кръгли плодове.

Два от тях отскочиха върху масата с печените тестени изделия, и сплескаха половината стока на търговеца. Той издаде вик на недоволство. При вика му, животно, подобно на това, на което тя се бе опитала да помогне, стъпи с дебелия си закръглена лапа точно върху един от плодовете — въпреки че всички му крещяха да не го прави.

Ужасна смрад изпълни въздуха!

Пазарът полудя от силната шумотевица предизвикана от мърморещите минувачи и тропачите стъпки на забързани стражи. Всички се втурнаха да бягат от ужасната миризма.

Защо ще продават нещо като това, чудеше се Соша, докато продължаваше да се движи около сергиите, бягайки от преследвачите си.

Тя започна да изпитва удоволствие от гонитбата. Също както останалите от своя вид, Соша обичаше да бъде преследвана, дори нещо повече — обожаваше да се изплъзва! Освен ако не решеше, че може да е забавно да бъде заловена.

Въпреки че... не беше добре да бъде гонена по този начин. Преследвачите ѝ може би нямаха нейното чувство за хумор.

— Спри, крадло! — лъжливият ѝ обвинител все още бе сред преследвачите. Докато пухтеше след нея, с тракащи над зачервената му и друсеща се шия челюсти, тя можеше да се закълне, че с всяка негова крачка, торбичките под очите му провисаха все повече.

Соша изобщо не се съмняваше, че когато изсъска към него, той се бе зачудил дали е възможно тя да е жена от много търсената котешка раса, за която се говореше постоянно. Само мисълта за това го накара да я преследва.

Не го бе погледнала, така че той не можеше да знае със сигурност. Ако успееше да му избяга, той може би щеше да сметне, че предположението му е било само налудничава идея, предизвикана от прекалено горещото време. Тя се спусна напред с пълна скорост.

Разсеян Даксан навлезе в пазара. Неопределеното чувство се бе завърнало. То сякаш се засили, когато вървеше покрай сергиите. Почувства раздразнение. Нищо не биваше да отвлича вниманието му! Настоящата му работа бе прекалено важна, за да бъде прекъсната от неясното чувство, което го измъчваше. Та той бе учен. Намръщи се, когато чу шума от суматоката близо до централния фонтан.

Седем стражи преследваха жена, облечена в зелена пелерина! Изумен, той наблюдаваше как тя тича бързо между сергиите, а след това скочи на върха на едно платнище. Имаше бързи крака и богато въображение. В разгара на тази суматоката, той чу нейният... доволен смях? Сякаш тя всъщност се наслаждаваше на цялата ситуация. Златистите му очи се присвиха.

Кръвта на Аях, не позволявай това да се случи...! Още докато изричаше прочувствената си молба, бе принуден да признае, че това се

случва в действителност. И сега се налагаше да го овладее.

Завъртя се, и изчезна като мъгла в лабиринта от тесни улички, които обграждаха пазара. Безшумен. Смъртоносен.

Двама от стражите се разделиха, за да се приближат към нея от две противоположни страни, притискайки я от натясно.

Тя се засмя. Наистина, те сигурно се шегуваха, с такава тактика нямаше да могат да хванат нищо друго, освен въздух! Със смях прескочи пъргаво няколко кутии и притича бързо по горната част на платнището над щанда на един търговец. Това глупаво преследване можеше наистина да стане приятно!

Спускайки се надолу, тя тупна върху клетка с някакви кряскащи крилати животни, които сякаш я насърчаваха с викове. С един силен удар, Соша изрита резето, и освободи шумните, развълнувани затворници, които приеха предизвикателството като миниатюрни пернати Чарл. Те смело препречваха пътя на всеки, който ги приближаваше. Това бе прекрасна гледка!

И тя тъкмо щеше да се измъкне, когато... една силна ръка се появи от нищото, хвана я за китката и я дръпна в малка, тясна уличка.

Преди Соша да има възможност да осъзнае какво става, един глас, копринен като материята на нейната джейтал-рийз роба промърмори ниско в ухото ѝ:

— Имаш ли представа какво е наказанието за кражба от благородник?

Тя опита да съдържи дъха си, когато погледна нагоре към лицето на решителния си похитител.

Изправи се пред невероятно мъжествено лице с перфектни черти и остра проникателност. Сериозни, златни очи, обрамчени от гъсти, абаносови мигли; твърди устни, пълни с чувствени тайни, които молеха да бъдат захапани. При тази съблазнителна мъжествена гледка, устните на Соша се разтвориха несъзнателно в отговор.

Косата му падаше ниско под раменете. Кичурите му се виеха в дълги и красиви къдрици, с вплетена в тях черна, кожена връв, а по краищата ѝ висяха мъниста. Цветът на косата му бе еднакъв с този на очите... И все пак бе трудно да се определи какъв е истинският нюанс, заради преплетените в нея нишки. Тя подозираше, че силното слънце изсветлява по-тъмните кичури в по-светли, за да се получат тези златни оттенъци.

Той бе красив.

Тя произхождаше от раса, която раждаше мъже със зашеметяваща красота, но дори за нея, външността му бе доста впечатляваща. Може би трябваше да разкаже на приятелките си за това място?

И все пак, той нямаше право да я спира.

— Откъде знаете, че не познавам тукашните закони?

Неговите златисти очи бяха много красиви наистина, въпреки че имаха еднакъв цвят — и в тях се четеше твърдо като камък от неодобрение.

На Соша ѝ хареса това. Такова строго изражение можеше да бъде само покана за игра!

— Ако познаваше нашите закони, нямаше да откраднеш от този Цезарим.

— Не съм откраднала нищо от него! Той лъже!

— И на кого мислиш, че ще повярват стражите? На един заможен гражданин от стар род или на теб, чужденката?

Соша погледна надясно, за да избегне директния отговор на въпроса. На Ма'ан тази котешката тактика се наричаше „шийнар и шинджи“, което в превод приблизително се свеждаше до: „Не те чувам, защото така предпочитам“.

Но хитрата ѝ маневра не оказа никакво въздействие върху него. Твърдото изражение на похитителя ѝ не се разколеба. Хватката около ръката ѝ остана желязна.

— Позволи ми да те просветя, гостенко. Хората от Сполтам не търпят престъпници. Тук има малко престъпления, защото на повечето такива се гледа по един и същи начин, а това означава, че се наказват еднакво — той спря, за да наблегне върху следващата дума. — Смърт.

— Смърт! — ахна Соша, наистина впечатлена. — Но аз току-що пристигам!

Даксан опита да не се засмее на очарователния отговор. Не бе лесно при създалите се обстоятелства.

— Значи, трябва да ти дадем повече време, да причиниш истинска беда и да бъдеш екзекутирана?

Тя зяпна.

— Аз...

— Защо си дошла тук?

— Какво имаш предвид? — тя се взираше право в гърдите му. А те бяха частично разголени и точно пред нея. Не можеше да се сдържи. Широки и мускулести, гладка златиста кожа, като най-хубавата...

Даксан се намръщи. Жената не обръщаше внимание на предупреждението му. Той повдигна брадичката ѝ с показалец. Бутна назад качулката на пелерината ѝ и се взря в лицето ѝ.

Приятно замаяна от непреодолимата му мъжественост, Соша го погледна в отговор.

Устните на Даксан се разтвориха леко, когато разгледа чертите на лицето ѝ. Тя бе прелестна! Красотата ѝ вещаеше горещи нощи и пълни с изненади, закачливи дни. Но очите бяха тези, които издаваха много повече. Едно синьо и едно златно, леко скосени, те съдържаха ясно, екзотично обещание. Бяха поразителни!

Даксан се опита да издиша бавно. Тази жена бе фамилиерка! Как е дошла на Сполтам? Той погледна през рамо, за да се увери, че никой не я е видял. Бързо вдигна качулката над лицето ѝ.

— Най-добре е да се покриеш. Има няколко търговци на роби от Оберон на края на пазара.

Значи той вече бе разкрил тайната ѝ. Понякога фамилиерите, подобно на всички котки, можеха да бъдат разсеяни от странни неща. Но мъжете имаха тайнствената способност да се концентрират върху нещо или някого, изключвайки го от всичко останало. Тадж Джайън никога не е бил разсеян или брат ѝ... Какво бе казал този човек току-що?

Дъхът на Соша секна, когато в съзнанието ѝ отекнаха думите му. „Търговци на роби“ Ноздрите ѝ пламнаха от гняв.

— Защо позволяваш това? — обвини го.

— Не съм позволявал. Или забранявал. Това няма нищо общо с мен.

Тя изсумтя отвратено.

— Типичен отговор! Когато дойдат за теб, тогава ще има общо, нали?

Даксан не каза нищо, само я наблюдаваше внимателно. Този мъж имаше обезоръжаващия поглед на много интелигентен човек. На Соша не ѝ хареса това, ни най-малко дори. Дръпна ръката си, за да я освободи, но той я задържа неподвижна.

Тя почти изръмжа:

— Каква е тази отвратителна планета? Искam да знам името ѝ, за да се уверя, че няма да дойда на нея отново!

Този път ъгълчетата на устата му се извиха.

— Нарича се Сполтам и ако мислиш, че това място е жестоко, не си пътувала много. Сполтам се гордее с това, че е един от най-цивилизованите светове.

— Цивилизован? Да одобряваш екзекуцията на някого, само защото някакъв богаташ от стар род твърди, че е открадната една дрънкулка от него. Наричаш това цивилизовано?

— Не съм казал, че го одобрявам. Просто ти обяснявам начина ни на живот, за да не изпадаш в положение да бъдеш екзекутирана.

Тя потърка брадичката си.

— Не съм сигурна, че има нещо забавно в това.

На скулата му се появи трапчинка от веселие.

— Не мисля така. Старите родове на Сполтам имат власт — особено над този град. Ще направиш добре, като запомниш и това. Агни е нашият главен град за научни изследвания. Вярно е, че гражданите ни са разделени на класи. Но дори да смяташ, че е неправилно някои от нас да са прекалено привилегирани за сметка на други, трябва да знаеш, че точно учените са пазителите на свещеното знание за живота на Сполтам. Те посвещават цялото си време на изследвания и разпространяват мъдростта си на всички.

— Да, вече видях „мъдростта“ на вашите учени. На площада има вързан мъж, оставен да се пържи на слънцето! Казаха ми, че е там, за да може да научи урока си.

— Той е слуга, който не се е подчинил на господаря си.

— Е, добре тогава, няма значение — тя зарови палеца на крака си в прахта. — Разбира се, че той не е от значение. Какво си мислех? О, а къде се намира най-близкия портал за напускане на този отвратителен свят?

Проблясването на белите му зъби я накара да разбере, че се забавляваше с нея.

— Как се казваш! — попита той провлачено и пусна ръката ѝ.

Соша повдигна брадичка.

— Не мисля, че трябва да ти казвам.

Даксан скръсти ръце на гърдите си.

— О, мисля, че трябва.

— Не смятам така. Просто ме насочи към най-близкия Тунел и ще напусна това мизерно място незабавно.

— Няма ли да се върнеш на Ма'ан?

Соша се поколеба. Той знаеше къде е родното ѝ място? Не бе особено сигурна, но не смяташе, че много външни хора знаеха за съществуването на планетата ѝ. Или че се нарича Ма'ан.

Колкото по-малко говореше за нея и за нейния народ, толкова по-добре.

— Не, аз съм пътешественик — каза тя и се почувства по-добре, въпреки че пътешествието ѝ едва започваше.

— Вашият крал не е ли заповядал всички фамилиери да си стоят у дома?

— Откъде знаеш това? — признанието ѝ се изплъзна и бе твърде късно да го върне обратно.

— Познавам няколко членове на висшата Гилдия на Авиара. Алиансът се надява да привлече Сполтам в своето лоно, така че аз съм запознат с всичко, което може да има отражение върху нас.

— Кой си ти?

— Казвам се Даксан Саин, а ти не отговори на въпроса ми.

Тя присви рамене.

Той изви едната си вежда.

— Нека позная. Искаш приключение, така че смяташ кралската заповед за нещо глупаво?

Соша му отговори с шийнар и шинджи.

— Не планираш да се върнеш на Ма'ан, нали? — това бе повече като твърдение, отколкото въпрос.

— Не. Казах ти, аз съм пътешественик.

— Ммм. Да, трябвало е да пропътуваш целия път от Ма'ан до Сполтам — което прави, може би, пет минути.

— Как разбра това? — попита тя и прокле през зъби, когато осъзна, че той отново я бе изиграл, да му даде повече информация! Соша се зачуди кога бе започнал с разпита си!

Не се наложи да чака дълго, за да разбере.

— Ще те отведе вкъщи.

Изричайки това, високият мъж улови китката ѝ и тръгна през лабиринта от улички, теглейки я зад себе си.

— Чакай! Какво правиш? — Соша се опита да запъне токове и да издърпа ръката си едновременно.

Но това бе напълно безполезно срещу силата на този мъж. Токовете на ботушите ѝ оставяха дълбоки следи в пръстта, докато той я влачеше напред.

— Не мога да те върна при твоя народ сега, нито пък съвестта ми ще е спокойна ако ти позволя, да попаднеш в сигурна опасност заради глупавата ти авантюра. Ще останеш в моя дом докато бъда в състояние да те върна при семейството ти — няма съмнение, че те са се поболели от тревога за теб.

Той продължи да я влачи напред.

— Нямах право да правиш това!

— Опитвам се да ти помогна. Повярвай ми, Тунелът води към свят, в който точно ти няма да бъдеш приета добре. Най-вероятно ще те посрещнат с въжета и вериги. Глупаво момиче! Сполтам е пряко свързан с Ганакри, и ако не знаеш що за място е това, значи наистина си наивна.

— Не съм чувала за този Ганакри.

— Така си и мислех. Семейството ти се опитва да те предпази от ужасите, на които са подлагани фамилиерите, ако попаднат там. Ганакри е мястото, където вашият крал наскоро бе пленен. Те събират армия, която преследва такива като теб.

Той увеличи скоростта.

Соша нямаше намерение да отива където ѝ да е с този непознат! Освен това той също можеше да е търговец на роби.

А и грешеше. Народът ѝ непрекъснато страдеше от търговците на роби и тя добре знаеше това.

Соша въздъхна. По-големият ѝ брат Бригър, имаше склонността да я защитава. Мъжете фамилиери бяха нелепо защитнически настроени към членовете на семействата си. Знаеше също и това, че тадж Джайън е бил заловен и е извършил дръзко бягство. Обаче тя, някак си, не обърна внимание на името на планетата, където той е бил държан в плен. Но това нямаше нищо общо с този непознат!

— Престани с това! Аз не съм дете, което търси защита! Пусни ме!

— Тихо! Поставяш и двама ни в опасност! Не искам да те оправдавам, ако Цезарим ни открие!

Соша не се съгласи. Започна да се дърпа яростно.

Без да проговори, Даксан спря, приведе широкото си рамо срещу нея и я преметна на гърба си.

Фамилиерките не приемаха добре да бъдат носени без тяхното съгласие. Соша започна да щипе и драска гърба му. В такова положение, жените от нейния вид ставаха изключително буйни. Повечето хора биха я пуснали и побягнали, за да спасят живота си още в самото начало на атаката.

Този мъж дори не забави крачка!

От камък ли е направен? Соша бе бясна.

— Аз не съм твоя грижа! Пусни ме!

— О, напълно моя грижа си и нямам намерение да те пускам — с тази загадъчни думи, той я плесна силно отзад с твърдата си ръка.

Шляп!

Соша не можеше да повярва, че той има дързостта да направи подобно нещо! В края на краищата, тя бе почти член на кралското семейство. Как се осмеляваше!

Даксан пренебрегна възмутените й викове и продължи да върви.

Три неща осениха Соша едновременно, докато захапваше гърба му. Първите две я накараха да се изплюе обезумяло. Третото я накара да замлъкне.

Първо, смяташе, че има изключително лош късмет да попадне веднага на някого, който се чувстваше задължен да я защитава.

Второ, не смяташе, че той ще я освободи, нито пък ще й позволи по някакъв начин да го измами или излъже. Не и преди да разбере нещо за нейното семейство или за самия тадж Джайън. Бе видяла това в златистите му очи. Изведнъж се запита колко ядосан ще бъде тадж Джайън от бягството й. Нарушила бе заповед на краля...

И накрая — това без съмнение бе най-лошото от трите откровения — този не-фамилиер... този безразсъден непознат... като че ли беше...

Нейната половинка!

Аях! Фамилиерите винаги бяха имали вродената способност да усещат тези неща. За съжаление, бе открила този обезпокоителен факт в мига, в който заби зъби в извивката на мускулестия му гръб. Това не бе любовно ухапване. Дори не се приближаваше до такова.

Соша не мислеше, че с действията си в момента, ще си спечели симпатията на този непознат от Сполтам, който не знаеше нищо за порядките на фамилиерите. Сви рамене примирено. Човек трябва да направи това, което трябва. Тя го ухапа отново. По-силно. При острата болка, Даксан рязко пое въздух и след това го остави да излезе със свистене.

Соша изчака да види какво ще направи. Знаеше как ще постъпи един фамилиер — или ще изръмжи, или ще ѝ върне ухапването. А може би и двете. И не непременно с чувство на гняв.

Даксан Саин не направи нито едното, нито другото. Стъпките му се разколебаха леко, докато вървеше напред с нея, и тя се поклащаше на рамото му.

— Ако направиш това още веднъж — предупреди той с нисък глас, — ще съжаляваш.

Тя бе склонна да му вярва. Предупреждението бе изречено доста убедително. В него имаше нещо, което ѝ подсказваше, че той никога не предупреждава случайно.

Челото на Соша се набръчка озадачено. Познаваше единствено маниера на фамилиерите — които можеха да бъдат много страшни, когато са раздразнени. Не знаеше абсолютно нищо за мъжете от Сполтам. Дали ръмжат, когато са ядосани или предизвикани? Дали мъркат, когато са възбудени или задоволени? И защо тя бе подходяща за него?

Фамилиерите рядко се женеха за хора от друг вид. Соша не бе напълно сигурна как би се почувствала при такава внезапна промяна в нейния живот. Мъжът определено бе представителен, да, но това не ѝ беше достатъчно. Тя положително се нуждаеше от повече време, за да го опознае. Разбира се, че е така! Нещо повече, защо го бе усетила първа, след като обикновено мъжете бяха тези, които първи откликваха на повика на половинката си?

Единствената жена, която познаваше, омъжена извън техния народ, бе майката на Реджар, Сулейла. Какво можеше да си спомни за този брак...?

Сулейла казваше, че Кру е бил този, който я е преследвал безмилостно. Соша не бе сигурна, но ѝ звучеше така, сякаш Сулейла не е имала представа, че Кру е нейната половинка, поне не отначало.

Брачният ритуал на фамилиерите бе много сложен. Соша не претендираше, че разбира всички негови тънкости.

Вдигна рамене с жест, който изразяваше философския маниер на нейния вид. „Ако сега имам проблем, ще се справя с него веднага.“ Замръзна по средата на движението.

О, не! Той няма да може да ме дари с деветстотинте ласки на любовта! Очите на Соша се разшириха при тази толкова тревожна мисъл. От това, което бе чувала, жена, която трябва да се лиши от този ритуал, би изгубила много!

Но от друга страна... може би сполтамските мъже имаха свои собствени удоволствия за споделяне? Идеята веднага я оживи.

Ами ако този мъж не желае да се ожени за мен? Соша нервно прехапа устни. Той не бе фамилиер, дори и не подозираше, че трябва да бъде неин партньор в живота. Трябваше ли да му каже?

В този момент, той едва ли щеше да приеме с радост тази новината. Особено след като току-що го бе ухапала по гърба. Може би трябваше да изчака известно време преди да го информира, че се налага да прекарат остатъка от живота си заедно? Той трябваше да й бъде верен завинаги. Точно като един фамилиер.

Да, щеше да му даде малко време да я опознае и след това той щеше да се ожени за нея. Котка по темперамент, Соша никога не би допуснала, че този мъж няма да я обикне. Отношението на фамилиерите често можеше да бъде обобщено като: „Аз реших да бъда с теб, и естествено ти трябва да ме боготвориш!“ Стигнала до този извод, Соша се успокои върху широките му рамене.

— Можеш да ме пуснеш долу. Реших да дойда с теб в дома ти — каза му с изключително очарователен глас.

Даксан изви едната си вежда.

— Хмм, и как така изведнъж си промени мнението? Просто така, хмм? — той не отпусна хватката си нито за миг.

— Да, наистина го промених. Думите ти имат смисъл и ако бъда гост в дома ти, имам по-добър шанс да опозная твоя народ. В края на краищата това бе причината да пътувам. Сега, когато се успокоих, виждам ползата от предложението ти. Тъй като си добре известен на Висшата Гилдия — а моите сетива ми подсказват, че говориш истината — вече нямам опасения да дойда с теб. Можеш да ме освободиш.

Ето. Това бе едно хубаво и разумно изявление. Соша можеше да измърка на собствения си изтънчен усет, скромността не бе присъща на нейния вид.

— Не мисля, милейди фамилиер.

Тя не можеше да повярва на нежните си малки уши.

— Ка-какво каза?

— Смятам, че ме чу правилно — но ми позволи да поясня: не ми харесва да ме лъжат. Още по-малко ми харесва да ми казват какво да правя и какво не. Ти направи своето изявление. А аз не мога да ти се доверя.

Гърбът ѝ се изви, защото се бе осмелил да оспори нейната честност.

— Това е нелепо! Фамилиерите не лъжат!

— Говори по-тихо! — изсъска той. — Искаш и други ли да разберат за теб? Нямах ли чувство за самосъхранение?

Ръката ѝ разсече въздуха, отхвърляйки загрижеността му.

— Приключенията винаги крият опасност. Това ги прави толкова очарователни.

— Ммм. Ти си или много наивна, или много глупава — той подпря брадичката си върху задната част на бедрото ѝ. Кожата ѝ бе изключително гладка, това бе всичко, което можеше да направи, за да не се сгуши в нея. — Обзалагам се, че и двете.

Ноздрите ѝ пламнаха от оскърблението. Сполтамските мъже бяха доста дразнещи!

Понякога това може да бъде хубаво нещо, Соша...

Тя се замисли върху това. Фамилиерските жени обикновено обичаха противоречивите характери на съпрузите си. Просто не бе сигурна, че харесва точно това качество у него. В края на краищата, той не бе фамилиер. И нямаше право да бъде толкова дразнещ.

Може би всичко щеше да бъде по-добре, ако не бе толкова труден. Образно казано, тя бе като вкусна купа задушен калан за един гладен мъж. Този мъж, обаче, май беше доста по-труден за управление.

Сякаш за да докаже нейната преценка, Даксан избра точно този момент внезапно да я ухапе по бедрото. Соша зяпна при остро, чувствено ужилване на зъбите му. Горещото захапване изпрати тръпки нагоре по крака ѝ.

Други жени може би щяха да се засегнат от това, което бе направил, но тя остана възхитена. Реакцията му намекваше, че може да е страстен любовник и че може да я задоволи.

И все пак, тя трябваше да определи някакви граници. Нейната родственица, Сулейла, я бе посъветвала по някои важни въпроси за живота: „Започни тогава, когато наистина имаш намерение да продължиш“, бе казала по-възрастната жена.

Разбира се, по-късно Соша установи, че всъщност тази мъдрост е на съпруга на Сулейла — Кру. Няма значение. Добрият съвет си е добър съвет.

— Отиваш твърде далеч, Даксан Саин — дори и в собствените й уши протестът звучеше доста слаб.

Той се усмихна леко.

— Не, моя прекрасна фамилиерке, само отговарям.

С това предупреждение, премина покрай страничната врата на каменната си къща. Соша имаше време да хвърли само един бърз поглед на малката градина, преди двамата да влязат през сводестия каменен вход. Растенията имаха най-различни багри, и с удоволствие би изследвала привлекателните им ухания, но мъжът не спря.

Във вътрешността на къщата, подът бе от полирана каменна мозайка. Докато преминаваха, Соша успя да зърне една отворена врата, където някой готвеше. Един доста закръглен зот. Бе чувала, че зотите са родом от планетата Зариан. Те бяха много търсени като готвачи и изключително чувствителни по отношение на отговорността за правилното хранене на тези, на които служеха. Муцуната и опашката на този зот се движеха заедно в ритъм, докато похлопваше няколко тенджери възторжено приготвяйки храната.

Даксан премина бързо покрай няколко отворени врати, след това се изкачи по широко стълбище, като през цялото време я раздрусваше.

Жилището изглеждаше доста голямо.

— Всичко това твое ли е? — фамилиерите бяха известни с прекаленото си и, понякога неуместно любопитство.

Можеше да усети усмивката на Даксан срещу бедрото си.

— Да.

— Какво ще си помисли твоето семейство за начина, по който ме внасяш в къщата? — Соша вече знаеше, че не е женен, но имаше предвид неговите кръвни роднини.

— Семейството ми не живее тук.

Отговорът му я озадачи. Фамилиерските семейства обичаха да живеят заедно. Всеки ден носеше толкова много възможности за кавги! Какъв би бил животът без семейните конфликти? Кой ще те ядоса по-добре, ако не най-близките ти хора?

— Ти не живееш със семейството си? — тонът ѝ бе толкова очарователно загрижен, че ръката му неволно погали извивката на задните ѝ части.

— На Сполтам възрастните живеят в свои собствени домакинства. Семействата се разрастват и разделят.

Соша бе ужасена.

— Но как можеш да живееш без тези, които обичаш? Кой е тук, за да сподели твоето щастие и неволи? Къде ще намериш някой, с когото да се бориш, като знаеш, че той ще ти прости? Кого ще дразниш?

Потресаващо, невинното ѝ запитване му се стори извънредно смешно. Той се засмя.

— Винаги мога да намеря някого, когото да ядосам, уверявам те. Що се отнася за живота ни, сполтамците вярваме в неприкосновеността на личността. Истинската индивидуалност и развитие може да се постигне само тогава, когато всички влияния на семейството са отстранени.

Соша беше като ударена от гръм.

— Това не е правилно! Фамилиерите са много независими...

— Така съм чувал.

— И все пак имаме голяма вяра в семействата си.

Даксан сви рамене.

— Това е една различна гледна точка.

— Не виждаш ли родителите си? Братята и сестрите си? — дори не можеше да си представи подобно нещо.

Той като че ли се замисли върху това за момент.

— Разбира се. Имаме фестивали и посещения. Но от ден на ден се отдалечаваме един от друг.

— И ти си доволен от това?

Той замълча.

— Положението е такова, каквото е.

Тя трябваше да научи, че това е типичният сполтамски отговор. Въпреки всичко, Соша реши да го осведоми как точно щеше да бъде с тях.

— Е, моето семейство винаги ще бъде част от живота ми.

Той я погледна странно. След това се опита да ѝ обясни още.

— Нашата гледна точка е различна от вашата. Сполтамците правят много за съхраняване на знанието. Човек трябва да се учи през целия си живот. Някои от нас постигат така нареченото „възвишено мислене“. Нашата най-висша цел е да станем пълноправни учени.

Такава безстрастна цел бе напълно чужда на нейния начин на мислене.

— Каква е ползата от това знание без подкрепата на любимите хора?

Даксан отвори уста да отговори, но от нея нищо не излезе. Всъщност простият ѝ въпрос не бе толкова прост. Той се впечатли от вродената ѝ проникателност.

— Ще трябва да обмисля отговора на този въпрос.

— Направи го — засмя се тя дяволито... подигравателно... съблазнително... по съвсем котешки начин.

Продължиха напред, по дълъг коридор и през широк свод, който водеше право в огромно спално помещение.

Даксан я пусна, изправяйки я рязко с едно бързо движение.

— Трябва да се погрижа за нещо. Ще се върна след залез-слънце. През това време, слугите ще ти донесат всичко, което пожелаеш.

— Много добре.

— Тъй като ми се доверяваш достатъчно, за да дойдеш доброволно в моя дом, може би ще ми кажеш името си?

Тя прехапа устни докато преценяваше молбата му. Не, че нямаше да му каже, разбира се. Понякога, поради недоловими за останалите причини, фамилиерите се колебаеха. Те винаги бяха инстинктивно предпазливи.

— Соша — отстъпи тя най-накрая. — Името ми е Соша.

— Хммм... — като че ли го премисляше. — Подхожда ти.

— Как така?

— Трябва да тръгвам — той я остави, като не и даде възможност да му зададе още въпроси, и затвори плътно дървената врата зад себе си.

Едно щракване ѝ показва, че я бе заключил. Значи тя трябваше да му се довери, а той не! Соша всъщност бе повече разгневена от заключената врата, отколкото от въпроса за доверието. Семейството мразеха да бъдат ограничавани. Опитва се да потисне желанието си да закрие.

Вероятно би могла да се поразсее като огледа стаята. Една здравословната доза любопитство невинаги убива котката, информацията винаги я държи нащрек. Соша се засмя и се зае да проучи мястото.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Планета Авиара, Династията на Мъдреците, Висша Гилдия

— Мисля, че това е края на въпросите за днес.

Магьосникът Гелфан, настоящ лидер на Висшата Гилдия, се опита да сложи край на още едно дълго мъчително заседание в Династията на Мъдреците. То беше протекло по обичайния начин, без да се реши нищо в действителност. С течение на времето, гилдията като че ли все по-трудно и по-бавно вземаше решения.

Може би, помисли Яниф, аз съм несправедлив? Въпросите изглежда отнемат повече време тези дни.

Династията на Мъдреците, винаги бе изправена пред безкрайни дискусии, размишления, разсъждения и спорове, които като че ли се оказваха изключително безполезни накрая. Яниф се чудеше защо се получава така. Във всеки случай, за днес не бяха приключили. Не беше направено почти нищо.

— Не още, Гелфан — Яниф се наведе напред в стола си.

Някои от магьосниците вече бяха започнали да се надигат от местата си. При думите на Яниф последва всеобщо скърцане и старците стовариха уморените си кости обратно в столовете. Из цялата Гилдия беше известно, че всеки път, когато Яниф заговореше, щеше да има още разисквания.

Той беше седмо ниво мистик — нямаше как да се предположи още колко ще продължат. Чу се познато и предсказуемо мърморене. Звукът бе обичаен при дълги дебати и идваше от примирилите се по-стари мистици. Боджо, крилатият спътник на Яниф, се изкиска радостно. Старият мистик се опита да потисне усмивката си, докато галеше перата признателно. Да, те бяха ято стари предвидими „глупаци“, както често ги наричаше Адееан.

Гелфан, хитър, проникателен манипулатор, вдигна вежди, сякаш без да иска, бе пропуснал този последен незначителен проблем.

Яниф не се заблуди. Напоследък, наблюдаваше Гелфан много внимателно.

— А, да. Въпросът с това фамилиерско момиче... Как ѝ беше името?

Гелфан не беше забравил името ѝ. Нито ситуацията.

— Соша — отговори кратко Яниф.

— А, да, Соша. Разбрах, че е избягала от Ма'ан. Но не виждам защо този въпрос е от значение за Висшата Гилдия, Яниф. Ако тази млада жена е решила да престъпи закона на краля си и да се изложи на опасност, това наистина не е наша грижа.

Яниф вдигна вежди.

— Тогава може би ти ще си този, който ще каже това на брат ѝ, очакващ нашето решение отвън?

Няколко от магьосниците се изсмяха. Всички те бяха наясно, че енергичният фамилиер е точно пред вратата на палатата на Висшата Гилдия. Слушаха неспокойните му крачки още от обед, откакто бе започнало заседанието. Вече бе ранна вечер, а той все още бе отвън и от време на време даваше знак за присъствието си гласно. Изборът му на думи бе така подбран, меко казано, че веднага привличаше внимание.

Гелфан се намръщи и махна с ръка.

— Да, всички знаем за мъжа отвън.

Яниф се чувстваше задължен към отчаяния фамилиер.

— Откакто научи, че сестра му се намира на Сполтам, какво ли не му мина през ума. Не бива да се отнасяш несериозно към безпокойството му, Гелфан.

Суровите думи на Гелфан показаха, че не изпитва никакво състрадание.

— Разбрах, че този брат, Бригър, е доста дързък и нетърпелив мъж. Някои казват, че има тежкия темперамент на ксейту.

Няколко от магьосниците се изсмяха на уместното сравнение. Дори сега можеха да чуят виковете му извън залата.

Стига да поиска, Гелфан можеше да бъде много очарователен, но това винаги вещаеше опасност. Яниф съзнаваше, че магьосникът може да се превърне в сериозен проблем. Затова, облягайки се на жезъла си, тежко се изправи. Някои изказвания изискваха малко по-висока позиция. Особено в тази зала.

— Както всички чувате, в момента Бригър гръмогласно протестира отвън. Той понякога е импулсивен, но е много смел

фамилиер и сърцето му е искрено. Разтревожен е за сестра си. Като знаем на какво са подложени заловените фамилиери, може ли някой да го вини?

Укорителните думи на Яниф мигновено отрезвиха присъстващите в залата. Ернак — добродушен стар мистик, кимна в съгласие.

— Тяхното положение е ужасно.

Гелфан въздъхна шумно.

— Да, естествено, че е ужасно, но нека не внасяме прекалена сантименталност. Всички знаем положението на фамилиерите. Почитаемият съвет помни споразумението ни да им помагаме. Но този конкретен случай е предизвикан от едно момиче, което е решило да не се подчини на пряка заповед на краля си, Джайън Рен. Нещо повече — братът, Бригър, настоява да придружи всеки воин на Чарл, когото изберем да изпратим. Ако решим да изпратим Чарл, естествено. И, бих добавил, той настоява да го направим.

Гелфан спря, за да позволи на пронизващия му поглед да улови очите на всеки един от членовете. Острото му изражение ясно показваше, че поведението на фамилиера към такъв почитан орган като Династията на Мъдреците е проява на абсолютна дързост.

Яниф наблюдаваше сцената, която се разиграваше пред него, ням като камък.

Гелфан продължи речта си:

— Аз мисля, че не трябва да се намесваме. С безразсъдното си поведение, този фамилиер вероятно ще доведе до огромен конфликт, който едва ли можем да си позволим. Върховният съвет на Сполтам, с основание ще приеме проявите на емоционалния котешки темперамент като грубо нарушение на крехкото равновесие.

Уолтант, един от най-добрите магьосници във Висшата Гилдия, изрази несъгласие.

— Грешиш, Гелфан. Бригър несъмнено ще тръгне след сестра си, със или без нашата помощ. Ще е най-добре да го подкрепим — дори и само за да имаме някакъв контрол върху него.

Яниф кимна на Уолтант, за да му благодари за подкрепата. Гелфан не беше известен с поддръжката си към фамилиерите. Котешката раса нямаше защитник в негово лице. Старият мистик добре си спомняше, че на Гелфан никак не му допадна, когато откри,

че Реджар, полуфамилиерският син на Кру всъщност е наследил и пророческите сили на Чарл.

Първото, което направи Реджар като Чарл, беше да привлече рода на Гелфан към своя с приемането на неговия Кийракс. Беше хитър ход и Яниф по-късно беше похвалил ученика си. С течение на времето Реджар щеше да се научи да се осланя на мъдростта на кинжала си.

Яниф въздъхна. Беше жалко, че човек като Гелфан ръководеше Висшата Гилдия точно сега, когато фамилиерите се нуждаеха най-много от напътствията на Мъдреците. Имаше качеството да убеждава много добре и можеше да увлече много мистици да гласуват като него.

Зисиз, най-новият член на Династията на Мъдреците, прекъсна мислите на Яниф със своя първи интересен коментар.

— Извинете, но каква позиция има Сполтам по въпроса с Ганакри?

Яниф повдигна вежди. Може би бе отписал Зисиз прекалено рано? Може би имаше още един предполагаем съюзник тук... Ако успееше да го насочи в правилната посока, разбира се.

Гелфан, леко изненадан от проникателния въпрос на Зисиз, отговори:

— Сполтам и Ганакри са свързани с допълнителен Тунел. Сполтамците, с техните високо развити системи за ясно разсъждение, естествено усещат, че фамилиерите — раса, която разчита основно на инстинкт и емоция — са до известна степен по-низши.

Яниф отбеляза, че Гелфан използва думата „естествено“. Боджо потърка леко края на клюна си в меката част на ухото на му.

— Те са предубедени, но не открито враждебни към тази раса като цяло. До този момент не са обединени с договор с Ганакри. Въпреки че това може да се промени по всяко време, което прави ситуацията още по-деликатна.

Яниф побърза да поправи на пръв поглед балансираното обобщение на Гелфан.

— Те разрешават достъпа на търговци на роби на планетата си.

Някои от магьосниците се намръщиха неодобрително. Уолтант погали брадичката си.

— Винаги съм се чудил как сполтамците успяват да позволят на ясното си разсъждение да толерира подобно нещо. Изглежда, все пак, те са също толкова заплени от привилегията да са посредници.

— Те не са част от Алианса — изстреля Гелфан в отговор. — Тук робите бяха строго забранени. Ако се надяваме да ги привлечем някога към Алианса, тогава трябва да подходим предпазливо.

— Хм, доста е деликатно, може да се наруши баланса — добави Ернак очевидното, но с мек и благоразумен глас.

Яниф простена вътрешно. Ернак беше изключително добър магьосник, който нямаше сърце за решителни действия.

— Сполтам са благосклонни към нас — подчерта Гелфан. — Нека се знае, че техните учени прекарват много време в тълкуване на мъдростите от Династията.

Уолтант намигна през масата.

— Да, чувал съм, че сполтамските учени могат да се забавляват, прекарвайки години в тълкуването на едно изречение излязло от устата на мистик на Чарл. Рицари, стремежът ни към неяснота е изпълнен задоволително!

Въпреки сериозността на положението, всички се засмяха. Дори Боджо изкряка.

В този миг, един дълбок глас изрева отвън и недоволството му стигна ясно до залата на съвета — чак през дървените врати, които бяха почти толкова дебели, колкото стволите на дърветата в Извисяващата се гора.

— Смях? Те се смеят, докато сестра ми изнемогва на онази превзета планета, позволяваща съществуването на роби!

Много от магьосниците вдигнаха вежди.

Яниф трепна. Фамилиерът не му помагаше. Той разбра, че преценката му е правилна, когато тирадата на Бригър срещу „прекалено предпазливите, бездействащи магьосници“ достигна нови висоти:

— Не смея да попитам колко време им отнема да се облекчат, защото те положително трябва да обсъдят церемонията с часове, преди да намерят правилния начин да го направят!

Някои от магьосниците започнаха да се мръщят. Силно.

Яниф разбра, че времето не работи в негова полза. Бързо пристъпи напред, за да отвлече вниманието им и да ги насочи към целта.

— Уолтант е прав — нека имаме някакъв контрол над случая. Чрез внимателния си избор на пратеник от Чарл, ние ще продължим да

контролираме ситуацията. Важно е да изпратим до Сполтам някого, който не само ще открие Соша, но и ще е способен да укротява Бригър. По този начин ще владеем положението. Призовавам за първо гласуване.

Това беше блестящ тактически ход. Съвсем навреме точно преди предстоящата вечеря. Думите „укротявам“, „овладяване“ и „контрол“, поднесени всичките наведнъж, бяха ястие, което всеки магьосник можеше да сдъвче. Особено ако това ускори заседанието. Процесът на взимане на решения от мистиците като че ли взе да става ясен. Старците не обичаха да вечерят късно вечерта.

Повечето от мистиците бързо изразиха съгласие, давайки на Яниф мнозинството, което му бе необходимо, за да пристъпи към действие.

Гелфан предпазливо остана неутрален.

— Имаш ли някого предвид, Яниф? — Ернак потупа корема си, когато той изкъркори.

Яниф се усмихна криво — умът на Ернак беше по-зает с мисълта какво да избере за вечеря, отколкото с въпроса, който ги беше събрал тук.

Боджо отегчено разпери крилата си и после си ги прибра обратно. След това крилатият спътник пренебрежително започна да хърка силно. Яниф разтърси рамото си, за да го събуди. Аз ли съм единственият, който постоянно се тревожи за съдбата на Вселената? Боджо отвори едното си око. После отново го затвори. Яниф изсумтя на себе си и продължи смело. С цялата си самоувереност на магьосник от седмо ниво, който бе силно загрижен за съдбата на Вселената, той предложи вариант:

— Както изглежда аз имам някой предвид.

— И кой точно? — промърмори Гелфан, но достатъчно силно, че да го чуят всички.

— Какво казваш, Гелфан? — Яниф нарочно сложи ръка до ухото си, сякаш не го е чул. — Не те чух добре — о, да, той чудесно се забавляваше за сметка на стария магьосник.

Приповдигнатото му настроение се прехвърли към крилатия му спътник, който се събуди и дари Гелфан с остра озъбена усмивка.

Това моментално вбеси Гелфан.

Поради някаква причина, спътниците като Боджо обикновено изпитваха огромна радост да дразнят другите магьосници. Техните изражения сякаш казваха: „Виждаш ли какво не притежаваш? Мен. Защо? Защото аз избрах по-добрия магьосник.“ Спътниците бяха пословично горди с магьосниците си.

Яниф справедливо заключи, че трябва да има някаква друга причина за продължителността на сесиите. И щом не беше раздразнението на Гелфан, тогава какво?

Гелфан очевидно бе ядосан и на него и на Боджо. Той се изправи и кресна:

— Прекланям се пред напредналата ти възраст и бъди сигурен, че говоря на теб, Яниф. Кой ще е този толкова властен и могъщ Чарл, че да е в състояние да държи подобен фамилиер под контрол?

Някои от мистиците затиснаха с ръце ушите си стреснати. Чашите, пълни с мир затракаха върху дървената маса от вибрацията на гласа му.

Яниф изглеждаше невъзмутим. Той се върна на мястото си.

— Ах! Като че ли в момента, немощните ми уши долавят отвън стъпки, които доближават вратата.

Вратите на залата внезапно се отвориха с оглушителен трясък! По каменния под затракаха токовете на ботуши в гневно стакато^[1].

— Какво означава това, Яниф — да ме призоваваш, сякаш съм проклет Чарл, длъжен да се подчини на волята ти! — Трейд та'ал Кру се изправи пред мистиците в стаята, оглеждайки намръщено цялата Династия на Мъдреците.

Тъй като мръщенето беше придружено от раздразнено разлюляна дълга до кръста тъмна коса, както и от искрящо блесналите очи на мистичен воин от високо ниво в разцвета на силите си, то беше доста въздействащо.

Няколко от мъдреците седнаха обратно на местата си.

Яниф се засмя. Момчето още не може да се примири със сполетялото го нещастие.

— Продължава да обвинява себе си, нали, Боджо?

Крилатият му спътник изкряка в отговор. Очите на Яниф, тъмни като най-тъмната нощ, светнаха дяволито.

— Ах, как бих могъл да постъпя другояче? — той разроши перата на Боджо.

Ако бурното влизане на Трейд не беше достатъчно да разклати равновесието на почитаемата Династия на Мъдреците, ръмжащият, разгневен фамилиер, който последва Авиаранеца, със сигурност се оказа достатъчен.

Мъжът продължаваше да негодува, дори когато влезе в помещението. Протестите му бяха много по-шумни сега, когато дебелите дървени врати не стояха между него и мъдреците. Ернак и Зисиз изпъшкаха и се плъзнаха надолу в столовете си. На другите в залата също им се искаше да се скрият някъде.

— Не и той!

— Не допускате този досаден фамилиер тук!

— Аях! Затворете вратата бързо! Слушахме воплите му цял ден!

Очевидно фамилиерът не беше желан „гост“. Молбите на магьосниците бяха напълно игнорирани от високия, тъмен авиаранец, който се мръщеше пред тях. Ядът на Трейд обаче, бе насочен единствено към Яниф. Този, който го беше повикал. Този, който винаги го въвлечаше от един план в друг.

За Трейд беше загадка как старият мистик го прави, след като той дори не бе Чарл.

— Виждам, че си получил съобщението ми, Трейд.

Ако яростта имаше име, то щеше да бъде Трейд та'ал Кру. Обикновено съдържаният авиаранец изпрати предупредителни сигнали с всяка част на тялото си. Подпирайки длани на масата на съветника, той се наведе напред към Яниф.

— Често съм ти казвал — произнесе той със смъртоносно тих глас, — че аз не съм Чарл. Не съм длъжен да изпълнявам твоите заповеди.

Яниф не би могъл да бъде по-доволен. С думите си, Трейд току-що се бе обвързал със задачата. Въпреки, че не го знаеше. Все още.

За разлика от магьосника, Мъдреците зяпнаха към Трейд, напълно втрещени. Такава наглост! Към мистик от високо ниво? Момчето се нуждаеше от дисциплина.

За мъдреците, Трейд бе загадка. Те се чувстваха неспокойни заради липсата му на подходящо обучение и поставяха под въпрос мрачното му наследство. До известна степен се бояха от неовладените му сили. Ако преди това се противопоставяха на Яниф, сега щяха да вземат неговата страна. Липсата на уважение у Трейд винаги бе

изглеждала обезпокояваща. Такава обида никога нямаше да отмине незабелязано.

Многозначителното изражение на Яниф прекъсна Трейд. Младият мъж беше виждал този израз и преди — точно след като примката се стегне здраво. Моментално разбра грешката си. Зелените му очи се присвиха застрашително.

— Това няма да проработи — промърмори той към Яниф.

— Вече работи.

— Престанете с всички тези Чарл-глупости и ми кажете какво трябва да се направи за сестра ми! — изрева огромният, ръмжащ като мечка, изключително красив фамилиер. Очите му представляваха една необичайна комбинация — лавандула и аквамарин. Ако някой го погледнеше отблизо, щеше да се запита как някой, притежаващ очи с толкова успокояващ цвят, може да крещи толкова яростно.

Яниф се опита да сдържи смеха си. И все пак, събитията, разиграващи се пред него бяха извънредно комични.

— За какво беснее той? — кимна Трейд през рамо.

— Има едно момиче фамилиер на планетата Сполтам. Напуснала е Ма'ан без разрешение и е нарушила заповедите на Джайън. Това е нейният брат — Бригър. Ти ще го придружиш до Сполтам и ще се погрижиш нещата да се оправят.

Очите на Трейд се присвиха до цепки.

— О, аз ли ще го направя?

— Да, ти.

Трейд изви едната си вежда. Яниф се ухили.

— Тадж Джайън ти благодари предварително от целия народ на Ма'ан, който, ако си спомняш, според кралския указ, е твой втори дом. И има голямо значение за рода Лодарес — или трябва да кажа, за честта на рода Лодарес, Трейд та'ал Кру.

Ноздрите на Трейд се разшириха, но той остана безмълвен.

— Най-сетне нещо! — Бригър вдигна ръце. — Цяло чудо е, че не пострадах докато ви чаках. Със сигурност щях да загубя поне три от превъплъщенията си.

Трейд отправи хладен поглед към буйния фамилиер, но агресивната му поза се промени леко. Той издиша възмутено. Цялата ситуация беше ясна за него. Да, беше хванат в капан.

— Ти си лукав стар...

Яниф поклати пръст с престорено обидено изражение.

— Ах-ах-ах!

Трейд не трепна.

— Въвлякъл си Джайън в това, защото знаеш, че честта ме задължава да не му отказвам!

— Не е така. Джайън вече беше замесен. Той те направи член на голямото си семейство, когато ти спаси живота му и този на неговата таджа Дженис. Освен това, сега си признат син на Кру, един велик воин на Чарл.

— Събития, в които подозирам, че ти също имаш пръст, Яниф.

— Не можеш да отхвърлиш тази молба.

Бригър явно изчерпа търпението си.

— Тръгваме ли, Чарл, или ще стоим тук цяла вечер, да си разменяме любезности? Да тръгваме, веднага!

Челюстта на Трейд запулсира. Той дори не погледна към досадния фамилиер. Очите му се стрелнаха гневно към Яниф и погледът му бе достатъчно красноречив.

Трейд никога нямаше да изтърпи Бригър, да не говорим да предприеме пътуване с него. Авиаранецът беше самотен човек, спокоен и бдителен по свой си начин, винаги много сдържан. Бригър със сигурност щеше да го докара до лудост.

Яниф се засмя и това още повече вбеси младия мъж. Той посегна към светлинната сабя на кръста си. Очите на стария мистик светнаха весело. Той се обзаложи със себе си затова колко време щеше да мине, преди тази двамата да се хванат за гушите. За да им „помогне“, следващите му думи бяха просто подправка към приготвянето на „яхнията от гърла“.

— Твоето благоразумие ще го държи далеч от неприятности, Трейд.

Трейд беше чувал това и преди. Но кога? А, да, точно преди Яниф да го изпрати в Ре-Гент-Ска Ан-Глия след Реджар. Това приключение беше довело до разкриването на неговата сила пред Гилдията! Младият мъж погледна към Яниф.

Гелфан, отегчен от цялата ситуация — а също така и гладен — реши да сложи край на всичко.

— Трейд та'ал Кру, Гилдията постановява да отидеш на Сполтам и да върнеш това фамилиерско момиче на Ма'ан.

Трейд срещна погледа на Яниф. Не, старецът не би могъл да иска това.

— Сега виждаш защо винаги избирам теб, Трейд — промърмори одобрително Яниф. — Ти все още не си ме разочаровал.

— Може би трябва да положи повече усилия.

— Някак си мисля, че всеки път го правиш — отвърна мъдро мистикът.

Трейд погледна към него, безмълвен и... оглушителен.

— Достатъчно! Аз заминавам, с или без теб, Чарл! — Бригър вече бе изхвърчал през вратата.

— Ще си ми много задължен за това, Яниф — изскърца със зъби Трейд.

Яниф кимна с глава.

— Настигни го, преди да е предизвикал някоя Галактическа война.

— Не мисля, че един фамилиер може да направи такова нещо.

— Сигурен ли си? — устните на Яниф потрепнаха. — Тогава не познаваш този фамилиер.

Трейд издиша шумно, после се обърна, за да последва забързания Бригър.

Яниф се ухили дяволито.

— В края на краищата, добър обрат, а, Боджо? Те вече са като най-добри спътници.

Боджо ухапа меката част на ухото му. Остро. Смехът на един магьосник беше нещо вълшебно. Чуеш ли го — или се смееш с него, или бързо търсиш спасение.

[1] staccato (ит.) — муз. термин, обозначаващ начина на изпълнение тоновете на дадена мелодия — кратко, отсечено, без плавен преход между тях. — Б.р. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Трейд настигна Бригър чак в залата с тунелите и видя, че вече бе приел котешкият си облик. Нямаше как да сбърка това тромаво същество с черна козина и лавандулово аквамаринени очи. Котката даже си ръмжеше нещо, докато бягаше напред. Още по-зле, безразсъдният фамилиер беше на път да нахлуе в грешния Тунел.

Трейд изкрещя предупредително:

— Не!

Твърде късно. Без да спира, Бригър се насочи напред и скочи през портала. Трейд трепна.

Защо от всички светове, глупакът трябваше да избере точно този? Бригър беше нахлул стремглаво в Молок, сочен от всички като „царството на калта“.

Аях, какъв тъпак!

Но нямаше друг избор, освен да тръгне след него. Трейд стисна зъби и премина през портала. Мразеше калта! Почти толкова, колкото ненавиждаше постоянно да го молят да спасява някого.

Той попадна на повърхността на Молок, плъзвайки се дълбоко до бедрата в безкрайното море от всмукваща кал. И се възползва от възможността да наругае Династията на Мъдреците на двадесет и два езика.

Ако Трейд знаеше, че Мъдреците са пропуснали да го информират, че Бригър е известен на Ма'ан като фамилиера, на който му липсва всякакво чувство за посока..., щеше да ги прокълне на четиридесет и два. Особено след като бедите изобщо не можеха да спрат упорития котарак.

Всъщност, той просто решително игнорираше всички онези, които му казваха, че не може да проследи собствените си стъпки дори и в най-ярък ден.

Някой беше ли чувал за фамилиер без вътрешно чувство за посока? Не, разбира се, но само ако не познаваше Бригър.

ШЕСТА ГЛАВА

Яниф тръгна обратно към своята колиба в гората. Денят беше изпълнен със събития. На половината път към дома, той спря на горската пътека, за да се вгледа във високите клони на дървото „нанят“.

Там, върху един от гигантските клони, в сянката на гъстите му тъмни листа, лежеше неговият ученик Реджар та'ал Кру. Неговият невероятен ученик притежаващ способности от десето ниво. Полуавиаранец-полуфамилиер, той беше уникален във всяко едно отношение. Никога до сега не се беше раждало друго дете от съюза между Чарл и фамилиер. Освен него. Някои казваха, че неговото зачеване е чудо. Баща му Кру, обаче, твърдеше, че това се дължи на майсторска любовна игра.

Разбира се, в зависимост от размера на дяволията, която неговият по-малък син е направил, Кру твърдеше също така, че тази любовна игра е довела и до някои нежелани ефекти.

Каквато и да бе причината за неговото съществуване, беше широко признато, че Реджар има способност да прониква в сърцата на хората. Разбойникът беше обичан от мнозина.

Лекият полъх на вятъра изду ръкавите на светлосинята риза, с която беше облечен Реджар. Свободната дреха беше завързана около китките и врата му. Черните му панталони — тракас, прилепваха плътно по слабите бедра и кръста му и бяха завързани отпред.

Момчето прекарва прекалено много време в развързване на всички тези дантели, а дрехите му отразяват точно неговата природа, помисли Яниф със съжаление. Елегантен, гъвкав и напълно чувствен. Той беше резултат от смесена кръвна линия. И все пак, фамилиерските черти бяха най-проявени. Котката в него беше доста силна. Дори черните кожени ботуши изглеждаха по-хубави и по-лъскави, когато ги обуеше той. Ах, но той е много повече...

Реджар се беше изтегнал на една страна, подпрял глава върху дланта на ръката си. Единият му дълъг крак беше небрежно свит в

коляното. Токът на ботуша му почукваше в бавен ритъм по клона на дървото. Той погледна лениво надолу към Яниф с неразгадаемо изражение.

— Подремваме си, а? — Яниф се облегна на жезъла си, докато се взираше нагоре в ученика си.

— Денят е толкова прекрасен, как бих могъл да устоя? — синьозлатните очи на Реджар блестяха дяволито.

— Ммм.

Реджар се разсмя на слабия отговор на Яниф.

— Май отново си изпратил Трейд на път?

Това не беше въпрос.

За миг Яниф се загледа изпитателно в ученика си. Фамилиерската му кръв му позволяваше да прикрива мислите си. Понякога дори можеше да скрие мислите си от Яниф. Този талант бе много мощно предимство и можеше лесно да се превърне в пречка. Яниф беше много предпазлив с развитието на Реджар.

— И откъде знаеш това?

Реджар се ухили.

— Случи се да бъда в Залата с Тунелите, когато го видях да преследва една огромна котка, която странно приличаше на фамилиера Бригър. Мога да се сетя само за една причина нашия Трейд да направи такова нещо... — той размаха пръст към магьосника. — Пак твоите номера, Яниф.

Умен, както винаги.

— Хмм. А какво правеше ти в Залата с Тунелите? Добре си спомням, че те оставих с доста голям том на „Особени свойства на растителните отвари“, който да научиш.

Реджар се изкашля.

— И беше много вълнуващо, уверявам те, обаче имаше едно много красиво парче плат крили, което видях вчера на пазара сакри и реших, че жена ми Лайлак ще изглежда много съблазнително в него, така че аз...

Яниф удари с жезъла си.

— Вече си женен, а все още се държиш несериозно и пропиляваш дарбата си! Не знам, как е възможно това!

Реджар отметна глава назад и се разсмя.

— За разлика от теб, старче, аз не съм забравил за удоволствията през деня — Реджар намигна на учителя си. — А в един ден може да има безкрайно много, Яниф.

Яниф само поклати глава и извъртя очи. Реджар винаги е бил изпитание за него. В момчето имаше нещо, което го караше да иска да го удуши, но и да го потупа по гърба в същото време.

— Ще те изпратя да живееш за цял сезон на Небесните земи сред безплодните, диви скали. Обещавам ти, че ще научиш много за радостите на деня там, Реджар.

Той не реагира както повечето му ученици биха. Разсмя се.

— Заплахата ти е напразна.

— Защо казваш това?

— Казвам, защото ако трябва да отида там, ти също трябва да дойдеш. Ти никога няма да позволиш да мине цял сезон без ме поучаваш, Яниф. Отне ти прекалено много време да ме направиш свой ученик, за да оставиш тази възможност да ти се изплъзне.

Яниф разклати пръст към него.

— Негодник.

— При това положение не мисля, че ще искаш да изложиш старите си кости за толкова време на студените и влажни Небесни земи

— Реджар погледна лукаво магьосника изпод дългите си черни мигли.

— Не съм ли прав?

Яниф се покашля и скръсти ръце на гърдите си.

Ухилен, Реджар се обърна по гръб и лениво перна едно голямо листо.

— Яниф... я ми кажи кое е онова, което прави Трейд такъв майстор на острието?

Яниф погледна хитро нагоре към ученика си. Отлично, Реджар. Отпуснатият ти вид прикрива истинската ти цел. За толкова млад човек това беше забележително попадение в изключително сложното изкуство на магията.

Реджар не бе излязъл да пазарува коприна за съпругата си, а да направи свое собствено проучване. И с това впечатляващо начинание си бе спечелил ключ към следващата врата.

Въпросът му щеше да получи отговор.

— Виждал ли си някога Трейд в битка на живот и смърт, Реджар?

— Виждал съм го да се бие, да.

— Това не е същото.

— Обясни ми, Яниф.

— На Трейд не му мигва окото, когато се бие — дори смъртоносният удар да е неизбежен. Никога не се предава. Бори се с пламенността на човек, който пази живота. Всеки един момент от него.

— Наистина ли говориш за Трейд? Виждал съм го да застава директно на пътя на опасността, без да мисли за живота си.

— Аз също съм бил свидетел на това. Но те уверявам, че той цени живота. Дори и своя собствен — въпреки че не го признава. И все пак, с готовност ще се бие до смърт. Човек, който изразява такова противоречие и чиито умения са майсторски, е най-добрият във всички битки. Той влиза в тях сякаш няма нищо за губене, но може да изгуби всичко. Трейд никога не се бори, за да оцелее — той се бори, за да живее. Разбираш ли разликата?

— Да, учителю, разбирам.

— Добре. Тогава запомни и това: Трейд има силни мотиви. По време на битка, всяка загуба засилва мощта на ръката му.

— А прави ли самия него по-силен? Той непрекъснато води битка със себе си и с тъмнината, в която живее. В крайна сметка, това може да го пречупи... — челото на Реджар се набръчка. — Или... да го направи непобедим.

Яниф започна, но не намери подходящ отговор. Стрият магьосник не можеше да бъде изненадан лесно. Ала сега, той бе удивен от невероятната проникателност на по-младия мъж.

Реджар помисли, че реакцията на Яниф е показателна.

— Може би питам за неща, в които ти не искаш все още да навлизам?

— А може би ти се иска да мислиш, че е така.

— Вярваш ли, че моята съдба е да овладее острието, Яниф?

Ах, най-накрая стигнахме до същинския въпрос! Той се притеснява за съдбата си. Яниф въздъхна. И би трябвало...

— Ти имаш рефлексите и уменията да станеш легендарен майстор на острието. Вече показва изключителни способности. Остава да се види дали прословутата ти воля ще те доведе до най-висшите равнища.

— Ако всичко, което казваш, е вярно, какво трябва да „загубя аз“, за да е силна десницата ми, Яниф?

— Ръката, която направлява идеалният меч, се ръководи от много неща. Затова острието е създадено така, че да пази истината и силата на предците. Ти притежаваш още много таланти, които тепърва предстои да бъдат разкрити.

— Тогава не ми казвай нищо повече. Твоето предсказание виси над главата ми като Кийракс, който има два края на една истина, и това ме измъчва ден и нощ. Вече имам повече „таланти“, отколкото са ми необходими.

— Това ми звучи като молба. Със собствените си думи, ти слагаш началото на странстването си. Трябва да се научиш да изразяваш тези дарби, Реджар. С желание. Те трябва да бъдат прегърнати здраво от сърцето ти — или цялото ти обучение ще бъде напразно. Разбираш ли какво ти казвам?

— Да, разбирам думите ти и ще се опитам да направя това, което казваш. Залагам цялата си вяра в теб, Яниф.

— Добре. Значи, за днес си научи добре урока.

Устните на Реджар се разтегнаха в усмивка, старият магьосник го беше изиграл отново!

— Знаел си, че ще те последвам?

Яниф поклати глава.

— Не. Както винаги, оставих решението да зависи от теб, Реджар. Ти избра пътя си и по този начин се справи с урока си.

— Разбирам.

— Слез — Яниф му махна с ръка. — Денят приближава своя край и е почти вечер.

Реджар скочи пъргаво от клона и се приземи до учителя си.

— Сулейла е приготвила задушен калан за теб.

Тъмнокосият мъж се усмихна широко.

— Кълна се, че точно това ми се ядеше!

— Знам — ето защо ѝ го се споменах по-рано днес.

Реджар беше изненадан, но и развълнуван от постъпката.

— Не можеш да скриеш желанията и мислите си от мен — магьосникът го потупа леко по гърба.

— Ти казваш ли ми всичко? — пошегува се Реджар. — Не мога да скрия нищо от теб!

Яниф се засмя, докато вървяха през гората към дома на Кру.

— Още откакто беше малко момче, винаги съм знаел кога корема ти плаче за задушен калан.

— Коремът ми никога не плаче, а мърка умолително — две очарователни трапчинки придружиха усмивката на Реджар.

— Кълна се, че и на мен ми се ядеше задушен калан — прошепна Яниф, докато вървяха по пътеката. — Това беше всичко, за което можех да мисля днес по време на заседанието на Династията на Мъдреците.

Реджар хвърли ироничен поглед към Яниф.

— В това не съм толкова сигурен.

Боджо изкряка в съгласие, докато летеше редом с тях. Някои крилати спътници бяха големи любители на задушения калан.

А други просто обичаха да бъркат в тенджерата.

СЕДМА ГЛАВА

Планета Сполтам, главен град Агни

Даксан отпусна горещото си чело върху хладния, гладък камък на колоната.

Уханието ѝ е като на нощното цвете илюмиа...

Неговият любим аромат. Опияняващите цветя обичаха влажният въздух около водните басейни и сребристия блясък на лунната светлина.

Даксан пое по един от откритите коридори, които обграждаха имението. Каменните пространства имаха много предимства. Те най-вече осигуряваха свеж въздух в жилищните помещения през нощта, който нахлуваше свободно във вътрешните стаи. Този конкретен проход бе построен върху висока скала, с изглед към морето. Няколко стола, маси и дивани за спане бяха разположени по цялата му дължина. Прозрачни завеси, развяващи се от лекия вятър, очертаваха отделни сектори.

Даксан се надяваше, че ранният вечерен бриз ще го разхлади. Досега, само му напомняше за нежните милувки на копринените ѝ коси, плъзгащи се надолу по гърба му. Той пое дълбоко въздух.

Небето над него се беше обагрило от розово в златисто. Звездите бяха започнали да просветват и блестяха над пристанищния град като килим от магически скъпоценни камъни.

Залезите на Агни бяха много атрактивни. Дори чужденци идваха, за да присъстват на това зрелище.

Но тази вечер, Даксан не им обръщаше внимание. Мислите му бяха при фамилиерската жена, която сега бе под неговата закрила. Соша. На един от езиците, които знаеше, думата означаваше „очарователно присъствие“. Да, подходеше ѝ. Нейното присъствие беше изпълнило дома му; чувственото ухание на илюмиа беше все още го преследваше.

По-рано, когато я видя за пръв път, подскачаща весело по сергиите на пазара, беше напълно очарован. Възхитителният ѝ смях

беше толкова закачлив! Но когато беше погледнал в тези двуцветни очи, сърцето му рязко бе ускорило ритъма си. Едновременно с това кръвта му се сгъсти и слабните му откликнаха с растяща възбуда.

О, той се опита да контролира реакцията си — все пак имаше богат опит с жените. Но това нямаше значение, когато тя беше замесена. Тялото му жадуваше за нея.

В момента, обаче, се занимаваше с нещо сериозно. Не можеше да си позволи емоционално обвързване. Въпреки неустоимия ѝ чар, той се съмняваше, че ще се задълбочи в интимни отношения. Освен ако...

Тя беше фамилиерка. Невероятно, но беше тук. И беше поставила себе си в смъртна опасност. Беше очевидно, че тя няма действителна представа за естеството на заплахата, която я грози. Но той имаше.

Знаеше какъв ужас може да я сполети, ако бъде заловена от оберонците. Даксан беше категорично против разрешаването достъпа до Сполтам на търговците на роби. За съжаление, беше от малцината с такова становище. И точно заради това не можеше да я остави беззащитна.

Но имаше и друго, нещо много повече... Той беше привлечен от нея. От мига, в който беше погледнал в тези неустойими аквамаринено златни очи, той беше пожелал да изпита всички форми на наслада с нея. И това желание беше неудържимо.

Ако я вземе, дали ще се да го хапе и драска... или ще мърка чувствено, молейки за още? Ще крещи ли името му, когато я доведе до освобождение или ще го изрича тихо, с нарастваща страст? Дали ще полудее от неудържимо желание, докато той облизва цялото това прелестно ухание...? Той би могъл да направи всички тези неща. А след като е фамилиерка, значи тя също би могла.

Въпросът беше — какво ще прави той от тук нататък? Задължението преди удоволствието. Така правеха в Сполтам.

Ще я изпрати на Ма'ан, недокосната от ръцете му и това ще е крайт.

В съзнанието му се мярна гледката на гладката ѝ кожа. Нежното докосване на дългата ѝ коса, плъзгаща се по раменете и гърба му. Мелодичният звук на гласа ѝ. Сочната твърдост на бедрата и задните ѝ части. Даксан взе да се колебае дали сполтамският ред му допада.

Слуховете за красотата на фамилиерите не бяха измислица. Тази пътничка, със своето сладко, закачливо, гаменско лице и чувствени форми, беше извънредно очарователна. Нямаше смисъл да отрича, че тя го интригува.

Що за жена би дръзнала да изостави сигурността на своя свят и да рискува да се втурне към неизвестното, пренебрегвайки дори категоричната заповед на краля си? Само една непоправима авантюристка.

Говореше се, че мъжете от нейния вид пътували често, а жените — не толкова. Това, което всъщност той знаеше бе, че в действителност много малко от тях са напускали планетата си. Беше чувал, че повечето предпочитали да си стоят на Ма'ан. И без това си създаваха достатъчно неприятности. Затова ако се случеше да се отправят нанякъде, мъжете им винаги ги придружаваха, за да ги пазят от търговците на роби, които искаха да ги поробят с цената на всичко.

Естествено, сега обстоятелствата бяха много по-лоши. Носеха се слухове, че търговците на роби от Оберон са проникнали дори на някои по-отдалечени планети от Алианса, използвайки тайни пътища и начини.

И все пак той разбираше приключенския дух на фамилиерите. Сполтамците се концентрираха предимно върху научните си изследвания, а той предпочиташе риска. Желанието да опознае неизвестното винаги го бе интригувало по много начини. Това го бе направило доста популярен сред жените на неговата планета. Съществуваша няколко специални техники в изкуството на любовната игра, които той беше придобил и които се считаха за нестандартни.

Разбира се, с някои умения човек трябва просто да се роди... Говореше се, че фамилиерите притежават умения, толкова изтънчени, че само с едно докосване могат да накарат партньорите си да треперят от копнеж. Запита се дали тази жена наистина може да накара него — един „доста опитен“ мъж, да трепери от такова желание. Въпреки факта, че Даксан бе решителен, енергичен и активен любовник, никой никога не беше поставял под въпрос неговия самоконтрол. Той беше твърде съсредоточен, за да се откаже от такава значителна власт.

Висшата Гилдия вече беше информирана за нейното местонахождение. Даксан се беше уверил в това. Докато чакаше някой да пристигне... времето с нея щеше да бъде прекарано разумно.

След като беше нетърпелива да проучва, вероятно не би имала нищо против да проучи него? Нали беше казала, че иска да научи повече за други народи. Белите му зъби блеснаха в една доста чувствена усмивка.

Би могъл, може би, да я заинтригува с това, което има да ѝ предложи? Удоволствието, което щяха да си дарят един на друг, можеше да се окаже чудесен подарък за един авантюрист. Ако неговата гостенка бе наистина такава, той щеше да се увери, че тя няма да го забрави, когато се завърне на Ма'ан. Всъщност, смяташе да гарантира, че мислите ѝ за него ще бъдат ароматизирани с приятни спомени за краткото приключение на Сполтам. За един мъж беше успокояващо да знае, че една жена го помни с нежност.

Той се засмя, предвкушвайки удоволствието от риска, без който много мъже и жени никога нямаше да се съберат.

Кръвта на Аях, аз съм философ, както и учен!

Той изсумтя, протегна мускули и се загледа в залеза.

ОСМА ГЛАВА

Планетата Молок

— Не дойдохме навреме, Чарл! В какъв свят са оставили сестра ми да гние?

Бригър, в човешката си форма, се взираше в блатистите равнини и сивото небе на Молок с надменното изражение на котарак, който изобщо не е изненадан, че газе в тази кал.

Трейд се подхлъзна два пъти преди най-накрая да настигне досадния фамилиер, който беше намерил едно сухо място на повърхността и се взираше в него предизвикателно сложил ръце на кръста.

— Къде е тя, Чарл? Не виждам нищо тук!

Трейд скръцна със зъби.

— Ами така е, защото тя не е тук. Не ме ли чу, когато ти извиках да спреш?

Бригър сви рамене.

— Разбира се, че те чух. Но не виждам защо?

Трейд пое дълбоко дъх и се опита да запази спокойствие. Той беше известен като търпелив човек. Един напълно спокоен човек. Сдържан. Затова самият той се изненада, когато ниският му глас прозвуча дрезгаво, сякаш е глътнал цяла гарта заедно с бодлите?

— Като си ме чул, защо не спря?

— Не видях причина да го правя. Чаках достатъчно! Сега, къде е тя?

Трейд заговори бавно, така че тъпакът да чуе думите му:

— Тя-не-е-тук.

— Какво!? Що за измама е това? Нима Мъдреците си мислят, че...

Трейд вдигна ръка, за да спре грандиозната тирада.

— Мъдреците нямат нищо общо с това. Ти скочи в неправилия Тунел. Това не е правилната планета, глупако.

Устата на Бригър се отвори, за да произнесе унищожителен отговор, но думите на Трейд най-накрая достигнаха до съзнанието му.

— Грешен свят? — той погледна надолу със смес от любопитство и презрение.

Сякаш земята под краката му го беше обидила с присъствието си.

— Тя не е ли на Сполтам?

Трейд затвори очи. Аях! Дай ми сили.

— Да, но това не е Сполтам. Ние сме на Молок.

— Хммм — Бригър скръсти ръце на мощните си гърди. — Данните, публикувани в Залата с Тунелите сигурно са грешни. Трябва да им кажеш да ги поправят, Чарл. Не се знае колко пътници са подвели.

Трейд му хвърли подигравателен поглед.

— Мога да ти кажа колко точно, фамилиере. *Нито един.* Информацията не е погрешна. Ти пое в грешната посока на Залата.

Бригър изсумтя при нелепото изказване.

— Невъзможно. Аз съм фамилиер. Трябва ли да казвам повече?

Трейд само се взираше в едрия мъж.

Бригър се намръщи.

— Тъй като твоите хора са ни довели на грешното място, нека се върнем през Тунела до правилния портал.

Трейд потърка костта на носа си.

— Позволи ми да ти обясня нещо. На това място *няма* Тунелна точка за връщане. Сега трябва да вървим през безкрайното пространство от кал до следващия портал, който, за твое сведение, се намира на няколко дни път от тук.

Фамилиерът изобщо не се интересуваеше мнението на спътника му за причините, довели до тази кална разходка, затова реши да го игнорира. Шинар и шинджи.

— Това е недопустимо, Чарл.

Ноздрите на Трейд пламнаха, когато издиша. Фамилиери!

— Ако *ти* не се беше втурнал в грешния Тунел, *нямаше* да сме тук и да обсъждаме това.

— А ако *ти* не беше останал толкова дълго, за да спориш с всички онези стари престарели магьосници, *ние* вече щяхме да сме там.

Точно в този момент един червей се плъзна върху ботуша на Трейд. Червеите на Молок караха зорфите да изглеждат доста миловидни в сравнение с тях. Беше видял достатъчно!

Светлинната му сабя се измъкна от колана. За едно мигване на окоото, оръжието застана на милиметри от гърлото на Бригър.

— Нека изясним едно нещо — аз не съм Чарл. Тук съм по заповед на Яниф и по молба на тадж Джайън. Не на Династията на Мъдреците — гласът му се снижи застрашително. — Не ме наричай Чарл отново.

Неподвижен, Бригър наблюдаваше Трейд с изражението на котка, която само чака битка.

— Всъщност има две неща, които трябва да изясним, Чарл-който-не-е-Чарл.

Присвил очи, Трейд докосна с режещия край на острието шията на другия мъж. Ръката му беше толкова прецизна и точна, че дори не поряза кожата. Предупреждението беше ясно.

— И кой е вторият въпрос, който спомена? — равният тон на гласа му подсказваше, че той ни най-малко не се интересува от отговора.

Бригър наклони глава на една страна, предизвиквайки смело съдбата и поряза гърлото си.

— Ако отново насочиш това оръжие към мен, ще изтръгна сърцето ти.

Трейд изви едната си вежда. Вместо да се отдръпне, той като че ли всъщност претегляше избора.

— Даваш ми чудесен стимул, фамилиере.

Очите на Бригър, едното лавандулово, другото аквамаринено, светнаха от любопитство и може би дори с искрица веселие.

— Ще ти осигуря всеки стимул, от който се нуждаеш, но по-късно. Първо трябва да открием сестра ми. Да тръгваме сега. Винаги мога да изтръгна сърцето ти, но след като тя е в безопасност у дома на Ма'ан. Можем ли да стигнем до проклетия Тунел, без да спираме?

— Не, прекалено далеч е — Трейд прибра острието и го върна на кръста си. — Трябва да има няколко колиби от кал по пътя, които служат като търговски постове за пътниците.

— Надявам се да имаш нещо за търгуване, авиаранецо, защото аз нямам.

Трейд започна да напредва бавно по посока на залязващото слънце. С всяка стъпка, блатото сграбчваше ботушите му, засмуквайки ги обратно в калта. Отвратително.

— Всъщност имам.

Фамилиерът му хвърли един кос поглед, след като го настигна шляпайки в калта.

— Така ли? И какво, ако смея да попитам?

— Теб.

Бригър избухна в смях. Но видя странните светлини в искрящите му нефритови очи се зачуди дали авиаранеца се шегува. Хм... най-вероятно не.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Планета Сполтам, главен град Агни

Даксан тихо почука на вратата, преди да влезе в стаята. Ако гостенката му си почиваше, щеше да излезе, без да я събужда.

Соша стоеше близо до откритата тераса. Розовото небе на ранната вечер я обгръщаше в искрящ ореол.

Той забеляза, че е облякла една от роклите, които ѝ беше изпратил по-рано, заедно с няколко други неща, които помисли, че ще я зарадват. Ярката, шумоляща тъкан беше смесица от цветовете на Сполтам; дизайнът отразяваше естествената красота на планетата. Розово, лилаво, тъмно синьо, нюанси на злато. Изящната материя ѝ подходдеше перфектно. Тук в Агни Даксан беше виждал, много жени от благороден произход, които носеха подобни рокли, но нито една не изглеждаше толкова възхитително, колкото тази фамилиерка.

Косата ѝ се спускаше надолу под коленете ѝ като абаносова пелерина. Даксан забеляза, че е вплела разноцветни перлени наниз в косите си. Пресичащите се паяжини от скъпоценни камъни, образуваха блестяща мрежа през лъскавите черни кичури. Беше чувал, че никоя друга раса няма такава коса като на фамилиерите. Винаги се беше чудил на това. Виждайки тази изящна красота, в него не остана никакво съмнение. Беше неповторима.

Вълшебните кичури си играеха около нея като прелестни облаци. Той знаеше от опит, че усещането на тези коси е още по-хубаво, отколкото на външен вид. Представи си косите ѝ, обгръщащи тялото му, докато прави любов с нея. Усети ги плъзгащи се между бедрата му. Преплитачи се около слабините му, докато се потапя бавно във влажната ѝ топлина... Дълбоко в него се надигна желание.

Соша извърна лице от панорамата на терасата и го погледна.

— Искаш ли нещо?

Теб. Клепачите на Даксан се спуснаха, за да прикрият страстта му.

— Изпратих съобщение до Авиара. Сигурен съм, че не след дълго ще изпратят някой да те върне обратно.

Очарователното ѝ изражение започна да избледнява.

— Искан ми се да не беше правил това, Даксан Саин.

— Трябваше. Разбираш ли?

— Надявах се, че ти ще ме разбереш.

— Правя го. Вярвам, че и ти на свой ред разбираш, че аз имам отговорности.

Тя сви устни. Не, не разбираше, но информацията вече беше изтекла. Сега не можеше да се направи нищо.

— Не е необходимо да заключваш вратата, Даксан Саин. Казах ти, че ще остана по своя воля.

Беше му трудно да изрече това, но трябваше.

— Как да разбера, че мога да ти имам доверие?

Наскърбеното изражение на лицето ѝ почти го размекна. Той пристъпи напред, за да оттегли думите си, но тя проговори, преди да има възможност да го направи.

— Ако знаеше нещо за фамилиерите, щеше да разбереш, че ние не лъжем.

— Е, чувал съм, че представителите на твоя вид казват истината... и че могат да бъдат много изобретателни в тълкуването на думите, които изричат.

Тя изсумтя възмутено.

— Къде си чул това?

Той ѝ хвърли многозначителен поглед, но не каза нищо повече.

Той е доста завладяващ. Соша пламна под твърдия му поглед.

— Дадох ти обещание. Това трябва да е достатъчно.

— Така е. Вратата ще стои отключена.

Лицето ѝ моментално се оживи. Той не беше толкова труден човек в крайна сметка.

— Ако промениш решението си, обаче, не забравяй, че си ми дала думата си. Не забравяй също така, че имам известно влияние в Династията на Мъдреците. Сигурен съм, че не искаш да бъдеш известна в цяла Авиара като фамилиер, който не държи на думата си.

Соша се намръщи. Може би беше полудяла — той бе изключително труден човек! Просто го прикриваше добре зад изисканите си маниери. Въпреки това, така ѝ се искаше да вкуси

устните му. Те се извиваха по много съблазнителен начин. Като че ли пазеха възхитителни тайни. А всеки знаеше, че за един фамилиер няма нищо по-привлекателно от възможността да разкрие някоя тайна. Понякога устните говореха, без да приказват. Нейните устни също можеха да говорят без думи. Очите ѝ светнаха дяволито. Мр-р-р, измърка тя. Прихвана ръце зад гърба си, повдигна се на пръсти и лекичко се залюля. Позата се смяташе за много съблазнителна на Ма'ан. Това показваше, че иска да играе.

Даксан примигна. Дали я беше разбрал правилно? Какво беше предизвикало тази внезапна промяна на настроението? Тя беше доста... привлекателна.

— Гладна... — той прочисти гърлото си. — Гладна ли си?

Соша грейна в очарователно палава усмивка.

— Дааа — повлече тя сякаш говореше за нещо свършено различно.

Даксан изви едната си вежда.

— Ммм. Добре — той протегна ръка към нея.

Тя наклони глава на една страна.

— Искаш да изям това?

Мъжът се разсмя.

— Не, сладка моя скитнице. Ще те отведе на едно ново пътешествие. Мисля, че ще ти хареса.

— Как мога да откажа при такова обещание? — усмихвайки се, тя изви ръката си около неговата. Кожата му беше топла, като нагрятая от слънцето пясък, по брега.

Соша си представи как лежи върху него край морето, докато хладната вода залива и двамата. Той щеше да бъде по-горещ от пясъка под тях.

Много по-горещ.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Планетата Молок, някъде между Тунелите

Те все още не бяха открили Тунела. Освен това непрекъснато валеше. Гъстите облаци се разтвориха над Трейд та'ал Кру, докато той се опитваше да издърпа ботуша си от дълбоката до коленете дупка.

Високият авиаранец гледаше към небето с вкиснато изражение. Водата се изливаше върху него безмилостно, стичаше се през косата и кожата му. Само след миг вече бе подгизнал до кости.

Пред него, един мъдслайсър подскочи на няколко метра във въздуха и се гмурна обратно в блатото. Страхотно! Ако не се удавеше в това море от кал, мъдслайсърите скоро щяха да бъдат повече от доволни да прободат подгизналото му тяло за едно обилно хранене!

До него фамилиерът наблюдаваше дразнещата гледка с такова надменно отвращение, което само той можеше да изобрази.

— Цялата планета ли е такава?

От миглите на Трейд капеше вода. Коженият ремък, който държеше косата му се разпадна от пороя. Един кичур от дългата до кръста маса се бе спуснал от челото му и висеше пред лицето му. Той хвърли на Бригър толкова гневен и изпълнен с отвращение поглед, че всеки фамилиер — или човек с повече здрав разум — щеше да избяга в ужас.

Бригър само скръсти ръце на мощните си гърди.

— Е, Чарл-който-не-е-Чарл, няма ли да отговориш на този прост въпрос?

Ето защо котките се нуждаят от девет живота. Без да откъсва пламтящите си очи от досадния фамилиер, Трейд изтри калта от устата си с опакото на ръката си. Като се опита да отметне мократа коса от лицето си. Два пъти. Но тя всеки път се връщаше обратно, шляпвайки студена и мокра върху носа му. Обикновено Трейд беше много търпелив човек. Но след цял ден в компанията на Бригър, вече бе готов да убие проклетия фамилиер. Очите му започнаха да искрят опасно.

Когато заговори, гласът му беше зловещо тих:

— Сигурен съм, че си твърдо решен да откриеш отговора, фамилиере.

Бригър изсумтя.

— Какво означава това?

Нефритовите очи на Трейд пламнаха като зелени огньове.

— Означава, че ако още един път объркаш пътя, със сигурност ще разберем дали цялата планета е такава.

Бригър изръмжа тихо.

— Осмеляваш се да намекваш, че аз съм виновен за сегашното ни положение?

Трейд скръсти ръце на гърдите си, имитирайки позата на Бригър. Двамата стояха изправени един срещу друг и се гледаха еднакво упорито и гневно.

— Не намекам. Заявявам го ясно.

Ноздрите на Бригър пламнаха:

— Чувал съм, че авиаранците, за разлика от нас имат само една форма. Това е така нали? — Трейд го измери с поглед. — Жалко, че ти прахосваш своята като ме обиждаш.

— Между обида и истина има голяма разлика, фамилиере. Ще е добре ако го запомниш.

— Твоята сабя няма да ти помогне ако реша да ти дам един урок. Най-добре ти да запомниш това, рицарю — Бригър хвърли шепа кал към челото на Трейд.

Глупакът имаше дързостта да се присмива.

— Ще видим — Трейд изтегли светлинната си сабя, предизвиквайки Бригър да се приближи, като обхвана дръжката ѝ с цялата си длан и направи подканващо движение — неведнъж, а два пъти — с върховете на свитите си пръсти.

Това разколеба Бригър.

Сериозният авиаранец беше прекалено самоуверен. А фамилиерът можеше и да е дързък..., но не беше глупак. Той потърка брадичката си.

— Може би, смяташ да използваш някои от своите Чарл-не-Чарл фокуси, за да ме победиш?

— Може би не е необходимо.

Бригър се засмя на арогантността му. Фамилиерите обичаха наглостта и винаги я улавяха, дори в разгара на разгорещена битка. Той

разтри тила си. Ако беше в котешката си форма, козината на гърба му щеше да е постоянно изправена нагоре още от началото на пътуването.

Този авиаранец непрекъснато го караше да настръхва. Нямаше причина да не му върне услугата.

Бригър поклати пръст срещу рицаря.

— Не забравяй, първо откриваме сестра ми, след това ти изтръгвам сърцето. Съгласен?

Трейд поклати глава, връщайки светлинната сабя в колана си.

— Едва ли ще забравя, но ти запомни. Първо, ще се съ согласиш да ме следваш и да не се заемаш с „откриването“ на Тунела отново. Може би тогава ще имаме шанс да намерим сестра ти, преди да остарея колкото Яниф.

— Ние водим безсмислен спор! Това е глупаво! — Бригър вдигна ръце. — Добре. Щом смяташ, че ще можеш да ни измъкнеш от тук — давай, отведи ни до Тунела.

— Най-сетне показваш малко здрав разум. Следвай ме.

Трейд направи една крачка напред и веднага потъна в дълбока до гърдите кална яма.

Плъок!

Едната вежда на Бригър се изви.

— Странен начин за намиране на Тунел, без съмнение. Искаш ли да те последвам в тази яма, Чарл-който-не-е-Чарл?

Зверският поглед, който авиаранецът му хвърли остана без ефект, защото Бригър въобще не му обърна внимание.

Трейд се опита да се измъкне от калната яма, ала тинята го засмука обратно.

Бригър се разхождаше наоколо, като че ли нямаше никакви грижи на този свят. Отпускайки се на едно коляно, той демонстративно наблюдаваше ситуацията. Накрая показва малко „мъдрост“.

— Един фамилиер никога няма да попадне в такъв капан.

Трейд отново му хвърли убийствен поглед. Невъзмутим, Бригър продължи да бъде полезен.

— Нашите специални сетива ни казват кога да сменяме посоката и да коригираме движенията си, преди да е станало прекалено късно.

— Млъкни! Опитвам се да мисля.

— Само казвам, че...

Пренебрегвайки го, Трейд направи още един опит да се измъкне. Тинята го държеше здраво.

Бригър се прозина нарочно.

— Случайно да се нуждаеш от помощ?

— Не и от теб. Ще се измъкна сам.

Бригър вдигна рамене и се изправи.

— Както искаш. Не мога да остана с теб повече, трябва да търся сестра си — с тези думи фамилиерът се обърна, в неправилната посока, разбира се, и тръгна.

Трейд беше объркан.

— Не можеш да ме оставиш да изгния тук, фамилиере.

Бригър спря и каза през рамо:

— Имаш нужда от помощта ми?

Това беше най-обидното нещо, което можеше да попита този авиаранец.

— Казах ти, мога да изляза и сам.

Бригър, който не можеше да причисли търпението към добродетелите си, се обърна и тръгна бързо към Трейд.

— Ах! Ти си най-упорития, дразнец Чарл, който някога съм...

Плъок!

Трейд притисна костта на носа си.

— Не каза ли, че фамилиерите никога не попадат в такива капани?

— Млъкни! Опитвам се да мисля.

Трейд го погледна иронично.

— Не бързай.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Планетата Сполтам, главен град Агни

Луната посребряваше розовия пясък под краката на Соша, докато вървеше заедно с Даксан Саин по брега на морето.

Преди да тръгнат, Даксан се беше отбил в кухнята, за да вземе една плетена кошница, пълна с храна. Неговият кривозъб, с дълга муцуна готвач зот я беше приготвил и го бе предупредил:

— Давам ви много вкусна храна. С изключително екзотичен аромат и голяма наслада. Но донесете на този зот любимата му кошница обратно.

Даксан му бе благодарил за усилията и му бе обещал да върне плетения съд. Зотите вземаха насериозно отговорностите и собствеността си.

Соша беше чувала, че ако искаш един от тях да работи за теб, трябва да зачиташ техните характерни порядки. На това се гледаше като ниска цена, за такова отлично обслужване.

Соша за първи път обърна внимание на облеклото на Даксан. Краката му сега бяха боси, но беше облякъл бяла туника без ръкави, прилепнала плътно около тесния му кръст. Черните кожени тракас обгръщаха бедрата му като втора кожа, ясно показвайки добре оформените мускули на краката и задните му части.

Всичките им учени ли бяха толкова добре сложени? Този мъж имаше по-скоро фигурата на рицар, отколкото на човек, който прекарва времето си в изучаване на свитъци.

Соша бе успяла да види и други сполтамски мъже, облечени по този начин и предположи, че им е много удобно. Обаче никой не изглеждаше така добре като него. Даксан Саин имаше изключително излъчване. Тя го наричаше „силна еротична аура“. Усетила тази притегателна сила Соша инстинктивно искаше да се озове в мощната прегръдка на такъв мъж. Аурата на Даксан я караше да предвкусва удоволствието от мързеливи дни, прекарани на слънце и гореща страст,

която беше сигурно, че ще последва. За един фамилиер, това беше изключително привлекателна черта.

Всъщност, това излъчване можеше да накара една фамилиерка да се превърне в мъркащо същество, което е готово да направи всичко, което пожелаят от нея. Соша вече копнеше той да я гали цяла нощ.

Младата жена затвори очи и вдиша хладния, освежаващ въздух на Сполтам. Уханията бяха различни от тези на Ма'ан, но не по-малко привлекателни.

Небето над тях беше потъмняло до пурпурно. Сребърни звезди проблясваха по него, образувайки широки спираловидни дъги, които блещукаха ярко през мъгла от бледо лилави облаци. Множество ивици прорязваха хоризонта, а няколкото розови подчертаваха контраста между тях. Това наистина беше най-красивият залез, който някога бе виждала!

По-рано през деня, светло синьото дневно небе се обагреше бавно в розови, аквамаринени, лавандулови, сини ленти, като всеки нюанс се сгъстяваше, с настъпването на нощта. След това по-тъмните нюанси се преплитаха спираловидно с пастелно червени. Това напомняше на Соша за млади любовници, прегърнати в милувка — с тяхната особена красота слята в една същност, в едно великолепно сияние, в един по-голям блясък. Постепенно небето се претопи в истинския залез.

Даксан й беше казал, че Агни е известен с продължителното си здрачаване.

— Чужденците често идват тук, само за да видят това великолепие.

— Вярвам ти.

Преди да дойде на Сполтам, Соша не можеше да си представи друго прекрасно място като Ма'ан. Но, по свой си начин, Сполтам беше също толкова красив.

О, колко много й се искаше да може да продължи да пътешества! Сърцето й копнееше за това. Но тя не беше единствената, всеки фамилиер на Ма'ан се чувстваше по същия начин. Включително и краля, Джайън Рен.

За да се предпазят от търговците на роби, фамилиерите бяха принудени сами да се заробят! За първи път тя наистина разбра мъдростта на решението на Джайън и причините, поради които той

беше принуден да го вземе. По-добре да управляваш живота си сам, отколкото някой друг да го управлява вместо теб.

Най-малкото, на Ма'ан сами си избираха пътя в живота вместо някой друг да го прави. С това ново прозрение, Соша изпита огромен респект към силата, която трябва да притежава човек, за да предприеме такова действие. Джайън Рен наистина беше велик крал. Но щеше ли Ма'ан да престане да бъде убежище за тях? Клетката си е клетка, независимо от размера. Един ограничаван непрекъснато фамилиер никога не може да бъде свободен фамилиер. Подобни мисли я потискаха.

Но тази вечер не беше за такива мисли! Това вероятно щеше да се окаже единствената вечер, в която можеше да убеди мъжът, вървящ до нея, че трябва да бъде неин завинаги.

Бе твърде много да очаква това само след тази нощ. Твърде много да го очаква от този мъж. Ако не можеше да го привлече към своя начин на мислене, той щеше да ѝ липсва през целия ѝ живот. Всяко мъжко лице, което видеше, всеки любовник, който имаше, нямаше да успокоят това чувство. Защото Даксан беше предназначен за нея. Ако беше фамилиер, тогава той щеше да има същата нещастна съдба. Но тъй като не беше, тя нямаше как да знае дали Даксан ще бъде засегнат по толкова дълбок начин.

Соша изпъна рамене, привидно готова да поеме на вид непосилната задача. Фамилиерките можеха да бъдат страстни по много начини. Някои от тях очевидни, други не чак толкова. Тя умееше да използва предоставения ѝ шанс. Винаги бе мислила, че тези, които просто си седят и само говорят, че може би са постигнали нещо, никога не биха моли да знаят дали е така наистина. Е, тя искаше да знае. Изцяло от нея, зависеше да направи безценните моменти прекарани с Даксан незабравими.

Сполтамското море се втурна към брега с радостно бълбукане. Светлозелените води под танцуващите лунни лъчи бяха невероятно прозрачни. Смеейки се, Соша повдигна полите си, за да ги запази сухи, докато хладната вода заливаше босите ѝ крака. Беше толкова хубаво да се чувства свободна!

Даксан ѝ се усмихна и белите му зъби проблеснаха в сумрака.

— Винаги съм харесвал нощите на Агни. Очарователно е. Има нещо вълшебно, не мислиш ли?

— Да! Обожавам ги! Толкова е красиво! — морето се втурна отново, бълбукаща пяна от бели пръски.

— Когато дойдох за пръв път в Агни, прекарвах много вечери в разходки по брега. Усещах още топлия пясък между пръстите си и хладната вода, която ме поздравяваше с всяка вълна.

Соша смръщи чело.

— Ти не си ли от тук?

— Не, не съм родом от Агни. Но моят род е древен и ме подкрепи в решението ми да дойда тук.

— А, да. Сполтамският обичай, за който ми каза. Семейството ти много далеч ли е?

Той притвори клепачи.

— Да.

— А не ти ли липсват?

— Да.

— Тогава защо...

Той се протегна, отмести един кичур коса от бузата ѝ и се взря в очите ѝ.

— Защото, Соша, понякога просто трябва.

Трябва? Неотдавна тя беше усетила подобно чувство. Затова беше напуснала Ма'ан.

— Мисля, че разбирам.

— Изглежда тези неща си идват, когато им дойде времето — ъгълчетата на устните му се повдигнаха в едва сдържана усмивка. — Никога преди не съм се замислял за това.

Соша изучаваше мъжа пред себе си. Мъжът, който трябваше да стане неин съпруг, беше загадка. Дали по някакъв начин и той също усещаше брачното привличане? Не, това бе нелепо. Освен ако... и сполтамците можеха да почувстват своите половинки.

— Ти... как се свързват един с друг сполтамците? — въпросът се изплъзна преди Соша да има възможност да помисли, колко странно звучи.

Хванат неподготвен от откровеното безцеремонното запитване, Даксан я погледна странно.

— Не съм сигурен какво ме питаш, сладка авантюристке — златистата му коса се вееше от вятъра, около раменете му, докато Даксан се опитваше да разбере въпроса ѝ.

Соша зарови палеца на крака си в купчина мокър пясък, хвърляйки малко право към неговия крак.

— Питам дали хората от твоя народ... нали знаеш... дали се... съединяват.

Даксан беше майстор в разчитането на реакции. Често само думи не бяха достатъчни, за да се разкаже една история. Тя беше хвърлила пясък в краката му поради някаква причина. Усмивката, която ѝ върна, беше бавна и чувствена.

— Съединяваме се през цялото време — отговори той. — Понякога няколко пъти за една нощ.

Соша изсумтя.

— Не, имам предвид постоянно свързване. Има ли такъв обичай тук?

— Невинаги. Понякога имаме редица различни връзки.

Челото ѝ се набръчка.

— Колко дълго продължават тези връзки?

— Толкова, колкото хората, участващи в тях искат.

Соша се зачуди дали той няма предвид партньори за игра. Това понятие не ѝ беше чуждо. Фамилиерите често се забавляват с много партньори, преди да се оженят. Веднъж свързани, обаче, те бяха ангажирани със своите половинки и никой друг.

Соша не беше сигурна, че разбира сполтамския обичай. Когато минаха покрай едно червено бодливо растение, Даксан откъсна едно тънко стебло и го сложи между устните си. Младото момиче се усмихна на себе си. Бяха от различни светове, но навсякъде още мъжете обичаха да си играят с бодлите на растенията.

Той погледна към нея с крайчеца на окото си.

— А как се свързвате в твоя свят?

Соша беше изправена пред дилема. Тя изобщо не се съмняваше, че по-големият ѝ брат все някога ще се появи и ще я повлече към дома. Бригър просто беше такъв. Нещо повече, със сигурност щеше да предизвика врява; той винаги първо крещеше, после мъркаше. Тя прехапа устни, докато разиграваше предстоящия спектакъл в съзнанието си. Аях, това нямаше да бъде приятно! Понякога Бригър се нуждаеше от одраскване за свое собствено добро.

Соша обичаше брат си, но той беше един необуздан, крайно упорит мъжкар! Беше огромен фамилиер с лъскава черна коса и

необикновена комбинация цвят на очите — светло лилаво и светло аквамаринено. В котешката си форма изглеждаше точно така, както човек може да си представи — в който и дом да влезеше, се държеше, сякаш му принадлежи. Да се каже, че той ще направи положението й трудно, би било твърде сдържано. Дори ако по някакво чудо Даксан приемеше тяхното свързване, той нямаше да приеме лесно непоносимият й брат.

Тя беше сигурна, че това ще се промени с времето. Бригър беше една могъща и разрушителна сила, но всеки в крайна сметка го обикваше. Или поне се примиряваше с него за кратък период от време.

А колкото и прекрасна да беше тази планета на вид, тя изобщо не хареса обществото й. Дори един сполтамски съпруг щеше да я разбере и да подкрепи подобно мнение?

В края на краищата, тя беше жена и той трябваше да й угажда! Това очакваха жените на Ма'ан... и точно това винаги получаваха. И беше напълно немислимо да не го получат, защото обратното би било противоестественно.

Идеята, че Даксан няма да поиска да напусне дома си изобщо не й мина през ума. Той щеше да тръгне с нея. От друга страна, докато мъжът узрее да го направи, тя не можеше просто да го сграбчи за златната, окичена с маниста коса и да го влачи обратно до Ма'ан. Макар, че идеята беше неустойимо привлекателна. Той беше прекрасен мъж.

За съжаление, тя действаше без напътствия — не всеки ден жени от нейната раса избираха мъж от друга раса за съпруг! Соша трябваше да открие как да стане в действителност свързването с него. Може би трябваше първо да го съблазни с някои от техните ритуали? Да, тогава част от проблема й щеше да бъде решен!

Даксан все още чакаше отговора й за сливането при фамилиерите. Соша не искаше да го изплаши, като му каже, че трябва да се свържат, но ако го направеше внимателно, той можеше да успее да изпълни неговата част от ритуала.

— Ние не говорим за това с всеки. Това е личен въпрос за самите фамилиери.

— Сега събуди любопитството ми.

Това беше добре.

— Ммм. Предполагам, че като учен ще проявиш голям интерес към процеса?

— Всъщност да — той направи пауза. — Точно като учен.

Това беше лошо. Соша отпусна рамене.

Даксан се почеса по брадичката, докато я наблюдаваше изпод спуснатите си клепачи.

— Чувал съм, че при вас актът е забулен в тайна. Има много слухове. Някои казват, че вие фамилиерите се съвкупявате дни наред. Има хора, които си фантазират до какво би могло да доведе... ако това е вярно?

Соша се оживи. Постигнахме напредък, Даксан Саин! Тя се наведе напред нетърпеливо.

Прекалено нетърпеливо.

Привидно смутен, той прочисти гърлото си шумно.

— Аз не съм един от тях, естествено.

— Естествено — Соша мислено вдигна ръце във въздуха.

Това е невъзможно! Един мъж фамилиер вече щеше да се е притиснал отзад към нея! Горещ. Твърд. И готов. Ръмжащ в шията ѝ, докато ѝ показваше защо той е човекът, избран за нея... Да, един фамилиер вече щеше да я ближе от главата до петите. И това щеше да бъде само встъпително приветствие. Истинската увертюра можеше да продължи една седмица.

Соша сви устни в определено разочарована гримаса.

Даксан предпазливо я погледна.

— И все пак, искам да науча повече, Соша. Ще ми разкажеш ли още нещо?

Най-после.

— Подобно на много неща, това зависи от нашето настроение.

— Говориш като истинска котка — усмивката му беше привлекателна. И извънредно съблазнителна.

— Но кой води танца тук? — промърмори тя.

— Хмм? — той примигна бавно, дългите черни мигли подчертаваха красивите му златни очи. Загадъчните му златни очи.

— Кой точно е твоят дом? — Соша се загледа към върха на каменната стена. По скалната издатина имаше множество големи имения.

Даксан застана зад нея и сложи ръце решително около раменете ѝ. Завъртя я леко, след това придърпа гърба ѝ близо до себе си. Много близо.

Соша можеше да усети пулсиращата му топлина през тънката рокля, с която беше облечена. От туниката му се излъчваше прекрасно свежо ухание. Ароматът я заля както вълните заливаха брега. Мощно. Екзотично. Чувствено. Предизвикваше мисли за морски ветрове и загадъчни, далечни места. Слугите му сигурно изпират дрехите му в някакви специални сполтамски подправки. Уханният аромат беше омагьосващ! Трябваше да вземе малко със себе си на Ма'ан.

— Какво е това прекрасно ухание по дрехите ти, Даксан?

Той лениво премести поглед от скалите надолу към нея. Съвършено оформената му уста беше отворена леко, а очите му изглеждаха замъглени.

— Харесва ли ти? — дълбок и дрезгав, гласът му се търкулна по гърлото му на вълни.

— О, да. Смятам да си купя голямо количество от вашия сакри, преди да си тръгна.

— Би ли го направила? — тихият му смях вибрираше по гърба ѝ. Топлият му дъх се плъзна по тила ѝ, парализиращ нервните ѝ окончания.

Странно, но неговата поза почти отразяваше предишните ѝ мисли. Той беше прав зад нея, точно както тя си бе фантазирала.

— Защо намираш желанието ми за толкова забавно? Тези аромати имат ли някакво тайнствено значение за твоя народ?

— Ш-ш-ш.

Несъзнателно Соша затвори очи, когато той проговори тихо в ухото ѝ с дрезгавия си глас. Ниският тон изпрати горещи тръпки по тялото ѝ.

— Виждаш ли малката къща до изпъкналата скала?

— М-да — тя се облегна назад.

— Мога да ти купя някои ароматни масла от там, но не мисля, че ще са същите. Казаха ми, че моят се приготвя от специална смес.

Младата жена беше разочарована. Ако не можеше да възпроизведе същия аромат, тя не беше особено заинтересована.

— О! Тогава няма значение. Благодаря ти все пак.

— Соша, аз съм готов да ти дам от моето благоухание толкова, колкото искаш.

— Но... Аз не искам да вземам тази специална смес от теб, Даксан.

— Трябва само да помолиш и е твоя. Когато пожелаеш. За да ми върнеш услугата, може би ще ми кажеш нещо за този специален брачен ритуал, който вие фамилиерите имате...

Устните му ухапаха ли врата ѝ? Соша примигна. Докосването беше толкова нежно, толкова съвършено, че тя несъзнателно измърка.

— Ах, разбирам. Дразниш ме в името на твоята наука.

— Дразня те? — дълбокият му глас беше дрезгав. — Сигурна ли си, че точно това правя? — топлатата му уста се плъзна по врата ѝ, изпращайки тръпки на желание по гръбначния ѝ стълб.

Оказа се, че нейният сполтамец беше способен да изпълни някои определени неща отлично.

И все пак имаше възхитително мъчение в тази бавна игра, която тя играеше. Фамилиерките изпитваха огромно удоволствие да карат мъжа да се бори за тяхното внимание. Котката в нея не искаше да бъде твърде лесна за него. От устните ѝ се изтръгна тих мяукащ звук, който само жена с котешка същност можеше да издаде. Беше нещо средно между стон и вик. Малкият звук издаваше безброй емоции, които приблизително се свеждаха до „Знам, че всичко ще свърши така, но със сигурност няма да ти позволя да разбереш, че аз го знам“.

Несъзнателният звук накара устните на Даксан да се разтегнат в усмивка срещу врата ѝ. Сладкият му дъх подразни чувствителната ѝ кожа.

Странно, но тялото ѝ вече разпознаваше този мъж. Разпознаваше го и го искаше. Само него. Стремеше се към всяка ласка. Устните ѝ жадуваха за всяка целувка. Искеше всяко докосване. Болезнено копнееше да почувства тялото му да я пронизва... За всеки фамилиер момента на сливането беше най-важен. Никой друг нямаше значение. Винаги щеше да съществува само Даксан.

Любопитството я измъчваше. Искеше да разбере. Копнееше да почувства душата му, да се потопи в същността му.

Но имаше някои въпроси, на които все още не намираше отговор.

Как самата тя бе усетила, че той трябва да е нейният съпруг, след като не ѝ го бе подсказал по никакъв начин? Дали нещо в

сполтамските мъже, не предизвикваше такава реакция? И ако бе така какво точно бе?

Даксан разтвори уста и я плъзна по рамото ѝ, зъбите му одраскаха леко извивката му. Дъхът на Соша секна. Това специално място беше много чувствително за една фамилиерка. Беше ли разбрал той по някакъв начин или беше случайност?

Навярно случайност. Или късмет. Или... може би сполтамските мъже са наистина много интересни.

— Кажи ми, моя прекрасна фамилиерке, какво му е лошото една страст да бъде тема за познание?

— Стремекът към познание, пренебрегвайки всичко останало може да лиши човек от истинските ценности в живота.

— Смяташ ли, че аз не съм чувствителен? — той навлажни кожата зад ухото ѝ с едно леко движение на езика си. След това захапа самият край на долната част на ухото ѝ.

Тя потръпна.

— Още не съм решила какъв си.

— Всички си имаме тайни. Аз не се „разкривам“ пред всеки.

— Никога не казвай това на един фамилиер. Ние сме любопитни по природа и твоите думи ме подмамват да открия повече неща за теб.

Той се засмя.

— Очаквам с нетърпение да опиташ.

Въпреки че Даксан контролираше дишането си, облачета горещ въздух облъхваха кожата ѝ, когато пулсът му се ускори. Преди тя да се усети, две силни ръце се обвиха около нея, придърпвайки я здраво към него.

Значи сполтамските мъже криеха съкровище под туниките си. Голямата, твърда като камък издатина, която се притискаше към задните ѝ части не оставяше никакво съмнение. Привидно хладнокръвният учен можеше да гори като огън, когато страстта вземеше контрол над разума му. Интересно.

— Сигурно си гладна — прошепна той.

О, да, беше. Но не за храна.

Соша пое дълбоко въздух. Трябваше да се успокои! Спомни си, че той е различен, че постъпките му са различни. Този акт трябваше да се извърши по специален начин.

А не просто едно бързо съвкупление. Това, което имаше предвид беше часове наред прекарани в неутолима страст. Бедният човек нямаше представа какво му готви.

Поемайки още веднъж дълбоко дъх, тя се насили да се успокои. Това не беше лесно; вече се беше овлажнила от желание. За кратко се запита дали да не го вземе бързо първия път, тук, на плажа под звездите.

Не! Не и с него. Не и първият път. Първият път заедно трябваше да бъде в традиционната брачна поза на фамилиерите. Така че... как да го накара да го направи? Трябваше да има начин!

— Това място е хубаво.

Първоначално тя помисли, че той има предвид шията ѝ, но след това осъзна, че е оставил плетената кошница върху близката скална издатина над водата.

Скачайки пъргаво върху скалистия ръб, Даксан ѝ подаде ръка.

— Вдигни си полите, за да скочиш. Мисля, че ще ти хареса тук.

Когато се протегна за ръката му, тя забеляза една бронзова лента, точно под лакътя му. Опъната стегнато върху кожата му, тя се съчетаваше чудесно със златистия му цвят, подчертавайки силните му изпъкнали мускули.

Сложната лента беше изтъкана от стотици метални нишки! Заплетеният мотив напомняше на Соша за моделите, които авиаранските мъже вплитаха с панделки в косите на съпругите си.

Тя се чудеше дали красивата ивица има някакво друго предназначение, освен за украса. Навярно древно сполтамско предупреждение относно техните големи пъстри плодове. При тази мисъл момичето сбърчи нос.

След като ѝ помогна да се качи върху издатината, Даксан седна и проучи съдържанието на плетената кошница.

Соша се възползва от възможността да разгледа скалният нос, на който се намираха. Забеляза, че една част от стена в дясно, ефективно блокира част от вятъра, както и гледката към къщите на високата скала. Долу, сполтамското море се пенеше върху розовия пясък; над нея в ясното нощно небе блещукаха искрящи звезди, които сякаш имаха безброй истории за разказване!

Усамотеното място, което Даксан бе избрал беше извънредно опияняващо. Всичките ѝ сетива реагираха на неговото очарование.

Мястото не можеше да бъде по-съвършено за това, което тя имаше наум. Вятърът щеше да възпламени страстта на Даксан, развълнуваното море щеше да прикрие неговите викове от екстаз.

— Можем да направим пикника си тук — Даксан гледаше нея, а не храната. Чувственият тон на гласа му, подсказваше, че той също има предвид различен вид храна. Което беше добре.

Най-накрая той ѝ предостави идеалната възможност за осъществяването на едно истинско идеално фамилиерското сливане.

Фамилиерите винаги отделяха голямо внимание на желанията на плътта. Подобно на останалите от своята раса, Соша смяташе, че интимността винаги трябва да е на първо място, така че всичко останало, което следва, да бъде инстинктивно. За нея брачното любене беше духовно пробуждане, близост, и възраждане, което можеше да се осъществи единствено посредством половия акт.

Докато младото момиче си мислеше за интимностите, които скоро щеше да сподели с този красив, но почти напълно непознат мъж, страните ѝ пламнаха и аквамаринено златистите ѝ очи се разшириха от желание.

Даксан се усмихна бавно. Той разчете без проблем изражението ѝ. Взе една малка торбичка от плетената кошница и се изправи, за да застане до нея.

Подаде ѝ малка, обвита с кожа бутилка.

— Опитай това, мисля, че ще ти хареса.

Соша отвори бутилката и помириса предпазливо. Повечето фамилиери бяха много придирчиви относно това, което консумират. Никога не приемаха на доверие думата на когото и да било и колкото и вкусно да изглеждаше, първо трябваше да го помиришат. Предпазливостта беше дълбоко вкоренена в природата им. Вероятно имаше защо. Един ловец трябваше да знае, че винаги има тънка разлика между него и набелязаната жертва. Ситуацията можеше много бързо да претърпи драстичен обрат.

— Какво е това? — попита тя предпазливо.

— Еликсир, приготвен от големи, пъстри сполтамски плодове. Нарича се „Залез“. Напитката е много популярна както сред сполтамците, така и сред посетителите. Ще установиш, че я поднасят във всички таверни тук.

Соша подуши отново бутилката. Не беше възможно да е приготвено от онези отвратително миришещи плодове. Не. Ароматът беше променен в нещо съвършено примамливо.

— Хм, какво е на вкус?

— Неописуем. Трябва да разбереш сама — той повдигна шишенцето към устните ѝ. — Опитай.

Тя пое внимателно една глътка. Ароматната смес беше доста гъста; плъзна се по гърлото ѝ плавно.

— Ммм, това е доста...

Очите ѝ се ококориха, когато усети ефекта от еликсира — отначало лек и ефирен с тръпчив вкус, изведнъж го почувства като удар в стомаха си.

— Ох!

Той се разсмя на реакцията ѝ.

— Трябваше да те предупредя — има зъби.

— Нямам нищо против малко зъби — измърка съблазнително, близвайки една капчица от устните си. — От време на време — прошепна тя. Връхчето на розовия ѝ език докосна сладкото място.

Даксан я наблюдаваше под воала на спуснатите си мигли.

— Значи обичаш малки захапвания... от време на време? — промърмори той сухо.

— В подходящ момент, това може да бъде идеално стимулиращо средство — тя го погледна невинно — сякаш обсъждаха единствено еликсира. — Изнасяте ли го? Ще се радвам да занеса такова екзотично питие у дома.

О, тя беше доста палава. Но не можеше да се сдържи. Беше вярна на котешката си природа.

— Първо искаш моето благоухание — гласът му беше дрезгав шепот — След това моят „Залез“. Най-добре да внимавам какво друго ти предлагам, Соша. Изглежда искаш да вземеш всичко със себе си у дома.

Тя се усмихна тайнствено.

— Ние фамилиерите обичаме да си носим странни трофеи от време на време.

— И аз така съм чувал — Даксан се облегна назад върху каменната стена. — Но да отговоря на въпроса ти, не изнасяме нашият „Залез“. Има слух, че действието му не продължава дълго, така че

трябва да бъде консумирано в рамките на деня. Това означава, че силната напитка трябва да се пие на момента. Затова е толкова популярна в таверните. Чужденците я обожават и затова често се връщат да я опитат отново — той ѝ намигна, като повдигна бутилката към устните си. — Това, разбира се, се отразява добре на печалбите ни.

Тя потупа челото си с показалец.

— Умни сполтамци.

— Ние сме интелигентни хора — той пое голяма глътка от силното питие.

— Но мъдри ли сте?

Той завъртя бутилката в ръката си, докато размишляваше върху въпроса ѝ.

— Сложен въпрос. Ти как мислиш?

— Не знам. Струва ми се, че за някои неща може би сте. Но със сигурност винаги има какво още да се научи — Соша го дари с дяволита усмивка.

— Умно казано, фамилиерска приятелко.

— Ти си съгласен с мен? — това я изненада. Досега ѝ бе показал безусловно уважение към постиженията в овладяване на познанието от неговия народ.

Даксан потри врата си, под красивата си вълниста коса. Соша помисли, че жеста му е много чувствен.

— Предполагам, че ние сполтамците, не сме толкова свършени, колкото бихме искали да вярваме, че сме.

Измънка го толкова тихо, че Соша не бе сигурна дали въобще е чула думите.

— Много е различно от моята родна планета.

— Предполагам.

— Може би някой ден ще поискаш да видиш Ма'ан? — тя го погледна с очакване. Малко хора биха отправили подобна покана, Ма'ан беше охраняван рай.

Златните му очи се впиха в нейните.

— С удоволствие ще посетя твоят свят — ръката му се протегна и улови лицето ѝ. — Говори се, че е опияняващ... както и неговия народ.

Соша въздъхна тъжно и погледна надолу. Само мисълта за красивия ѝ дом, я изпълваше с носталгия.

Вдигайки очи към него, тя внезапно долови начина, по който той я гледа. Сякаш искаше да я изпие до дъно.

— Да — прошепна тя. — Опияняващ.

Даксан постави шишенцето с еликсира върху каменния перваз зад нея. Свободната му ръка обгърна плавно кръста ѝ, придърпвайки я към него. Взираше се в нея. Безмълвно. Тайнствено.

Вятърът нежно рошеше косата му. Сребърната лунна светлина се отразяваше в блестящите му златни очи. Какво ли се криеше зад тези кехлибарени загадъчни дълбини?

Още веднъж Соша си даде сметка, че лицето му се открояваше не само с перфектните си черти, но и с мъжеството и силата, което излъчваше.

Той я беше запленил.

Даксан Саин, ти си най-покоряващия мъж.

Точно в този момент тогава и там, тя реши да изпълни плана си.

Искам да се любя с теб.

— Знам.

Тъглчетата на устните му се извиха дяволито. Явно този мъж се опитваше да се съедини с нея много бавно, без изобщо да бърза.

Соша изви вежда.

— Може би сполтамците в крайна сметка не са толкова умни, колкото си мислех?

— Аз не бих съдил за сполтамците по себе си, сладка моя разрушителке на сергии.

Устните ѝ се извиха в усмивка. Подходящото описание на безумното преследване през сполтамския сакри я развесели. Той се разсмя заедно с нея. После сведе глава близо до нейната и я пое в обятията си. Еротичната му аура не беше точно такава, каквато си беше представляла. Беше по-хубава. Беше все едно като да си обгърнат от лъчите на слънцето. Топла, успокояваща, пер-р-р-рфектна.

Сладкият му дъх, примесен с аромат на „Залез“, погали устните ѝ. Устата му, тази възхитителна, плътна уста, беше толкова близо! Но устните им не се докосваха.

На Ма'ан казваха, че истинското мъжко умение в изкуството да доставяш удоволствие може да се открие по „върховете“. На езика му. На пръстите му. На члена му. Като основно правило, Соша смяташе

поговорката за безспорно вярна. Но имаше още много да се каже и за другите умения.

Очакването също беше изкуство. Докато Даксан се взираше дълбоко в очите ѝ, ритмичния му дъх дразнеше устните ѝ. Соша инстинктивно разбра, че той е човек, който може да владее чакането със смъртоносната точност на светлинна сабя на Чарл. Той си играеше с нея.

А на нея ѝ харесваше доста.

Даксан я привлече по-близо, притискайки я към себе си. Пръстите му се движеха по лъскавата материя на роклята ѝ. Върховете им се притискаха в плътта ѝ, докато бавно милваше плата върху гладките ѝ бедра и дупето. Стиснал ръката си в юмрук, Даксан повдигна роклята ѝ и хладният нощен въздух погали топлатата ѝ кожа. Дланта му докосна голото ѝ бедро и се плъзна към дупето ѝ в нежна и спокойна ласка. Меката материя я гъделичкаше закачливо докато кокалчетата на пръстите му се триеха в заоблената плът на задничето ѝ.

След това прокара нокти надолу по задната част на бедрото ѝ. Докосването беше леко тръпнещо, а не драскащо. Той зарови игриво лице в извивката на шията ѝ. Дъхът на Соша секна. Какво правеше той? Наистина ли щеше да я ухапе?

Без все още да я докосва с устните си, Даксан вдиша уханието ѝ, след това леко духна струйка хладен въздух покрай ключицата ѝ. Кожата ѝ настръхна в очакване.

Сполтамеца повтори всичко като набра роклята с две ръце. Притискаше материята, масажираше я с ефирната тъкан, поглаждаше пламтящата ѝ кожа. А после редуваше ритмични движения с върховете на пръстите си, докато накрая ръката му не докосна голата ѝ кожа, разпръсквайки хиляди иглички по цялото ѝ тяло. Втвърдените връхчета на гърдите на Соша изпъкнаха през тънката материя на роклята.

Даксан сведе глава. Ръцете му уловиха закръглените полукълба заедно с набръчкания плат. С краищата на вълнистата си, обсипана с маниста коса, той подразни чувствителните ѝ зърна. Внезапно и устните му се озоваха там. Изгарящи направо през плата, сключвайки се около твърдото връхче. Засмука го силно, леко грубо и не беше

никак нежен. Реакцията на Соша беше толкова силна и гореща, че подскочи в ръцете му.

Тихият, дълбок гърлен звук, който издаде Даксан, ѝ приличаше на довольното мъжкарско мъркане. Как обичаше този звук!

Скоро плата се навлажни от устата му, прилепвайки към гърдите ѝ. Когато отдръпна меките си устни, влажното място мигновено се охлади от нощния бриз. Даксан издуха горещ въздух към изпъкналото връхче. Усещането беше прекрасно! Соша простена, когато отвори сетивата си, за да изживее всяко усещане.

Той отдели същото внимание и на другата гърда. Върху твърдото връхче през копринения плат, той редуваше на вълни горещ дъх с хладен бриз и мигновено последван от още горещ дъх. През цялото време ръцете му галеха горната част на бедрата и задните ѝ части.

О-о, той беше добър. Толкова добър.

Даксан се отпусна на колене пред нея. Отворената му уста се плъзна надолу по корема ѝ, покрай стомаха, право към мястото, където се съединяваха бедрата. Даксан беше толкова спокоен, действията му толкова плавни, че Соша подобри мнението си за сполтамските мъже. Скоро щеше да го „оцени“ още повече.

Дланите му притиснаха задните ѝ части, придърпвайки я точно срещу устата му. Улови я в капана на горещата любовна прегръдка, която не оставяше място за бягство. Ноктите на Соша се впиха в раменете му.

Даксан отново я изненадваше!

Върхът на езика му побутна нежната централната линия на женствеността ѝ, докосвайки я леко през плата. Горещо. Езикът се плъзна между скритите гънки, вкусваше нейният „Залез“, преминаващ през материята. Платът бе овлажнял от бликналата влага. Белите му зъби подръпваха бавно опънатата върху хълмчето рокля, прибавяйки точният натиск. Уловена в капана на ръцете му, Соша се мятеше под устата му, почти раздирайки гърба му.

Една вълна удари долния край на скалния нос и ги напръска с хладна морска вода. Раменете и гърбът на Даксан се намокриха и водата от него покапа точно върху нежната ѝ сърцевина. Соша изгаряше и трепереше едновременно. Горещина и хлад. Влага и... влага.

Даксан беше само горещ. Езикът му се плъзна в гънките ѝ, но не докосна единственото място, което пулсираше и болеше в очакване! Ноктите му драскаха задната част на бедрата ѝ, точно както върховете на зъбите му дразнеха цепката на хълмчето ѝ.

След това Даксан я засмука. Също както гърдите ѝ преди малко, той я засмука силно и грубо, и не беше нежен. Соша се изви нагоре, стенойки думи на тайния фамилиерски език, щастлива, че той не може да ги разбере. Тя говореше за изкусното му докосване, за чудния начин, по който движеше устата си по нея и колко много го иска в себе си... Казваше му, че той може да води този първи танц, защото трябва, но също така го предупреждаваше, че ще постъпи с него по същия начин... Умоляваше го за освобождението си, след това го изискваше... Обещаваше му, че скоро ще примира за нея... Пръстите ѝ уловиха раменете на Даксан, и тя усети, че сполтамеца трепери от страст.

Той спря за миг, за да я погледне през гъстите си абаносови мигли. От гърлото му отново се изтръгна онзи прекрасен нисък звук. Златните му очи блестяха с почти дива решителност.

Пламенната реакция на Даксан леко я стресна. Беше ли подценила мъжете на Сполтам? Ами ако под тяхната спокойна външност на учени се крие нещо сурово под повърхността? Като се замисли върху това... какво всъщност знаеше за тези хора? Нищо.

Тя преглътна нервно.

— А... твоят народ дали...

Но изобщо не успя да довърши въпроса си. Даксан повдигна края на роклята ѝ и преди тя да успее да помръдне, устата му беше директно върху нея. Поглъщайки я с необуздана страст. Соша отметна глава назад и извика от екстаз при невероятното усещане.

— Сега разбирам, че има еликсири, по-силни и изключителни, дори от „Залез“ — прошепна той дрезгаво и вибрациите на дълбокия му глас я накараха да се разтрепери.

Точно тогава, той я завладя изцяло с устни и зъби. Потапайки езика си вътре в нея, Даксан пиеше от еликсира ѝ като че ли не можеше да вкуси достатъчно. Целуваше, ближеше, смучеше, хапеше докато Соша не можеше да понесе повече. Тя се изви нагоре на пръстите на краката си, отметна глава назад, и изкрещя освобождението си към небето и земята.

Даксан не спря. Дори когато тя се изля върху него, достигайки върха отново и отново, той не спря. Замая се, а той продължаваше още и още, довеждайки я до невъобразими висини. Даксан знаеше какво иска от фамилиерката, и докато не се убедеше, че тя ще му даде всичко, нямаше да спре.

Едва когато Соша се наклони към него, напълно изтощена, той отстъпи. Изправи се, хвана я за ръка и издърпа роклята над главата ѝ с едно плавно движение. Без да я пуска, той хвърли туниката и панталоните си настрани. След това облегна гръб на каменната стена и държейки я в прегръдките си, я притисна плътно към пламналото си голо тяло.

Единственото му украшение — красивата лента на ръката му — сега влажна от морската вода хладно се плъзгаше по гърдите ѝ. Възбудената мъжественост на Даксан изпъкваше между бедрата ѝ. Твърдият жезъл сякаш беше обвит в най-фината крили. Копринено гладък.

Клепачите на Соша трепнаха, ирисите ѝ още бяха замъглени от страстта. Даксан улови лицето ѝ с ръце. Силните му пръсти се вплетоха в косата ѝ, прокарвайки ги през удивителната ѝ дължина.

— Истина е, нали? — провлече той, гласът му беше дрезгав от желание.

— К-кое да е истина? — Соша още се опитваше да успокои дъха си.

— Слухът, че жените фамилиерки си имат свой специален вкус? Нектар, който може да накара всеки мъж да подивее.

Лицето на Соша пламна.

— Аз... не знам...

Даксан я погледна странно.

— Ти...

— Била съм само с мъже от моята раса, Даксан, а на тях изглежда им харесва достатъчно — тя се изчерви. — Това е първото ми пътуване извън Ма'ан. Нашите мъже не обичат да ни оставят да пътуваме незащитени.

Той като че ли помисли върху това.

— Мога да разбера защо. Излагаш се на огромна опасност, Соша.

Тя вдигна рамене философски.

— Животът е риск.

— Вярно е, но има много видове риск. Сега ще ми кажеш ли как се сливат фамилиерите? Ако искаш да споделиш дори само малка част от това знание с мен, аз се кълна, че няма да кажа на никого.

Соша прехапа устни.

— Значи това е само за науката?

Той поклати глава.

— Не. Искам да изпитам тази страст. Привлича ме... мисля, че ми е липсвало досега. Понякога само познанието не стига. Имаме нужда от страст, която да ни ни подтикне към изследването на нещо ново и непознато.

Соша го разбираше много добре, макар да се съмняваше, че самият той го разбира. Естествено, че щеше да сподели този ритуал с него. Това бе съдбата ѝ. А желанието му я улесняваше още повече. И горещо се надяваше, когато всичко приключи и вече няма връщане назад, той да я разбере и да го приеме.

— Много добре. Ще споделя обичаите ни с теб.

Самодоволният поглед, който ѝ отправи за малко да я разколебае. Тя плъзна очи по тялото му. С пропорционално развитите мускули и сухожилия, бе самото съвършенство. Толкова красив, че можеше да съперничи на всеки мъж от нейната раса.

Безспорно сполтамците правеха неща, които тя можеше да научи и опита.

— Даксан, може би по-късно ще споделиш с мен още някои сполтамски техники?

Усмивката, в която се оформиха устните му, беше почти хищническа. Пръстите му повдигнаха брадичката ѝ, принуждавайки я да го погледне.

— Смяташ ли, че си готова и за това ново предизвикателство, сладка моя авантюристке?

Соша настръхна от въпроса и изпъна рамене.

— Не е ли това причината да дойда тук в крайна сметка?

Веднага след като го каза, Соша осъзна, че наистина това е причината. Пътуването ѝ до тук не беше случайно. Сполтам я беше притеглил, именно защото сливането я бе призовало.

Ако беше следвала желанията на Джайън и бе останала на Ма'ан, тя нямаше да открие Даксан.

Но дали кралят щеше да намери такова оправдание за приемливо, когато се наложеше да обясни какво и защо е сторила?

— Ами започвай моя пътешественичке — Даксан като че ли я разбра и й даде възможност да продължи.

— Много добре. Първо, ние фамилиерите започваме с... ами... признание, за... за... — Соша не беше сигурна как да го каже.

— За чувствените наслади, които ще доставиш? — довърши той услужливо.

— Точно така.

Той махна с ръка.

— Продължи.

— Добре. Ъ-ъ, тъй като не знаеш тайния фамилиерски език, ти няма да разбереш фразите...

— Надявам се, че твоите действия ще бъдат всичкият превод, от който се нуждая — провлече той.

Соша отново се изчерви.

— Ще бъдат — обеща тя. Той нямаше представа, че в обществото на фамилиерите мъжът е този, който действа и обещава. И жените им се чувстваха чудесно от този факт. Не бе никак лесно за фамилиерите да открият половинката си и за това веднъж направени, обетите не можеха да бъдат нарушени.

— Сега повтаряй след мен „Даксан Саин к’теа“ — тя изрече клетвата и в съзнанието си. (Този фамилиер взема теб.)

— Даксан Саин к’теа — повтори той след нея.

— Ей махена не Туан — продължи тя. (И отхвърля всички останали.)

— Даксан Саин к’теа сут ла — (Този фамилиер ще отдаде себе си само на теб.)

— Ей ре туан — (И на никоя друга.)

— Даксан Саин литна к’шинтаук рехан — (Този фамилиер се свързва с теб сега и завинаги.)

— А джаван ври ре туан — (За него няма друга.)

Докато изговаряше думите, Даксан затвори очи, сякаш се опитваше да вложи смисъл в тях. Когато приключи, ги отвори. Златните ириса бяха потъмнели.

— Сега какво ще правим? — прошепна той дрезгаво. Дишането му беше бавно и методично, сякаш мъжът умишлено налагаше контрол

над чувствата си.

Но в това нямаше смисъл. Какво го спираше?

Соша се поколеба. Обикновено това беше частта от церемонията, когато мъжа отнемаше дъха на съпругата си с една изгаряща властна целувка. Вземаше дъха ѝ вътре в себе си, правейки го свой, комбинираше го със своя, смесвайки ги в едно общо дихание. След това връщаше дъха в нея, а нейният дъх щеше да бъде негов, завинаги. Наистина, това не беше любимата част от церемонията за жените. Повечето се бореха срещу нея.

Внезапно Соша се сети, че Даксан не би могъл да извърши последната част от церемонията! Защо не беше помислила за това преди? Какво щеше да прави сега? Може би в тази ситуация неговата клетва ще бъде достатъчна?

Соша не знаеше как са го направили Кру и Сулейла, така че нямаше представа. Познавайки Кру обаче, той вероятно бе взел Сулейла за съпруга по мистичния закон на Чарл.

— Е?

— Ами... Сега трябва да приведеш думите си в действие.

Дълбокият му глас се търкулна от езика му:

— Аз съм готов. Как да направя това?

— Трябва да застанеш зад мен...

Даксан се усмихна бавно и чувствено.

— Това вече ми харесва — той се премести зад нея, когато тя застана с лице към каменната стена. — Гледката определено е вълнуваща — каза, притискайки седалището ѝ.

Соша ахна и скочи едновременно.

— Бъди сериозен, Даксан Саин! Показвам ти древен ритуал!

— Разбира се. Моите извинения. Моля продължи.

— Ами, сега трябва... това, което ние предпочитаме... ъм...

— Мисля, че вече направих това — ухили се той.

— Не си забавен, да знаеш.

— Хммм. Може би не разбирам превода.

Соша пренебрегна подигравката му. Не беше толкова лесно да дава указания, колкото беше мислила. Никога не беше осъзнавала колко странни са обичаите им, докато не се наложи да бъдат преподавани на някого. На глас.

— Аз... ъм... ах... ами, ти трябва... а...

— Опитваш се да ми кажеш да проникна в теб изотзад ли? — ироничният тон на сполтамеца не ѝ помагаше.

— Аз... ами... — Соша пламна — Има и още.

— Наистина? Не мога да повярвам.

Тя усети усмивката в думите му.

— Това е сериозно! Не се подигравай с мен!

— Няма.

Но тя знаеше, че е крайно развеселен. Как да обясни на този учен следващата част? Той щеше да избяга обратно в каменната си къща и да затръшне здраво вратите!

— Какво друго има, котенцето ми?

— Когато си готов да... да... действаш, трябва, ами, да захапеш задната част на врата ми в същото време, когато влезеш вътре.

Даксан получи пристъп на кашлица.

— Да захая врата ти? — гласът му звучеше ужасено, но зад нея, той погледна нагоре към небето, две трапчинки набраздиха изкривяваха бузите му. — Какво искаш да кажеш? Искаш да те гризна леко по шията?

— Не! Мъжете трябва да захаят рязко, всъщност, да стиснат със зъби...

Това беше крайно неловко. Ритуалът звучеше изключително странно, когато бе изречен на глас по такъв начин. Какво ли щеше да си помисли той за нейния народ? Щяха да изглеждат като диваци в неговите очи!

— Да забравим за това. Виждам, че идеята не е много добра — тя се опита да се отдръпне.

— О, аз мисля, че е отлична — той бързо се притисна към нея отзад, притискайки бедрата ѝ едно към друго. Улавяйки я в своята хватка.

Очевидно набъбналото му копие смяташе, че това е отлична идея. Една капчица влага потече по извивката на дупето ѝ.

Мъжът беше възбуден, но дали наистина щеше да може да изпълни традиционното съвкупление?

— Даксан, не смятам, че напълно разби...

— Вярвам, че ще се получи, Соша — прошепна тихо в ухото ѝ, отмествайки косата ѝ настрани през рамото ѝ.

Преди тя да успее да каже още нещо, той преплете пръсти в нейните и протегна ръка срещу каменната стена. Върхът на копие то му подразни цепката на седалището ѝ. Върхчето на езика му се завъртя около гънките на ухото ѝ. Влажният му дъх изгаряше врата ѝ. Тръпки на желание преминаха през тялото ѝ.

— Сега може би трябва да...

Вместо да чака по-нататъшни инструкции, Даксан Саин направи точно това, което трябва — захапа остро задната част на врата ѝ, и се заби в нея с един бърз, мощен тласък, който би накарал всеки фамилиер да се гордее.

— Даксан!

— Ммм хмм — горещата му уста се движеше по шията ѝ, целуваше, хапеше я, докато я държеше здраво в прегръдката си.

След това застина в нея, за да се наслади на удоволствието. Неравното му накъсано дишане се спускаше по гърба ѝ като топли струи пясък.

Зад тях, луната се издигаше високо в нощното небе. Лъчите осветяваха силуетите им върху скалите, заключени в древната поза на съединяване.

— Н'тага — въздъхна Соша. — Спуснал си сянката си върху мен.

Даксан прошепна накъсано в ухото ѝ:

— Виж, Соша, нашите сенки се сливат върху скалата.

— Да, виждам ги. Ние фамилиерите имаме име за това; наричаме го „Танцът на сенките“. Това е... ами, това е нещо специално за нас.

— Соша!

— Какво има, Даксан? — тя понечи да се обърне към него, но той започна да се плъзга в нея. Дълги, дълбоки тласъци. Соша простена и измърка едновременно.

— Трябва ли да ти кажа какво да правиш?

Само ако ти искаш — той се ухили и ухапа рамото ѝ.

Даксан освободи ръцете ѝ, хвана косата ѝ, и след това извади един дълъг наниз от своите перли. После заметна косите ѝ над раменете си. Копринената маса се плъзна надолу по гърба му, карайки го да простене. Усещането беше по-хубаво, отколкото си спомняше. Бедрата му се извиха към нея с кръгово движение, когато обви наниза

от перли около талиите и на двамата, след това го провря през краката ѝ.

— Какво правиш с перлите...

— Ще разбереш.

И тя разбра. Даксан завърза краищата на наниза около талиите им. С всеки тласък, той издърпваше перлите нагоре по предната част на хълмчето ѝ, приплъзвайки ги една след една през срамните ѝ устни. Соша отметна глава назад и извика от изтънченото мъчение. Нямаше представа колко изобретателни са сполтамските мъже!

Даксан непрекъснато променяше темпото на движенията си, от дълги ритмични тласъци до по-бързи подръпвания на перлите. Когато изведнъж рязко се изви вътре в нея, Соша се издигна до върха още веднъж. Но този път той почувства контракциите по цялата дължина на члена си. Те го уловиха в най-чувствената от всички прегръдки. Гласът му стана груб като страстта му:

— Както ти, така и аз съм свързан с тези перли, Соша.

Тя помисли, че той има предвид начина, по който ги е обвил около тях. Това беше впечатляващо, Даксан ги бе завързал толкова умело така, че да извлече максимално удоволствие от ситуацията. Всеки път, когато тя се раздвижеше, нанизът правеше на него това, което той на нея.

Даксан простена, когато Соша внезапно изпъна бедра срещу неговите. Продължавайки да държи перлите, той взе шишенцето „Залез“. И вместо да отпие от него, мъжът го изля върху гърдите ѝ. Гъстият ароматен сок потече към връхчетата им и започна да капе. Бавно втри еликсира с длани по розовата кожа. Периодичното подръпване на перлите, стегнати около двама им увеличаваше взаимното им удоволствие. През цялото време, се движеше в нея, без да намаля наложеното темпо.

„Залез“ веднага започна да изгаря нервните ѝ окончания. Гърдите ѝ пулсираха от непоносимо напрежение!

Сякаш знаейки колко са изострени сетивата ѝ, Даксан прокара перлите по връхчетата на гърдите и нежно раздвижи наниза напред-назад. Перлите я удариха в седем точки на удоволствие едновременно. Дъхът ѝ заседна в гърлото.

Даксан улови гърдите ѝ в дланите си, а с палците си масажираше зърната. Отново я изправи на пръсти, задоволявайки желанието ѝ.

Вълните я заливаха бързо една след друга, докато отново и отново достигаше върха в ръцете му.

Но Даксан не беше приключил все още. Вземайки бутилката „Залез“ отново, той изля малко количество от течността в дланите си. Соша нямаше представа какво има намерение на прави. Също така нямаше представа, че „Залез“ е нещо повече от сполтамски ликьор. Съпругът ѝ беше внесъл доза удоволствие заедно с вечерята им. Много интересно...

Въпреки, че Соша го очакваше, когато той притисна ръка към женствеността ѝ, за да се стече гъстият еликсир по нея, не беше подготвена за опустошителния ефект. Вълшебният еликсир започна да я изгаря отвътре, изпращайки експлозия след експлозия! Тя сякаш запулсира навсякъде! Това беше прекалено много дори за фамилиерка. Соша крещеше, драскаше го, докато достигаше връх след връх — и все пак искаше още. Още от него.

Даксан улови здраво бедрата ѝ и започна да тласка дълбоко твърдо. Бързо и мощно. Докато проникваше в нея, част от изгарящия сок на „Залез“ навлезе заедно с него в прохода ѝ, разпалвайки мигновено и двамата — почти непоносимо.

Още една морска вълна удари скалата, заливайки ги със студена вода.

Беше добре, че са на уединено място, защото двамата извикаха от екстаз. Даксан полудя, когато „Залеза“ се смеси с влагата на Соша. Нормалната сила на секрецията на жените фамилиерки изглежда беше трикратно повече и освободената му страст подивя. Той не можеше да се сдържа повече. Захапа рамото ѝ, завъртайки и двама им така, че той да се облегне на каменната стена, а тя да гледа напред. Дланите му от двете страни на кръста ѝ я движеха нагоре-надолу. Направляваше я върху копието си, караше я да го язди по този доста необичаен начин. Това беше изобретателна поза. Соша бе изненадана от находчивостта му. Задните ѝ части се притискаха в слабините му, а той на свой ред проникваше в нея по начин, който позволяваше изобилие от нови усещания.

Той беше сексуално създание. Освен това, сполтамеца не изглеждаше ни най-малко уморен! Всъщност, Даксан достигна първия си връх, премина над него със стиснати зъби и силен трепет на удовлетворение, и продължи неумолимо, без да прекъсва.

Соша не би могла да бъде по-щастлива. Сполтамските мъже спечелиха уважението ѝ. Може би тя не трябваше да се сдържа тази вечер? Нейният учен продължаваше напред с нея, стон след стон.

И така през цялата нощ.

Върху скалите. Под скалите. Докато вълните се разбиваха в брега. Докато звездите блещукаха през морската мъгла. Те се отдаваха един на друг с необузdana страст и дивите им викове се смесиха с нощта.

Преди Даксан да върне Соша обратно в жилището си на високата скала, повечето от перлите вплетени в косата му липсваха, а лентата от ръката, отдавна бе паднала във вихъра на страстта. Поразен от случилото се той праметна на китката си плетената кошница на зота, в която бе прибрал и лентата. После вдигна на ръце Соша блажено отпусната в прегръдките му.

Макар и очарователна, зората на Агни не беше толкова грандиозна, колкото залеза. И все пак за Даксан Саин, който бе прекарал нощта в изучаване на фамилиерската чувственост, това разсъмване бе най-грандиозното, което някога бе виждал.

Той занесе Соша в своята стая, внимателно я положи върху огромното си легло, качи се до нея и изпадна в изтощен сън.

Със Соша в прегръдките си — сгушен уютно между крили чаршафите и меките, пухкави завивки — сънят на Даксан беше чисто блаженство.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Соша се събуди с приятното усещане на мъж, притиснат силно в нея. Усмихна се. Значи Даксан Саин обичаше да се гушка. Още една изненада.

Любенето му миналата нощ беше еротично и изключително вълнуващо. За мъж, който не е фамилиер, той беше много, много изобретателен. Имаше нещо в начина, по който я бе докосвал... В начина, по който я бе взел. Нещо, което тя не можеше да определи.

От отворените врати на балкона, в стаята проникваше приглушена светлина. Беше доста след пладне. Слънцето, вече пропътувало пътя си, отиваше към залез. От ритъма на дишането на Даксан, Соша предположи, че той се пробужда.

Откритието я накара да изпита необяснима срамежливост. И мисълта, какво трябваше да му каже, я направи още по-несигурна. Миналата нощ и двамата бяха полудели. Дали ученият щеше да съжали за необузданите си действия в светлината на деня?

По-лошо, какво щеше да каже, когато разбере, че всъщност е женен за нея? Добро утро, Соша, имаш толкова духовито чувство за хумор. Аях, едва ли сполтамецът би казал това.

Завивките прошумоляха и веднага щом се показа от тях, той се наведе над нея с ленива и доволна усмивка на красивото си лице.

Дългата му коса беше напълно разрошена. Разстилаше се по голите му рамене във великолепни кехлибарени къдрици. Разрошените кичури падаха като течено злато. Освободена от множеството вплетени мъниста, косата му разкриваше истинската си сложност — тя не бе само един цвят... а хиляди. Множество нюанси бяха преплетени във всеки кичур, като позлатени ленти от разтопена слънчева светлина. Коса като тази никога не трябваше да се ограничава, заключи тя веднага. Стилът, в който обикновено я носеше, макар и доста атрактивен, прикриваше сияйната ѝ красота. Соша не можеше да спре да се вира в нея. Наистина, косата му беше изключителна за...

Заля я странно чувство. Младата жена се вгледа внимателно в чертите на лицето му.

Две различни на цвят очи гледаха надолу към нея. Дъхът ѝ секна. Едното беше морско зелено, а другото слънчево златисто! Тя не можеше да повярва — той беше фамилиер!

Зашеметяващо красив при това.

— Ти... ти ме измами, Даксан Саин!

— Да.

— Защо?

Той я дари с истинска котешка усмивка.

„Ти как мислиш?“ измърка, докато изпращаше мисълта към съзнанието ѝ.

Незабавно я обгърна някакво съблазнително ухание. Беше същият привличащ аромат от дрехите му, който по-рано беше сбъркала с подправки от Агни. Ноздрите ѝ пламнаха, когато си спомни думите му „Казаха ми, че моят е от специална смес...“

Наистина специален, бе съвсем вярно. Това беше прелъстителният аромат на мъжете фамилиери.

Соша смръщи гневно устни. О, той не бе излъгал, просто думите му имаха друго значение! Да, Даксан беше един от техните мъже, добре! Хитър. Ловък. Опасен. Беше се прикрил толкова добре. Един истински ловец, със сигурност. Но я беше измамил във всяко едно отношение!

Сърцето ѝ се сви. Кой беше той в действителност? Дали ѝ бе казал истинското си име? И защо се намираше на Сполтам, когато всички фамилиери бяха призовани обратно на Ма'ан? Да не би да беше от онези фамилиери, които наричаха диви? Соша Преглътна. Като дете беше чувала ужасни истории за тях. Те бяха дива раса. Абсолютно дива. Бяха я предупреждавали, ако някога има нещастieto да срещне техен представител, изобщо да не отпуска бдителността си. Никога.

Соша трябваше да се измъкне от него, преди той да подпечата истински съдбата им! Даксан бе задействал отговора ѝ за обвързване! В този момент, единственото нещо, което можеше да направи бе да избяга колкото се може по-бързо. Младата жена започна да се бори в ръцете му.

Но Даксан я задържа здраво. Докато изучаваше чертите на лицето ѝ, тя лесно разпозна ниският, къркорец звук, който мъжът

издава — беше мъркане от удоволствие! Тя преглътна. Даксан беше отворил сексуалните си сетива към нея. Очите му вече бяха разширени!

Соша притисна длани срещу широките му гърди в опит да го отблъсне от себе си. Това нямаше никакъв ефект. Танцът бе свършил и той щеше да вземе наградата си. Претъркулвайки се отгоре, Даксан улови лицето ѝ между ръцете си и превзе устата ѝ. И предяви претенциите си върху нея.

Бе истински фамилиер и вече не криеше страстната си котешка същност. Той измърка в гърлото ѝ, претендирайки за брачните си права.

Тя продължи да се бори. Това беше естествена женска реакция към силен мъжки хищник. В брачния ритуал, някои фамилиери преследваха своите неразумни половинки. Мъжете обикновено задействаха отговора при жените, а някои от тях обичаха да контролират това въздействие. Фамилиерът щеше да преследва своята женска сякаш тя е единствената значима плячка за него. И щеше да го прави с изключително удоволствие. Това се наричаше Т'кан. Любовно преследване. Но, както се казва, това не бе за всички.

Други раси, такива като сполтамците, никога нямаше да разберат този аспект от фамилиерското единение.

Соша разбираше. Ала това нямаше да ѝ помогне с Даксан. Нейните неистови усилия бяха нищо в сравнение с неговата воля. Устните му, кадифени по структура и стоманени по решителност, се разтвориха върху устата ѝ. Даксан имаше намерение да вземе това, което си беше негово.

Улови дъха ѝ. Вдиша напълно, за да го притегли дълбоко в себе си. Превзе го целия. Стаята започна да се върти и да се замъглява. Соша все още се опитваше да се откъсне от желязната му хватка, а стиснатите ѝ юмруци удряха гърдите му.

По въпросите за брака, мъжете нямаха склонност да се огъват. Даксан Саин нямаше да отстъпи. Тя бе дошла да го вземе и сега той превземаше нея. Соша беше на ръба да изгуби съзнание.

Тогава той изпрати дъха обратно към нея! Точно както изискваше ритуала. Вдиша в устата ѝ, изпълвайки дробовете ѝ с въздух, с възроден живот. Неговият живот. И тя го пое жадно. Всмука навътре неговия дар на живот.

От този момент нататък, всеки дъх, който тя поемеше, щеше да бъде негов. На свой ред, с всеки дъх, който тя издишаше, щеше да му дарява възраждане. По този начин, те бяха мистично свързани един към друг.

Да, Соша вече беше неделима част от него.

Даксан я бе прикрепил към себе си завинаги.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Защо не ми каза?

Соша се изправи срещу младия си съпруг. Беше наранена, смутена, объркана и доста загрижена. Той я бе измамил. Можеше ли някога отново да му се довери?

Щеше да ѝ се наложи, защото той бе нейната съдба.

Даксан отметна блестящата си коса над раменете си. Колкото повече човек се вглеждаше в бляскавата маса, толкова по-ослепителна ставаше тя, осъзна Соша. Тъй като мъжът вече не криеше истинската си същност, красотата му беше поразителна.

Какъв възхитителен фамилиер!

Бе изненадана от това как той бе успял да прикрие подобно зашеметяващо лице. Призна си, че и в образа си на сполтамец бе изключително красив. Но сега...

Изразителните му очи в златно и зелено бяха все още замъглени от размяната на дъха, който току-що двамата бяха споделили.

— Надявах се, че ще дойдеш на себе си и ще се върнеш на Ма'ан, Соша. Беше ми изпратено съобщение, че в този момент брат ти е на път за насам. Не знаеш ли каква каша си забъркала?

— И каква каша? — тя примигна. Не беше сигурна какво иска да ѝ каже. — Имаш предвид нашият брак?

— Точно това имам предвид.

Соша изръмжа, истински ядосана.

— Как смееш! Отнасяш се към брака ни като към проблем!

Даксан се отпусна от едната страна на леглото, и я погледна очарован. Един разярен ураган се разрастваше точно пред него. Женската котка излезе на преден план, съскайки.

— Не знам кое е по-лошо! Това, че се отнасяш към брака ни като към каша — или че ще отпратиш своята съпруга далеч! Какъв мъж си ти?

Той я улови за раменете.

— Мъж, който иска да запази жена си жива!

Силен трясък на отворена с ритник врата — и още по-силният вик на нещо голямо достигна до тях откъм коридора долу и накара и двамата да замръзнат.

Соша се вкопчи в красивия фамилиер до себе си. Все още беше обидена от измамата му, но все пак той беше... ами, фамилиер.

— Какво става? — ахна тя уплашено. — Мислиш ли, че това е онзи ужасен човек от сакри?

Челото на Даксан се набръчка.

— Не знам. Звучи така, сякаш чудовището ксейту е било пуснато на свобода пред вратата ми.

С едно пъргаво движение той се отдалечи от Соша, разкривайки истинските плавни движения на своята раса.

Даксан сграбчи робата и лентата си за ръка, навличайки ги докато минаваше през вратата. Спокойните му, хищнически крачки повече от всичко друго показаха на Соша точно какъв е той. Никой обикновен мъж не можеше да се движи като фамилиер. С всяка стъпка, гъвкавата му чувствена природа се разкриваше все повече.

Но кой бе той? И какво правеше на Сполтам? Соша призна, че ситуацията е меко казано странна.

От една страна, тя не бе мислила за брак. Ако не бе дошла на Сполтам, нейното брачно сливане можеше да не настъпи с месеци или дори години. Кое то пораждаше нов въпрос. Този мъж също беше пренебрегнал кралската заповед. Той или беше напуснал Ма'ан, след като Джайън Рен беше запечатал тайния Тунел, или не се беше подчинил на заповедта да се върне у дома. Така или иначе, и съпругът ѝ бе човек извън закона.

Беше ли също така и фамилиер измамник? Соша прехапа устни. Той не изглеждаше див или неконтролируем — поне не и от повечето други мъже от нейната раса. Нещо повече — не я бе наранил. Точно обратното. Беше я защитил, като я доведе в дома си. Разбира се, сега тя знаеше истинската причина за действията му. Той беше почувствал Повика — След това бе усетил нея. Вероятно най-вече това бе причината да отиде на пазара, на първо място. За да защити половинката си.

Веднага след като я беше срещнал, Даксан беше въздействал активно върху нея. И все пак как бе прикрил външността си? Соша никога не беше чувала за фамилиер, който е способен да направи

такова нещо. Техните уникални двуцветни очи винаги ги отличаваха от останалите хора.

Тя беше сигурна, че това има нещо общо с лентата, която носеше на ръката си. От къде я имаше и точно колко точно извън закона бе той?

Даксан не беше искал тя да знае, че е фамилиер докато връзката им не бе подпечатана и те не се бяха оженили. Осъзнаването на този факт, никак не я успокои.

Соша сложи ръка на пулсиращото си чело и разтри болезненото място в средата. Такива мисли предизвикваха главоболие.

Едно бе сигурно. Независимо от необузданото си поведение миналата нощ Даксан не си бе позволил да изгуби контрол. А тя знаеше много добри какво щеше да се случи иначе с такъв мъж.

Успял бе да се сдържи дори достигайки върха при сливането им. Соша не искаше да мисли на какво е способен фамилиер с такъв сексуален контрол над емоциите си. Но някак знаеше, че той ще я осведоми.

Ужасеният хленч на зота разцепи въздуха, последван от приглушеното тупване на нещо тежко, хвърлено срещу вътрешната стена.

— Знаеш ли, че зотите са любимо ястие в менюто на фамилиерите за вечеря? Разкарай се от пътя ми на мига, аз влизам! Предлагам ти да уведомиш веднага господаря си, защото съм на път да срутя жилището му и той може би ще желае да присъства на този подвиг!

Очите на Соша се разшириха. Бригър. Нейният раздразнителен брат беше предизвикал обичайната суматоха. Как ли с нещастното си чувство за ориентация я бе открил толкова бързо? Та той вечно избираше грешната посока, не би могъл да проследи дори дирята от слуз, която оставя един зорф в сухия пясък.

Мислите ѝ бяха прекъснати от друг глас. Глас, който тя беше започнала да разпознава с всяка частичка на тялото си.

Само че този път, той звучеше малко по-различно. Равният мек глас на Даксан Саин се бе понижил застрашително — глас, който никога не бе използвал с нея. Властният му тон я шокира.

— Не е необходимо да ме викаш, аз съм тук. Върни се в кухнята, зот.

— Н-но господарю...

— Казах да се връщаш в кухнята. Аз ще се справя с това.
Соша се заслуша, за да разбере какво ще последва.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Педантичният зот не се нуждаеше от втора покана. Той бързо мина през вратата в края на салона, а опашката му бясно се въртеше зад него.

Даксан насочи леденият си поглед към неканените гости. Макар че думата „гости“ изобщо не им подходеше.

Единият от тях изпъна широките си рамене, отметна глава назад и обяви високо:

— Аз съм Бригър от Петия клан на фамилиерите! Ти държиш сестра ми и настоявам да я пуснеш веднага!

Даксан изсумтя толкова развеселено, че можеше да се чуе дори на горния етаж.

Това със сигурност не бе реакцията, която Бригър очакваше.

— Знам кой си, Бригър от Петия клан.

— Е, аз не те познавам, сполтамецо, но ако веднага не ми предадеш сестра ми, много скоро ще бъде без значение кой си.

— Винаги ли нареждаш така гръмогласно, Бригър? Трябва да знаеш, че незаконното нахлуване в чужда собственост е доста добра причина, за да те осъдят.

— Опитах се да му го обясня. Казах му, че е безсмислено — още един мъж влезе в къщата. Той имаше високомерното, властно държание на воин на Чарл.

Даксан изви вежди. Какво правеше този войн рицар с фамилиера Бригър? Той нямаше никакво желание да намесва Чарл в това! Особено някой, който изглеждаше толкова застрашително, като този зеленоок мъж срещу него. Авиаранеца не беше в настроение за битка, но все пак в очите му затанцуваха искри. А той е могъщ. Въпреки потенциалната опасност, силните мистични сили бяха приятна утеха за всеки фамилиер. Привлекателен и опасен. Фамилиерите винаги се чувстваха привлечени от тази комбинация. Затова с течение на времето, те се бяха съюзили с магьосниците от Авиара.

Силата му вероятно даваше отговор на въпроса защо Бригър пътува с един Чарл, но не обясняваше защо бе необходим.

— Бригър, сестра ти не ми е казвала, че нейни защитници ще са воин на Чарл, и фамилиер, който си мисли, че притежава две групи от сетивата „кани“.

Трейд го поправи веднага:

— Аз не съм Чарл.

Даксан беше изненадан.

— Имаш дарбата, но не и свещените права? — той не беше сигурен, но усещаше, че нивото на силата му, като че ли бе много над пет. Даксан никога не бе чувал за авиаранец с такава мощ, който не е Чарл. Беше любопитен да узнае как е допуснато подобно положение. А знаеше, че Висшата Гилдия бе много стриктна за тези неща.

Трейд пренебрегна въпроса на другия мъж по типичния си маниер, като продължи да гледа напред с каменно изражение.

— Виждаш ли какво трябва да понасям? — промърмори на себе си Бригър, възмутен от държанието на Трейд, като се опитваше да съзре нещо в сенките на коридора, и да получи по-добра представа за „домакина“ си. — Но си прав, че притежавам две групи сетива „кани“.

Трейд изви едната си вежда към Бригър. През последните няколко дни бе научил, че фамилиера има извратено чувство за хумор. Явно живееше, за да прави възмутително нелепи изказвания.

Бригър погледна към Трейд и каза с измамна сериозност:

— Е, Чарл-който-не-е-Чарл, не си ли чувал, че такива допълнителни способности явно идват от сполтамците, които нямат никакви. Изгубили са ги заради безстрастната логика, към която се стремят — той отново се обърна към Даксан. — А сега ми кажи, кой си? Излез от сенките, за да можем да видим кого трябва да убием.

Ние? Трейд хвърли на Бригър още един кос и многозначителен поглед. Убийството на невъоръжен човек облечен в роба, и то в собствения му дом му изглеждаше малко крайно. Въпреки че, при определени обстоятелства идеята можеше да стане привлекателна... Той погледна отново към Бригър, само че този път погледът му беше замислен. Дали мъжът облечен в роба можеше също да се похвали с две групи сетива „кани“.

Да, това щеше да е приемливо за него. Трейд пренебрегна фантазията си. Неохотно. И каза:

— Не чу ли опита ми за дипломатичност в началото, Бригър?
Фамилиерът се ухили дяволито.

— Честно казано, не ме е грижа — той очерта кръг с ръка във въздуха. Шинар и шинджи, — защото няма никакъв смисъл за мен.

— Това не ме изненадва — беше очевидно, че Бригър никога не изпълнява доброволно план, който не харесва.

Ясно бе, че тази ситуация по-скоро щеше да се усложни, отколкото подобри. Трейд скръсти ръце на гърдите си и се облегна на рамката на вратата. Или каквото там беше останало от нея след Бригър. Понякога не можеше да се направи нищо, освен да се наблюдава развитието на глупостта. Авиаранецът въздъхна, след това попита Даксан:

— Обядвахте ли вече?

— Дали съм обядвал? — примигна Даксан. И двамата ли бяха луди?

— Разбирате ли, чувствам се по-добре, когато убивам хора, преди да са обядвали. Изглежда много коравосърдечно да сложиш край на живота на един човек, след като се е нахранил. Храната прави противника муден. Няма много борчески дух в него.

Въпреки, че говореше с напълно сериозен тон, зелените очи на авиаранеца проблясваха все така леко в нещо, което би могло да се нарече само черен хумор.

— Така че ако сте обядвали — продължи той, — вероятно ще изчакам до утре, за да ви убия.

— Тогава определено съм обядвал — Даксан излезе от сенките на нишата.

За пръв път Бригър онемя. Но това не продължи дълго.

— Ти-и?!

Устните на Даксан се извиха нагоре и той наклони глава в поздрав.

— Нямах представа, че фамилиерите са толкова добре подсигурени, Бригър. Моите почитания към твоя клан. Или... си избягал, без да те усетят?

— Какво правиш тук? — ядоса се Бригър и се извърна от Даксан към Трейд. — Какво прави той тук?

Все едно Трейд бе длъжен да знае.

Без да се помръдва от рамката на вратата, Трейд само сви рамене. Нямаше никаква представа и не беше склонен да се задълбочава в това повече. Освен ако не се наложеше, естествено.

Даксан направи знак към Трейд:

— Влез вътре и затвори вратата зад себе си, преди целия град да узнае за присъствието ви.

Той се отдръпна от рамката и опита да затвори вратата. След няколко опита дъската се наклони на една страна, но остана на място.

— Вие двамата как стигнахте до тук, без да ви забележат? — Даксан затвори очи. — Или може би греша?

— Нека просто да кажем, че Бригър се движи много бързо. Можеш да добавиш и това към всичко останало. А и не мисля, че някой му обърна по-особено внимание.

Даксан съсредоточи изцяло вниманието си върху високия авиаранец.

— А ти си?

— Трейд та'ал Кру.

Кехлибарените очи на сполтамеца се разшириха, щом го разпозна. Той беше известен само с част от името си. Това не беше изненадващо за Трейд. Кру беше известен рицар на Чарл, а Трейд бе легендарен майстор на острието.

— Не бъдете толкова сигурен, че той не е бил забелязан. Търговците на роби никога не се виждат, но са навсякъде.

Трейд кимна, като благодари на непознатия за предупреждението. По отношението му си личеше, че не представлява заплаха за Бригър или сестра му. Явно нямаше никакво намерение да им навреди. Трейд се обърна към Бригър:

— Имаш ли нещо против да ми кажеш кой е нашият „домакин“, тъй като ти очевидно го познаваш?

— Неговото име е Даксан Саин и е добре познат на семейството на Джайън Рен. Този човек не искаше да се подчини на правилата и напусна Ма'ан точно след Празника на магьосниците, доколкото си спомням.

Трейд слушаше внимателно думите на Бригър. Празникът на магьосниците беше фамилиерски празник, с който те почитаха Династията на Мъдреците. Цялата Висша гилдия на Авиара присъстваше всяка година.

Той се обърна и проучи внимателно Даксан.

Въпреки че малцина знаеха — освен неговия стар учител Яниф — Трейд притежаваше Зрението. Той се съсредоточи върху богато украсената лента на ръката на сполтамеца.

Едно авиаранско устройство, притежаващо необикновена способност. Плетеният дизайн беше сложен. Само мистик от високо ниво имаше дарбата да създаде такъв вид енергиен модел. Това бе рядко, и трудно за постигане, защото прикриваше действителността. За да се направи, магията трябваше непрекъснато да изкривява фундаменталната реалност, която заобикаляше този, който я носеше.

Устройството изискваше редовно „захранване“ от магьосника, който го е създал. Само шепа магьосници имаха способността да възпроизведат такова устройство. Още по-малко можеха да го зареждат непрекъснато.

Трейд мислеше, че тези устройства са строго контролирани от Висшата Гилдия. В неподходящи ръце — или за лоши цели — статичната магия можеше да се окаже пагубна.

И така, кой го бе дал на този фамилиер?

Той се приближи до Даксан и повдигна ръката му, тази, на която стоеше лентата. Дъги от сияйна енергия потекоха от пръстите на Трейд към лентата и очите на Даксан разкриха истинските си цветове.

— Интересно — промърмори Трейд. — Мога ли да попитам кой ти даде това?

Даксан срещна погледа на Трейд, но не отговори. Авиаранецът не беше изненадан. Той пусна устройството, а зелено кехлибарените очи на домакина им се скриха отново.

— Ще те притесня ли ако те попитам какво правиш на Сполтам, или няма смисъл да си губя времето?

Даксан остана безмълвен.

— И аз го помислих, въпреки това трябва да подчертая, че ти...

— Той е престъпник! — Бригър пристъпи напред. — Няма нужда да ти обяснявам в какви неприятности се е забъркал. От всичко, което знаем, не е изключено той да работи с търговците на роби от Оберон. Къде е Соша?

— Тук съм, Бригър! — приятният глас на сестра му се понесе по коридора от горната част на стълбището. Тя ги наблюдаваше от

балкона, а дългата ѝ черна коса се развяваше над парапета като блестящ абаносов водопад.

Тримата мъже се спряха едновременно, за да се насладят на гледката на невероятно красивото момиче.

Даксан почти измърка, когато си припомни обвитата около него копринена коса. Чистото ѝ ухание. Сякаш чувствени въжета го придържаха към нея точно както си го бе представял. Беше се свързал с нея миналата вечер по един толкова привлекателен начин. Планираше да извърши много изобретателни неща с косата ѝ за в бъдеще. Ако доживееше да види Ма'ан отново.

— Слез веднага, Соша! Трябва да се връщаме у дома. Можем да обсъдим това твое глупаво приключение по-късно — очевидно Бригър нямаше намерение да губи време, за да я отведе обратно на Ма'ан.

Соша почувства порив да одраска този глупак. Ама че безразсъден, дебелоглав брат!

— Това е невъзможно, Бригър — Соша притича надолу по стълбите, а движенията ѝ бяха като на перце понесено от вятъра.

Бригър скръсти ръце на гърдите си и нервно потропа с крак.

— И защо да е невъзможно?

— Един момент — прекъсна ги Трейд. — Първо трябва да разбере повече за това защо този човек носи авиаранско устройство...

— Защото, скъпи братко, ние сме женени!

Тази новина бе твърде ужасна за Бригър, за да може да я разбере.

— Какво? — изрева той, като местеше поглед между двамата.

Не можеше да се отрече, че този ренегат, Даксан бе обгърнат от аура на доволство. И ако той говореше истината, явно неговата сестра също.

Бригър се опита да пренебрегне последната част, приблизително по същия начин, по който игнорираше понятието дипломация. Соша владееше добре шийнар и шинджи, но Бригър беше експерт в това. Ако нещо не му харесваше, той даваше най-доброто от себе си да го игнорира.

— Не и той! Не ми казвай, че е така! Соша, той е мошеник! И освен това, винаги кара косата ми да настръхва по краищата. Не го харесвам!

Соша вирна брадичка и изръмжа към брат си.

— Тогава е чист късмет, че не ти си женен за него! Ще го приемеш в нашия клан, скъпи братко, защото той ще се върне, за да живее с нас в нашия дом!

Даксан вдигна вежди, след това потри лицето си с ръка, докато ги слушаше как се карат.

— Престъпник ли си? — попита Трейд обнадеждено.

— Не.

Ноздрите на авиаранеца пламнаха от досада и скука. Но братът и сестрата не им обърнаха никакво внимание, защото бяха твърде заети да спорят.

Соша се присмя на нелепите аргументи на Бригър.

— Няма значение дали е престъпник, той е мой съпруг!

Даксан тъкмо понечи да се усмихне на застъпничеството й, когато тя добави:

— Негодникът ще се върне с нас на Ма'ан! И ще е най-добре да се научиш да го наричаш брат!

Бригър зяпна от възмущение. Трейд си помисли, че изражението му подхожда. Нещо повече, караше го да мълчи. Даксан, обаче, имаше да каже нещо по въпроса.

— Не, няма.

Нито братът, нито сестрата го чуха.

Трейд ги наблюдаваше с опасен блясък в очите. Сега можеше да се намира в дома си, и да върши нещо полезно. Като да почисти ноктите на своя фитзгър. Със сигурност си заслужаваше повече от това. Как можа да допусне да се стигне до тук? А, да. Яниф.

— Не може да дойде! — Бригър вдигна ръце във въздуха. — Той е престъпник!

— Не това е причината да... — опита се да ги прекъсне Даксан, но не успя.

— Пфу! — Соша махна ръка пред носа на Бригър. — Тогава Джайън Рен трябва да го оневини.

— Джайън! — изрева Бригър. — Ще бъдеш късметлийка, ако краля не те изгони след това, което направи!

В този момент Даксан покани с жест Трейд да седне. Нямахте никакви признаци, че битката ще затихне скоро.

Двамата мъже седнаха един срещу друг. Трейд спокойно наблюдаваше как братата и сестрата ръмжат, крещят, съскат, реват и си

викат един на друг.

— А аз мислех, че тези от Династията на Мъдреците са луди, когато ме изпратиха с него — промърмори той замислено. — Сега не съм толкова сигурен. Той е заплаха за всички около себе си!

Даксан се усмихна.

— Чувал съм за твоите „отношения“ с Висшата Гилдия. Сигурно много те дразни мисълта, че те могат да се окажат прави — дори само веднъж.

Трейд рязко извърна глава към Даксан. И той както всички фамилиери, не пропускаше възможността да подразни някого. Нефритовите очи на Трейд заблестяха.

Даксан се засмя.

— И така, Даксан Саин, ти работиш за тадж Джайън и за кой още?

Усмивката на лицето на фамилиера угасна.

— Много си хитър за авиаранец.

— За това Яниф изпрати мен на това важно пътуване.

Този мъж определено притежаваше остър ум. Даксан вдигна ръце с дланите нагоре, сякаш казваше „какво мога да кажа“.

— Според мен кралят те е изпратил на Сполтам, за да се внедриш при тези хора и да установиш какво е нивото на заплаха, което съществува за Ма'ан, ако има такава.

— Започна да ме впечатляваш, Чарл.

— За това е трябвало да напуснеш Ма'ан като престъпник, за да избегнеш съмненията.

Даксан примигна.

— От това, което разбрах, прекарал си на Сполтам доста време.

Отговорът на Даксан беше леко колеблив.

— Да.

Трейд кимна.

— Интересно.

Зад тях една урна прелетя във въздуха и пропускайки Бригър се насочи към дясното ухо на Трейд.

Той не се предпази от удара, а извади плавно светлинната си сабя и раздробил урната миг преди да се разбие в главата му.

Оръжието бе прибрано и върнато обратно в колана още преди първите парчета да паднат на пода.

Трейд продължи спокойно разговора си, сякаш не беше станало нищо.

— Лентата, която носиш на ръката си е доста сложна. Никога не съм виждал нещо подобно до сега. Съществуват само няколко човека, които имат силата да създадат толкова сложна тъкан. Кажи ми кой ти я даде?

Даксан се облегна назад върху стола си и подпря с ръка брадичката си.

— Знаеш ли, имаш рефлекс на фамилиер, това е доста необикновено.

Трейд не беше човек, който можеше да бъде отклонен. Особено когато бе толкова наблюдателен. Той мигновено завъртя светлинната сабя край гърлото на Даксан.

— При повечето оръжия точността е най-важна.

Даксан дори не мигна.

— Не искаш да направиш това, приятелю — каза той тихо.

— И защо?

— Първо, защото ще те убия преди острието ти да докосне шията ми.

Трейд изви вежда.

— Всички така казвате. Каква е другата причина?

— Ако все пак успееш да ме победиш, след това ще ти се наложи да се справяш със Соша — ухили се широко Даксан.

Мъдрите му думи разколебаха Трейд. Изглежда фамилиерката не се вслушваше много в разума, особено щом нещо не ставаше, както тя го иска. Много приличаше на брат си. Би било глупаво да я провокира. Той я погледна през рамо.

В този момент Соша държеше ръката си с извити нокти пред лицето на брат си, заплашвайки да го издере безмилостно. Трейд повдигна лявата си вежда.

Даксан знаеше, че авиаранеца ще се справи много добре със Соша — ако се наложи. Но дали искаше? Това беше съвсем друг въпрос.

Въпреки страшната заплаха с „необузданата Соша“, зеленоокият мъж продължаваше да държи острието до гърлото му. Даксан беше впечатлен.

— Разбира се, съществува и новият ми брат Бригър и неговите две групи сетива „кани“.

Миглите на Трейд трепнаха веднъж.

Даксан изсумтя. Намираше това за забавно.

— Поне той не е част от твоето семейство. Представи си моят шок, когато слязох по стълбите.

— Не съм сигурен, че не е част от моето семейство — и това е, което ме притеснява — пошегува се в отговор Трейд.

Даксан отметна глава назад и избухна в смях.

Трейд прибра острието. Обаче си спомни как Бригър бе казал, че Даксан е престъпил закона точно след Празника на магьосниците.

Връзката не изглеждаше случайна и Трейд трябваше да разбере истината. Беше му заложено в характера винаги да се връща към онова парче от пъзела, което не съответстваше.

— Яниф ли е този, който ти даде лентата?

Даксан дълго се взира в него, преди да проговори.

— Толкова ли е важно за теб да разбереш?

— Да.

— Ти вярваш, че е бил Яниф?

— Да.

— Това безпокои ли те?

Трейд се замисли, преди да отговори.

— Безпокойство не е най-точната дума.

— Хмм — Даксан праметна глезен върху коляното. — Джайън често ми е казвал, че в повечето случаи е по-добре да не си запознат с работите на магьосниците, защото това знание може да ти донесе скръб и печал.

— Предпочитам да се навъртат около мен, вместо да живея с илюзии.

— Нещо ми подсказва, че ще се навъртат около теб, рицарю.

Трейд не каза нищо.

Даксан въздъхна. Чарл бяха странна раса. Дори когато твърдяха, че не са Чарл. Никога не разкриваха пред другите какво мислят. И този Чарл нямаше да го направи.

— Много добре, ще ти кажа, но се считай за предупрежден. Това наистина може да опечали сърцето ти.

Трейд се стегна.

— Давай.

Даксан докосна сложната плетеница върху лентата на ръката си.

— Това не е работа на Яниф.

Трейд очакваше да чуе името на мистика седмо ниво, познат още като магьосника, направил това. И сега сърцето му се изпълни с печал — точно както беше предрекъл фамилиера.

С подозрителността си не помагаше на Яниф, а старият магьосник очевидно значеше за него много повече отколкото бе склонен да признае. Като дете Трейд бе игнориран от Гилдията и от повечето авиарански фамилни родове. Тогава Яниф го взе, като свой ученик, а по-късно, се бе противопоставил на Династията на Мъдреците като го призна за свой син.

Порядките на Чарл бяха заровени дълбоко в него. До този ден той никога не бе отказвал каквато и да е молба, отправена от стария мистик. Хитрият магьосник успяваше да го вкара в своите планове.

Все пак ако не беше Яниф, тогава кой?

Само шепа магьосници от Висшата Гилдия притежаваха този вид сила. Създаването на такова устройство щеше да отнеме месеци и да доведе до значително отслабване на магьосника по време на сътворяването. Да не говорим за непрекъснатото изтичане на силите му.

Може Яниф да не е създал лентата, прошепна един глас в Трейд. Може би е поръчал на някого да я направи.

Въпроси. Все повече въпроси! Трейд не беше сигурен защо отговорите им са толкова важни, но знаеше, че е така.

Даксан наблюдаваше внимателно играта на мисли, която преминаваше през чертите на лицето на другия мъж. Само един фамилиер беше в състояние да различи и най-малката промяна в настроението, а този авиаранец беше истински майстор в прикриването на емоциите си.

Тук имаше повече, отколкото Даксан искаше да научи — все пак, той не беше Чарл. И имаше достатъчно проблеми, с които да се справя. Даксан се опита да хвърли светлина по въпроса.

— Естествено, за да изясним историята, Трейд та'ал Кру, фамилиерите всъщност не притежават две групи...

Трейд вдигна ръка.

— Това е повече, отколкото бих искал да зная.

Стаята зад тях изведнъж притихна.

Трейд се обърна любопитен да види дали двамата вече не са се избили един друг, за да може той най-накрая да се прибере вкъщи.

Сцената пред очите му го изуми. Братът и сестрата се прегръщаха и се усмихваха.

Очевидно, след като ръмженето и съскането беше приключило, всичко бе забравено. Двамата сияеха като щастлива двойка хармонизирани кристали.

Трейд примирено въздъхна.

Широко ухилен Бригър, заяви:

— Сестра ми и аз постигнахме съгласие! Престъпникът, който няма гордост, ще дойде с нас у дома!

Даксан се изправи веднага.

— Не, аз няма да се върна на Ма'ан.

Соша тръгна към него, а усмивката върху лицето ѝ угасна.

— Но, Даксан, ти трябва... — тя се спря, не беше много сигурна какво да каже, за да го убеди да дойде с нея. Той познаваше тялото ѝ, но тепърва щеше да опознае съзнанието ѝ изцяло.

— Соша — Даксан докосна с длан лицето ѝ. — Аз съм тук по заповед на Джайън Рен. Не мога да си тръгна.

— Ти... ти искаш да кажеш, че не си извън закона?

Той поклати глава, след това се наведе, и устите му докоснаха леко нейните.

— Не — въздъхна той. — Опитвам се да помогна на народа ни. Тунелът между Сполтам и Ганакри крие опасност за нас. Ако Сполтам обедини силите си с Ганакри, нашият народ ще бъде в още по-голяма опасност, както и Алианса. Трябва да остана тук, Соша.

Тя прехапа устни и сведе поглед.

— За колко време, съпруже?

Ръцете му уловиха нейните и ги поднесоха към устните му. Вече беше влюбен в нея. Вече чувстваше болката от раздялата им. Без нея до себе си, щеше да умира по малко всеки ден.

Но народът му имаше нужда от него и всички те щяха да се жертват, за да оцелеят.

— До момента, в който Сполтам или влезе в Алианса, или се обърне срещу нас. Няма друг начин. Аз съм очите и ушите на кралската династия.

— Тогава ще остана с теб, Даксан Саин.

Почувства предложението ѝ като удар. Знаеше, че тя не харесва много този свят — и с право. Беше преследвана и почти поробена минути след пристигането си. Точно тогава, той бе видял всичко онова в нея, което винаги бе жадувал да открие в половинката си. В интерес на истината, беше полудял по нея от момента, в който я забеляза за първи път да скача от сергия към сергия на пазара, причинявайки хаос навсякъде, където стъпи. Смеейки се през цялото време.

Заради смеха ѝ би направил каквато ѝ да е жертва. Защото звукът на този смях, толкова чист, толкова непринуден, толкова щастлив, представляваше всичко фамилиерско, за което си заслужаваше да остане и да се бори за оцеляването им. Сега бе принуден да задържи всичко в сърцето си. Съпругата му все още не знаеше какъв е той наистина. Не знаеше, че бе способен на всяка щуротия, само за да види усмивката ѝ. Или че понякога плаче тайно, когато мислите му се отклоняваха към изгубеното му семейство. Но щеше да дойде време, когато всички те щяха отново да бъдат свободни и неговите деца щяха да си играят под светлината на многото различни слънца.

„Сигурна ли си за това, Соша?“ Той изпрати мисълта си тайно към нея.

„Да. Ще остана с теб, Даксан“.

„Ще бъде опасно“.

„Аз съм фамилиер. Аз живея в опасност“.

Той я погледна с гордост.

„Ще трябва да стоиш скрита. Моята лента няма да действа върху теб“.

„Никакви разходки до сакри?“

Той се засмя.

„Не. Особено на сакри“.

„Дори и един път?“ — попита тя, забавлявайки се с него по начина, по който се забавляваше нейният вид.

„Дори и един път. Мислиш ли, че ще те изгубя заради някакви търговци на роби?“ Езикът му се плъзна игриво между пръстите ѝ.

„Винаги можеш да кажеш, че съм твоята фамилиерска робиня за любов“.

Той спря, за да я погледне над съединените им ръце.

„Хората ще бъдат по-склонни да приемат за вярно обратното“.

Дъхът на Соша секна от откритото му изражение. Съвършените, интелигентни черти на лицето му я очароваха. Мъжът, който беше неин съпруг, бе истинска загадка. Хитър, но методичен. Чувствен, но контролиран. В тъмните часове на нощта беше също толкова необуздан, като всички фамилиери... и все пак беше невероятно чувствителен любовник. Нещата, които Даксан правеше с нея, неща, които тя никога не...

Сърцето ѝ се разтуптя, когато погледна в очите му. В този миг разбра, че двамата ще открият толкова много страст, толкова много любов заедно. Те бяха пълни противоположности, но си пасваха идеално. Той беше нейното приключение!

Соша се обърна към брат си без колебание.

— Реших да остана тук, на Сполтам със съпруга си.

Бригър се взря в сестра си втрещено.

Трейд безмълвно броеше секундите, през които думите щяха да достигнат до съзнанието на едрия фамилиер. Едно, две, тр...

— Не можеш да останеш тук! Това е твърде опасно! Аз няма да го позволя!

За момента Трейд не смяташе, че Бригър ще пострада от ината си, така че реши да се отдаде на просвещение. Той взе от масата до стола си една дебела книга. Нямаше значение, че не може да чете на сполтамски. Докато Бригър свикнеше с очевидната истина, той най-вероятно щеше да е усвоил и сполтамската писменост. Вдигна краката си на отсрещния стол и ги кръстоса.

Даксан не беше толкова търпелив, колкото авиаранеца. Той пристъпи напред и се изправи лице в лице с тъмнокосия фамилиер.

— Сигурно ще се радваш да узнаеш, че съм съгласен с теб. Сполтам е опасен за нея. Смятам, че тя трябва да се върне на Ма'ан. Въпреки това, Соша взе своето решение и аз съм длъжен да го уважа. Сестра ти ще остане на Сполтам с мен. Най-добре е да го приемеш сега, за да избегнем проблеми по-късно. Искam да разбереш и още нещо, Бригър... никога няма да приема заповед от теб.

Това изявление не бе особено подходящо, точно за този фамилиер, заключи Трейд и отвори първата страница на книгата.

Както се очакваше, челото на Бригър се смръщи зловещо.

— Наистина? А в чие семейство ще влезеш, когато се върнеш на Ма'ан? Ммм? Ти нямаш свое, доколкото си спомням. Това е моят клан

и ще бъдеш допуснат в него ако ние, тоест аз, реша така.

На челюстта на Даксан трепна един мускул. Това бе вярно, той нямаше останали близки роднини. Те бяха сред първите изчезнали фамилиери. Може би, подобно на него, те винаги бяха избирали най-опасните, много отдалечени места за изследване?

Той се бе зарекъл да отмъсти за загубата им, и това бе една от причините да бъде очите и ушите на Джайън в най-опасната от всички мисии.

И все пак, фамилиер без клан беше малко повече от ренегат. Такива фамилиери бяха наричани самотници и ги смятаха за опасни, затова те бяха верни само на себе си.

Думите на Фамилиера го нараниха повече, отколкото Бригър предполагаше, макар че той едва ли го бе направил умишлено.

— Тогава ще поставя началото на свой собствен род. Може би има още няколко души, останали от клана...

Бригър установи това, което искаше да разбере. Даксан имаше дух. И това му хареса.

— Няма да направиш подобно нещо. Ще дойдеш в моето семейство, към което ще принадлежиш и ще ти хареса!

Позата на Даксан се отпусна.

— Много добре тогава.

Сблъсъкът бе предотвратен. Трейд се наклони в стола си, с изпънати крака и скръстени ръце. Затвори очи. Пътуването с Бригър се бе превърнало в един непрекъснат спор за всичко. Трейд отказваше да си спомня това, през което бяха преминали, за да се освободят от тинестото тресавище на Молок. Липсата на чувство за ориентация на фамилиера изглежда бе компенсирана от безкраен запас от енергия.

— Сестра ти ще помогне на вашия род, Бригър. При тези обстоятелства, тадж Джайън най-вероятно ще погледне със снизхождение на прегрешенията й — Трейд преплете пръсти зад врата си и се протегна. — Бягството й от Ма'ан вероятно е било неизбежно. Тя е била отредена за съпруга на Даксан. Дори кралят не може да възрази срещу това.

Бригър се плесна по челото.

— Аях, Чарл-който-не-е-Чарл е прав! Как, о, как може да не съм разбрал това? — изсумтя той подигравателно.

Трейд отвори едното си око.

— Никога не искам съвета ми отново, фамилиере.

— И сега не си спомням да съм го искал.

— Заради малоумната ти природа, ти позволих да ме дразниш до известна степен, като се разпореждаш свободно. Съвсем скоро търпението ми ще се изчерпи — Трейд отново затвори очи.

Бригър побутна сестра си.

— Виж, Соша, той се държи като Чарл.

Трейд остана спокоен, но ръката му се придвижи към колана. Пръстите му бавно потупаха предупредително дръжката на светлинната му сабя.

Соша плесна брат си по ръката, за това че дразни сериозния авиаранец. Нефритовите очи на мъжа блестяха със силна енергия. Щом не искаше да се нарича Чарл, така да бъде. Нямахше нужда да й казва на какво бе способен, ако Бригър продължеше да му досажда прекалено дълго.

Соша стисна устни разтревожено. Красивият рицар изглеждаше доста страшен, макар и до известна степен очарователен. Нивото на неговата мощ беше едно от най-силните, което някога бе усещала.

Младата жена бе чувала истории за любовните умения на един Чарл. За това как искрят, когато правят любов и как страстта им се разгорещява. Тя наблюдаваше привидно отпуснатата поза на рицаря. Но това не я заблуди. На мига би нарязал и въздуха на парчета със сабята си, ако някой се осмелеше да го нападне.

Като жена, тя не можеше да направи друго, освен да се запита, каква ли гледка ще представлява този хладен авиаранец, когато се съблече в мрака и внушителната му сила се освободи наистина. Какви необуздани страсти ще отприщи? Според външния му вид, повече, отколкото голяма част от хората биха били в състояние да приемат.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бригър обяви, че ще остане със Соша достатъчно дълго, за да се увери, че на сестра му са предоставени всички удобства, които смяташе, че тя заслужава. Или с други думи, искаше да се убеди дали „сполтамеца“ осигурява на Соша всеки лукс, който тя пожелаеше. Кое то в действителност означаваше — каквото той желае.

Да се каже, че издръжливостта на Даксан Саин бе поставена на изпитание би било твърде меко. Непрекъснатите изисквания на Бригър докараха златокосият мъж до ръба на лудостта.

Трейд не можеше да разбере гледната точка на Бригър за ситуацията. Той продължаваше да го нарича „сполтамеца“ и то право в лицето, което дразнеше другият мъж безкрайно. Освен това подозираше, че отношението му едва ли щеше да се промени някога. И нямаше никакво значение, че мъжът бе фамилиер. Не и за Бригър. Шинар и шинджи.

— Брат ти ме подлудява.

Устните на Даксан се плъзгаха по страничната извивка на шията на Соша.

— Трябва ли да говорим за него сега? — тя намигна на очарователния си съпруг, потърквайки бедрата си в очертаните мускули на корема му. Кожата му беше кадифено гладка, а мускулите под нея твърди.

Великолепната му грива отново беше прихваната със спираловидна лента. Украшенията с мъниста краища се движеха по ключицата ѝ, като пораждаха множество възбуждащи ласки след себе си. Колкото и да харесваше Соша косата му свободна, спираловидните ленти бяха невероятни. Миналата вечер, Даксан ѝ бе показал няколко техни интересни приложения, които тя не мислеше за възможни. Само при мисълта за това в нея се надигна възбуда.

Даксан беше започнал да показва истинските си възможности в изкуството да доставя удоволствие. В сексуално отношение, той беше опустошителен. В него имаше властна, интензивна черта, която се

превръщаше в пламенност, когато беше с нея. От собствен опит, Соша знаеше, че всеки фамилиер има уникално умение в правенето на любов. Преживяването винаги бе незабравимо.

Но Даксан... Ами, той бе създаден точно за нея. Младата жена обичаше начина, по който той я докосваше!

— Кога да го обсъждаме тогава? — Даксан потри брадичката си по върха на главата ѝ. — Той ме държи под око през всяка една минута от деня! Не позволявай небрежното му държание да те заблуди, Соша. Ако случайно изляза на някой от балконите — той е там! Залепен за стола, като че ли винаги е бил там!

Соша сложи ръка на устата си и се изкикоти.

— Не се смей. Когато отида в кухнята, той е облегал на стената, и се преструва, че гледа как зота приготвя храната.

Соша извъртя очи.

— Сигурно си въобразяваш, Даксан.

— Така ли? Тази сутрин, когато излязох от спалнята, за да отида на долния етаж, той беше в коридора.

— Е, и? Може би той също е излизал от стаята си?

— Беше се излегал пред прага на вратата ни.

Соша почеса брадичката си.

— Мястото беше ли огряно от слънцето? Той обича да прави това в...

— Соша!

— Нищо не мога да направя по този въпрос, Даксан. Той е водачът на нашия клан и...

Ноздрите му пламнаха. Главата му се наведе докато носовете им се докоснаха.

— И какво?

— Той е мой брат — вдигна рамене тя.

— Ммм — Даксан потърка носа си в нейния. — Не може ли поне за няколко дни да го приспя с един хубав бой. Уверявам те ще му се отрази добре.

Соша се усмихна, когато твърдят му член се притисна между бедрата ѝ. Съпругът ѝ беше раздразнен — но не се бе разсеял от основната си цел. Истински фамилиер.

— Ще го обикнеш, ще видиш.

— Ще се наложи да ме убедиш — зъбите му уловиха долната ѝ устна във фамилиерско любовно ухапване, познато като целувката на котенцето. След това бързо близна върха на ухото ѝ. Устните му трепнаха развеселено при звука на смеха ѝ.

Котката в нея се усмихна подканващо.

„О, аз съм много добра в убеждаването, съпруге“.

Даксан изръмжа, приемайки предизвикателството. „Нека видим тогава, колко си добра в действителност“.

Соша беше повече от щастлива да му покаже колко е добра в изкуството на убеждаването. Скоро той крещеше на глас своята убеденост, въпреки че отказваше да го признае.

Крещеше на стените. На тавана. На пода. И странно, дори на централната колона в стаята.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трейд беше повече от готов да се върне на Авиара. За съжаление, още не беше убедил този досаден тъпак да тръгне! Изглежда, че след като огромния фамилиер бе „превзел“ това място, той се бе установил за постоянно и нямаше намерение да се маха.

Най-накрая, след като прекараха на Сполтам няколко дни, Соша го удари с „лапа“.

— Братко, мисля, че е най-добре да се върнеш на Ма'ан.

Бригър дори не вдигна очи от лепкавия десерт, който ядеше.

— Ммм. И защо трябва да го правя, Соша?

— Съпругът ми твърди, че ще бъде принуден да те убие, ако останеш още един ден.

Бригър спря за миг, преди да лапне още една хапка от сполтамския сладкиш.

— Така ли? — той облиза върха на пръста си преднамерено бавно.

— Да, така — каза влезият в стаята Даксан.

Трейд забеляза, че очите на домакина им са стеснени до цепки, от кипящия в тях гняв. Ако мъжът беше авиаранец, със сигурност щеше да искри.

А това означаваше, че може да стане интересно.

Аях, помисли със съжаление Трейд, ако можех да направя залог...

— Време е да си тръгваш, Бригър.

— И защо? — Бригър явно отказваше да приеме очевидното.

Трейд вдигна вежди, след това се облегна назад, за да проследи развитието на забавната ситуация.

— Първо, ти поставяш семейството ми в опасност всеки ден, в който оставаш.

— Хмм... — Бригър спокойно пое още една хапка от лепкавия сладкиш. — И какво още?

— В продължение на дни се съгласявах с всяко твое желание, с всеки твой каприз. Доведе домакинството ми до пълно изтощение. Нещо повече, непрекъснато ме следеше, ден и нощ. Не мога да си поема въздух, без ти да си наоколо. Не мога да търпя повече това!

— Аааах! — Бригър отпусна сладкиша надолу. — Най-накрая котарака показва нокти. Но ако това те притеснява толкова, защо го позволи?

— Защото си брат на Соша! И исках да й угодя. Но вече не мога да позволя това да продължава!

Бригър кимна леко.

— Добре. Точно това чаках — той се изправи в цял ръст, извисявайки се над всички в помещението.

Соша ахна. Даксан стоеше изправен пред Бригър. Всеки негов мускул беше стегнат от напрежение.

Трейд наблюдаваше и чакаше, с ръка до светлинната сабя. Яниф нямаше да погледне благосклонно, ако тези двамата се разкъсаха един друг на парчета. Много жалко, определено.

Като изненада всички, Бригър внезапно отметна глава и се засмя.

— Добре. Видях това, което исках. Явно те е грижа достатъчно за нея, че да ми позволиш да командвам домакинството ти. И въпреки това оставаш все още достатъчно мъж, за да ми прережеш гърлото.

Той широко разтвори големите си, мускулести ръце и притисна Даксан в задушаваша хватка, която почти го отлепи от земята.

— Добър баланс!

Даксан бе толкова изумен, че не можа да помръдне. Не че би успял, дори и да се бе опитал.

— Ха! — Бригър се обърна към Соша. — Виждаш ли? Той вече ме приема като брат!

— Пусни ме, глупако!

Очите на Соша се напълниха със сълзи от щастие.

— О, Бригър, как би могъл да не те обича?

Трейд та'ал Кру окончателно реши, че едва ли някой би могъл да проумее котешката раса. Оставаше единствено човек да опита да се погажда с тях. И така, всичко беше наред. Това означаваше, че ще се отправят към Тунелите.

Даксан им препоръча да използват по-малко известната Тунелна точка от тази, с която бяха пристигнали. Заради тяхната безопасност,

той ги посъветва да използват един от Тунелите в селото на един ден път от Агни. Малкото село беше използвано от много търговски каравани, тъй като по този начин се избягваше задръстването на Агни. Освен това селцето имаше три отправни точки, свързани с три различни Тунела — и нито един от тях не се контролираше от Чарл.

Даксан им даде пълни инструкции. Първият Тунел беше свързан с точка, която водеше директно към Авиара. Вторият водеше към Ганакри. И трябваше да се избягва на всяка цена. Третият, към дори още по-опасно място, все още неизследвано.

Трейд и Бригър намериха селото много лесно, а пътуването край брега на морето беше почти приятно. Само няколко пъти се наложи Трейд да заплаши фамилиера със смъртоносни наранявания. Но техният спор приключи, когато стигнаха до отвесна скала, отбелязваща Тунелните точки.

Бригър отброи входовете на Тунелите от ляво на дясно, вместо от дясно наляво, както беше инструктирал Даксан. И, естествено, припряният фамилиер веднага се обърна, за да скочи в... неправилен Тунел.

Трейд не можеше да повярва. Той няма да направи това отново! Не трябваше.

— Стой, Бригър! Това не е правилният...

Твърде късно.

На Трейд му отне само няколко секунди — докато стоеше неподвижен пред отворения тунел — за да разбере навреме, че някогашният му спътник бе влязъл безгрижно през портал в свят, за който бяха предупредени, че е „все още неизследван“.

Той потри носа си и поклати глава невярващо. Добре. Не трябваше да се надява напразно. Ако не доведеше фамилиера обратно, Яниф дори нямаше да изслуша доводите му докрай. Предполагаше, че и Джайън Рен щеше да изкаже мнение по въпроса. Защо във всяко семейство има по един Бригър?

Нищо не бе по-опасно от влизането в един Тунел, който не е изследван. Той скръцна със зъби. Ах, да, радостта от търсенето. Нямаше представа какво ще го посрещне от другата страна. Изтегляйки светлинната сабя от колана си, той внимателно навлезе в Тунела.

Това, което го посрещна беше внезапен и силен удар по главата.
Който веднага го повали в безсъзнание.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трейд се пробуди под дразнещия поглед на Бригър.

— Ще те убия, фамилиере — ядосано изръмжа той, след това простена, когато собственият му глас предизвика вълни от болка в главата му. — Веднага след като успея да се изправя, си свършен.

Тъй като Трейд редовно заплашваше да го убие откакто бяха заедно, Бригър не изглеждаше особено загрижен. Освен ако... авиаранецът не го мислеше наистина този път.

— Трябва да останеш в съзнание, Чарл! — Бригър кимна към останалите същества, който го заобикаляха.

Когато се съвзе напълно, Трейд осъзна, че фамилиерът е окован към един грапав стълб забит в земята. Освен това, шестима търговци на роби от Оберон го пазеха.

Трейд се изправи на краката си бавно и несигурно. От силния удар главата му пулсираше. Той предположи, че и ушите му бучат — докато не осъзна, че влачи собствените си вериги след себе си. Ризата, светлинната сабя и пелерината му бяха изчезнали, вероятно откраднати, заедно с кожения ремък, който придържаше косата му. Изненада се, че са му оставили тракаса и ботушите.

Около Тунелните точки имаше негативни полета, вероятно нямаше да може да използва някоя от силите си, за да се измъкнат. Перфектен завършек на едно глупаво пътешествие!

Няколко кичура коса бяха паднали пред очите му, и го дразнеха. Ситуацията беше същата като на Молок, но без непрестанния пороен дъжд и проблясващия пейзаж. Той понечи да отметне косата от лицето си, а съзнанието му правеше опити да разбере абсурдността на случилото се. Може би ако беше казал на Бригър да скочи в някоя опасност, тъпакът щеше да се поколебае? Кръвта на Аях, никога ли не се сещаше първо да погледне, преди да действа?

„Изглежда попаднахме в капан, Чарл-който-не-е-Чарл!“

Трейд направи болезнена гримаса. Като връх на всичко, сега и кръсците на Бригър кънтяха в главата му. И дори на ум не спираше да

вика. Наранената му глава туптеше безмилостно. Той я стисна в ръце с надежда за облекчение.

— Спри с това викане веднага!

„Чарл-който-не-е-Чарл, май попаднахме в капан!“

Този човек беше истински тъпак.

— Отново усещам „ние“ — отвърна безизразно той.

Един от търговците на роби хвърли на Трейд любопитен поглед, без да разбира за какво говори.

— На кого говориш?

Трейд го погледна и очите му бавно се разшириха. Изглежда ударът по главата, му бе размътил мозъка.

— Ти не го ли виждаш?

— Нагор Батис-с-с — търговецът на роби се изплю на земята и бързо погледна встрани. Подобно на пустинните номади на Зариан, оберонците бяха пословично суеверни. Лудостта ги правеше неспокойни.

Като се има предвид, че това бе Трейд, един от най-спокойните, логични, разумни рицари войни на Авиара, за Бригър представата беше доста комична. Фамилиерът избухна в смях. Пазачите незабавно опънаха веригите и смехът му бързо премина в ръмжене.

— Значи ти си воин на Чарл — проговори един от другите. Дрехите му го покриваха напълно и Трейд не можеше да види ясно лицето му. — Така си и помислих, за това взех необходимите предпазни мерки да те усмиря.

Трейд погледна към Бригър, който нарочно бе създал у тях впечатление, че е с воин на Чарл. Фамилиерът може и да нямаше чувство за посока, но — както Трейд бе започнал да разбира — беше хитър.

И по-проницателен, отколкото авиаранеца някога бе допускал.

Водачът се приближи бързо до Трейд.

— Не искам проблеми с теб, Чарл. Пазачите започват да осъзнават, че са нападнали рицар войн. Лошо стечение на обстоятелствата. Нямаме интерес да сме врагове.

Трейд мълчеше. Като всички могъщи воители, той проявяваше търпение и първо изслушваше. Още от начало Яниф го учеше: „... вслушай се в зрънцата пясък, Трейд, след това пресеи тези зрънца през ума си, за да разбереш какво остава след тях“.

И така, той чакаше и отсяваше. И научи повече, отколкото мислеше, че е възможно.

— Платихме на един сполтамски просяк да дойде през Тунела и де ти освободи, след като си тръгнем — оберонеца се ухили, показвайки черна паст от изгнили зъби. — За да покажем доброто си отношение към Алианса.

Трейд хвърли проникателен поглед на търговеца на роби.

— Може би ще покажете добрата си воля, като освободите и двама ни веднага.

— Страхувам се, че това е невъзможно. Разбираш ли, ние имаме планове за твоя красив и силен приятел. Според знаците от вътрешната част на бедрото му, той е в разцвета на силите си. Има дълъг живот пред себе си. Дълъг живот в служба на империя Оберон.

Трейд игнорира водача и се обърна към Бригър:

— Позволил си им да погледнат вътрешната част на бедрото ти?

Той сви рамене.

— Очевидно техните мъже винаги се нуждаят от нещо, на което да се възхищават.

Веригите бяха издърпани по-силно. Бригър изсъска. Както всички фамилиери, той мразеше оковите, дори повече и от болката. Предстоеше му, обаче, да намрази и други неща.

Един от пазачите го сграбчи за косата и издърпа главата му назад. Мъжът се опита да излее някаква гъста течност в гърлото му. Бригър започна да се бори ожесточено. Огромният фамилиер почти успя да повали всичките шестима пазачи. Но оберонският еликсир не трябваше да бъде погълнат, за да бъде ефективен. Няколко капки попаднаха върху кожата му. Това беше достатъчно да го обезсили. В крайна сметка те успяха да го преборят и да излеят остатъка от наркотика в гърлото му.

Тази гледка вбеси Трейд, който винаги бе ненавиждал всякакъв вид несправедливост. Той затвори очи и се опита да извика силата в себе си, но беше безполезно. Негативното поле беше прекалено силно.

Бригър се опита да се фокусира върху Трейд, макар и очите му да бяха замъглени от наркотика.

— Не идвай да ме търсиш, Чарл!

Трейд се поколеба и смръщи чело.

— Още ли смяташ да ми казваш какво да правя, фамилиере?

Бригър се усмихна предизвикателно. „Ах, но аз току-що го направих!“

Може би Бригър наистина притежаваше допълнителна група „кани“.

Трейд се усмихна леко, щом осъзна, че този наркотик, не е същият, който бяха дали на Джайън Рен. Онзи беше блокирал напълно специалните фамилиерски сетива. Бригър все още можеше да изпраща своите мисли. И позволи на Трейд да го разбере. Нещо повече, като се имаше предвид количеството, което му бяха дали, огромният фамилиер не беше толкова упоен, колкото би трябвало да бъде. Бригър нямаше да бъде лесен противник за тези търговци на роби. И когато настъпеше време, щеше да се бори упорито. Вероятно до смърт.

Трейд извика към него:

— Постарай се да останеш жив, докато те намеря.

„Нямах представа, че те е грижа, Чарл-който-не-е-Чарл.“

Трейд сви рамене.

— Смисълът е много прост. Ако ще умираш, искам удоволствието да те убия да е мое.

Бригър изрева от смях, след това стана по-сериозен, отколкото Трейд някога го бе виждал.

Лавандулово аквамаринените му очи срещнаха тези на Трейд. „Не се бави прекалено много, приятелю.“

Авиаранецът кимна рязко.

— Имаш думата ми.

Уверен в себе си, Бригър се ухили подигравателно на похитителите си, докато го влачеха.

— Какво ще кажеш, преди да започнем това пътуване да поиграем на една игра „хвани и убий“?

Търговецът на роби от дясно го удари по главата, и го повали в безсъзнание. Трейд направи гримаса. Щеше да е най-добре да открие безочливия фамилиер бързо, преди той да предизвика похитителите си да го убият.

Водачът на оберонците каза:

— Смятай го за мъртъв, Чарл, — ти и всички, които го познават. Веднъж, след като го вземем в нашите светове, той ще бъде изгубен завинаги. Ще изчезне. Най-добре забрави за намерението си да го

освободиш. От този ден нататък той е наша собственост. Ние не се отказваме от това, което ни принадлежи.

Трейд не се притесни от съвета на оберонеца.

— Всъщност, аз се опитвам да реша кое да направя първо...

— Първо?

— Да намеря него или да намеря теб.

Думите на Трейд постигнаха голям ефект върху оберонеца и той се разтрепери от страх.

— Ще направиш добре да запомниш, че Чарл не са добре приемани в Оберонската империя. Естествено, ние нямаме желание да се замесваме с такава велика сила, и все пак трябва да се запиташ, какво може да му се случи на един Чарл, който идва неканен в нашите светове, да наложи своите порядки.

— Ще рискувам — каза Трейд тихо право в лицето на търговеца. Оберонецът пребледня.

— Има такива планети, които не са членове на Алианса и няма да погледнат благосклонно на подобни действия. Те могат да обмислят отново желанието си за присъединяване към вашия Алианс. А това ще има последствия. Но... всеки е свободен да избере страна. Кой може да каже какво ще се случи...

Определено не и Трейд. Той се взираше мълчаливо в оберонският водач.

— ... и всичко това само заради един вечно крещящ фамилиер? Считай, че ти правя услуга, рицарю. Ние оберонците се грижим за нашите приятели Чарл, предпазвайки ги от това потенциално и катастрофално неудобство.

Трейд мигновено се фокусира върху думите му, но не заради заплахата, която съдържаха. А заради предупреждението на Яниф, което съвпаднаше с думите на оберонеца. Простичко и както винаги мъдро старият му учител му бе казал само: „Върви сега след него. Преди да е предизвикал галактическа война.“

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Както обеща оберонецът, сполтамският скитник дойде да освободи Трейд малко след като търговците на роби тръгнаха, влачейки изпадналия в безсъзнание Бригър.

Трейд пое обратно към Авиара, а умът му беше натежал от случилите се събития. Не бе изненадващо, че Соша не се върна с него. Със своето мълчание, Яниф бе намекнал, че може да стане така.

Трейд вече съвършено ясно разбираше стария мистик, затова истинската причина да бъде изпратен на това пътуване сега му стана пределно ясна. Съвсем не е било заради Соша. Било е заради Бригър.

„Върви след него“, беше казал мъдрият му учител. „Преди да е предизвикал галактическа война“. Яниф тайно го бе зачислил като Чи'ин т'се Лю на огромния фамилиер. Според авиаранският закон, сега Трейд бе обвързан да бъде пазач на фамилиера. За пореден път старият мъдрец го беше впримчил в своята магьосническа игра и той бе уловен заради честта си в нея. Магьосникът го беше обвързал със собственото му обещание!

Сега заради чувството си за чест Трейд, бе принуден да открие и спаси Бригър. От това, което бе намекнал Яниф, много неща бяха изложени на риск.

Но откъде да започне?

Преди да тръгнат оберонците, Трейд беше чул водачът им да дава указания на един от групата: „Продай този на племето на Мъклак Каргиган. Той ще знае как да се справи с него. Каргиган ще го пречупи достатъчно, за да получи най-висока цена за него.“ Обаче Трейд знаеше, че Бригър не е човек, който може да бъде пречупен лесно. Не и този фамилиер. Той никога нямаше да се предаде. А това означаваше, че вождът на Петия клан на фамилиерите несъмнено ще бъде шибан непрекъснато с камшик, а дори и по-лошо.

Все пак имаше едно нещо, което оберонците не бяха отчели, когато оставиха Трейд окован да чака сполтамският просяк. Но

въпреки че бе вързан физически, той все още можеше да броди. Зрението невинаги отслабваше от негативните полета около Тунелите.

В този случай, той беше в състояние да „наблюдава“ напредването на групата до момента, в който те влязоха в следващия Тунел. Така Трейд имаше отправна точка за своето търсене и горко на Мъклак Каргиган, когато го откриеше!

Но първо трябваше да се върне на Авиара, за да уведоми Династията на Мъдреците за тази ситуацията. Щеше да се изправи срещу Яниф, а след това да отиде за Бригър. Защото това беше начинът, по който трябваше да бъде написана историята.

Аях!

Яниф постави една чаша топъл „мир“ на масата пред Трейд.

— Това е жалко — фамилиер, който няма усет за посока — той седна срещу високия авиаранец.

— Можеше да ми споменеш за това, преди да се впусна в тази ваша авантюра — Трейд повдигна чашата към устните си и отпи от ароматната отвара.

Очите на Яниф, тъмни като най-тъмната нощ, просветнаха развеселено.

— И да бъда обвинен, че те отегчавам?

Трейд отговори на мистика с обичайното си безмълвно каменно изражение.

И все пак думите на Яниф прозвучаха в главата му. Тъжната истина беше, че хората често биваха хвалени и осъждани за различията си. Често поради еднакви различия при това. След подobaващо размишление, той изви вежди. Може ли истината да се превърне в неразгадаем парадокс?

— Ти си един интригуващ ученик, Трейд.

— Аз не съм твой ученик.

— Ах — Яниф погледна нагоре към гредите при внезапното изкрякване на Боджо. — Да, прав си, това е друга тема — той наля и на двама им по втора чаша „мир“. — И така Бригър следваше обичайното си поведение и сега се намира в опасност?

Трейд кимна.

— Смъртна опасност.

Старият мъдрец цъкна с език.

— Наистина трудно положение — той отпи от чашата си, чакайки Трейд да продължи.

— Очакваш от мен да го намеря, нали?

Яниф сви рамене.

— Както желаяш, Ученико-който-не-е-ученик.

Челюстта на Трейд се сви.

— Не играй своите игрички с мен. Заловиха го търговци на роби! Ще страда много. Ти самият никога не би позволил подобна мерзост.

Яниф отпи още една бавна глътка от чашата си.

— Това няма нищо общо с мен. Аз не дължа нищо на този човек... — той погледна хитро Трейд. — А ти?

Да. Трейд беше обещал на Бригър, че ще го спаси. Авиаранецът бе избран за пазител на фамилиера. Яниф добре знаеше това. Нещо повече, като даде думата си, той бе възприел поведението на рицар Чарл. Открай време Чарл и фамилиерите споделяха специална връзка. Магьосниците винаги ги защитаваха, а те им се отплащаха със специалните си умения.

Но с времето връзката се задълбочаваше. Тя беше от мистичен характер, и се засилваше все повече чрез силата притежавана от рицарите на Чарл.

Яниф се взираше в Трейд многозначително. Той опря длани на масата и се наведе напред.

— Не ме гледай така.

— Така? — Яниф остави чашата си, взе една древна книга със заклинания, която стоеше на масата и започна да я разглежда разсеяно.

— Ще отговориш ли на следващия ми въпрос?

— Да.

— Можеш ли да предотвратиш това?

Линиите върху лицето на Яниф се задълбочиха.

— Не.

Столът на Трейд одраска дървеният под, когато се изправи.

— Защо позволих това да се случи?

Няма нищо, по-дразнещо от кикотенето на един стар магьосник.

Ноздрите на Трейд пламнаха от раздразнение.

— Кажете на Гилдията, че няма да тръгна заради тях. Отивам, защото съм обвързан с клетвата си.

— И двамата знаем, че причината, поради която тръгваш, е защото имаш сърце, Трейд.

Скулите на сериозния авиаранец почервеняха.

— Достатъчно! Остави ме на мира, магьоснико! — той се втурна навън от къщата, затръшвайки вратата след себе си.

Яниф вдигна ръка, Боджо литна от гредата и кацна на рамото му. Старият магьосник погали нежно пухкавите пера любимият си крилат спътник.

— Никога, Трейд — прошепна той гласно, докато Боджо издаваше меки звуци от екстаз. — Никога.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Даксан заведе Соша на едно от любимите им места, на върха на скалата зад дома им. Когато стигнаха, той се облегна на скалната стена, и придърпа гърба ѝ към себе си. Почти както го бяха направили първият път. Докато двамата наблюдаваха играта на лунната светлина, трептяща върху сполтамското море, силните му ръце обгръщаха кръста ѝ. Това бе тяхното любимо време. Нощта.

На тази скала можеха да бъдат себе си, далеч от бдителните очи на местните жители на Агни. Брадичката на Даксан докосна рамото на Соша в нежна ласка. С всеки изминал миг, с всяка дума, която произнасяше той, с всяка целувка, с всяко докосване — Соша го обикваше все повече и повече.

О, колко го обичаше!

Той беше като блестящото море пред тях. Екзотично красив на повърхността, объркващо сложен и неразгадаем отвътре. Даксан непрекъснато разкриваше пред нея все повече от себе си. И макар до сега да не бе правил това, той вече не се страхуваше да разтвори душата си напълно. До край. Даде ѝ всичко. В замяна тя му отговори със същото.

Соша си спомни деня, в който направи избора да не се подчини на заповедта на своя крал и да се впусне в приключение. Тук тя го бе намерила.

Истина бе, че дните на Сполтам не бяха леки. Трябваше да стои зад стените на неговото имение, в повечето случаи добре прикрита. И въпреки че Даксан се доверяваше на слугите си, Соша никога не трябваше да забравя да държи очите си сведени, когато говори с тях. Но ако сега пак ѝ се наложеше да избира, отново би направила същото. Щом Даксан помагаше на техния народ да оцелее и тя щеше да бъде тук, плътно до него.

Залезите на Сполтам бяха удивителни, както и постоянният, за щастие, достъп до божественото питие „Залез“.

Имаше вечери като тази, когато красотата на небето, звездите и морето се запечатваха в съзнанието ѝ, подобно на топлите ръце, които я държаха в безопасност. Които я държаха с любов. До нея беше Даксан, нейната единствена, истинска половинка.

Защото когато беше с него, всичко беше наред.

Да, тя беше направила най-добрият избор.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Яниф вървеше през гората към Династията на Мъдреците. Беше приятно. Имаше лек ветрец, слънцето грееше, веселите песни на горските същества изпълваха въздуха. С всяка жизнерадостна стъпка, той размахваше напред и назад отличителния символ.

Когато пристигна в Династията на Мъдреците, той потърси един от неговите членове. Намери го задрямал до фонтана във вътрешния двор. Леко разтърси възрастният мъж, за да го събуди.

— Ммм? — магьосникът Ернак разтърка очите си. — Време ли е вече за вечеря?

Яниф се усмихна леко.

— Все още не, стари приятелю. Събудих те, защото имам подарък за теб.

Добрите очи на мистика се разшириха от радост, очевидно беше очарован от изненадата.

— За мен?

Друг магьосник, на негово място със сигурност щеше да прояви по-голяма подозрителност при подобен подарък. Но Ернак не беше труден за разгадаване мислител и за това никога не усвои изкуството на сложната магия.

Обаче беше овладял изкуството на щастието. А това не беше малко постижение, призна си Яниф. В някои дни, Ернак беше истински извор на вдъхновение. Може би неговата наивност му позволяваше да открие щастието? Или просто бе глупав? Нямахше значение. Наистина рядко се срещаше магьосник, който притежаваше спокоен ум и леко сърце.

Ернак разгледа подаръка, задъхан от радост.

— Кошница на зот! Винаги съм искал такава! Те са много трудни за намиране, знаеш, зотите мразят да се разделят с тях. На какво дължа това удивително удоволствие, Яниф?

Яниф го потупа по гърба.

— Често има дни, в които се тревожа, Ернак, и все пак, когато те погледна, толкова спокоен, това ми дава надежда, че перспективата на света винаги може да се промени. Просто зависи от гледната точка. По този начин, искам да ти благодаря, че си такъв, какъвто си, приятелю. И какъвто винаги си бил.

Ернак го дари с една очарователна, срамежлива усмивка, очевидно смаян от неочакваната похвала от най-почитаният мистик на Авиара.

— Не знам какво да кажа...

— Пфу! — Яниф отхвърли благодарността му. — Мъдрият човек знае кога да замълчи.

Ернак се засмя.

— Признавам, че в повечето случаи думите ми убягват, така че трябва да съм наистина много мъдър.

Яниф тайно огледа двора, след това понижи гласа си до заговорнически шепот:

— Ще ти споделя една тайна, Ернак.

— Каква? — прошепна той, навеждайки се към него с разширени от очакване очи.

— Понякога е по-добре да замълчиш, отколкото да кажеш каквото и да било. Ще бъдеш изненадан колко много хора са склонни да тълкуват мълчанието като сериозно мислене.

— Наистина?

— Да, затова сигурно разбираш, че няма нужда да ми благодариш. Аз просто ще изтълкувам липсата на думи като мълчание от благодарност, подобаващо за един мъдър магьосник — Яниф се ухили лукаво.

Ернак потърка брадичката си.

— Никога преди не съм мислил за мълчанието по този начин...

— Очарователно, нали?

— Хммм... да. Да, така е.

— Може би следващия път, когато Висшата Гилдия заседава в залата, ще откриеш в себе си тази забележителна способност.

Ернак схвана намека.

— Може би ще го направя.

Яниф го потупа по гърба, след това двамата напуснаха двора.

И така, когато следващият път се свика Династията на Мъдреците, настъпи загадъчна безизходица... Бяха шестима мъдреци „против“ и шестима „за“. Но в този момент решаващият глас запази твърдо мълчание.

През цялото време докато заседаваха, всички забелязаха, че благият магьосник Ернак беше необичайно сдържан. Заел поза на задълбочено мислене, той се взираше втренчено в далечната каменна стена. Сякаш съзерцаваше множеството зрънца хоросан, които съдържаше, не само стената, но може би и цялата Вселена. Той не проговори, като разочарова и двете страни.

Половината от магьосниците твърдяха, че съдбата на Вселената е заложена на карта задето се бе въздържал от гласуване! Другата половина — че континуума няма нищо толкова общо с вота!

Така че гласуването трябваше да бъде отложено и не бяха предприети никакви действия. Трябваше да гласуват тринадесет члена, за да бъде решението законно. Такъв беше авиаранският закон.

Невижданото мълчание на Ернак обърка останалите. Всички, с изключение на един.

Ако някои от Мъдреците си задаваше въпроса какъв е този доволен блясък в очите на магьосника, то нито един не посмя да го изкаже гласно. Още повече, че обекта на това заседание се оказва ученик на същия този мистик. А може би беше чисто и просто съвпадение.

Магьосниците бяха много прагматични, особено възрастните.

И макар да не бяха взели никакво решение, денят не беше напълно пропилян. Не, изобщо не бе пропилян.

Защото винаги след това идваше мъдростта на вечерта, за да омекоти безмилостно тежките условия от живота на мистика.

И за онези, които се чудеха дали магьосниците губят време да обмислят такива дреболии...

Те минаваха с това уверение: Изборът, в края на краищата, е наша работа.

ЕПИЛОГ

Сребърната гора, планетата Ганакри

Дълбоко в горите, където дърветата бяха много на гъсто, а листата образуваха плътна защитна покривка, се издигаше самотна колиба. Вътре едно паянтово легло беше толкова близо до пламъците на огъня, колкото безопасността позволяваше. В него лежеше странно свита фигура, издаваща слаби признаци на живот.

Денят не беше студен, но дори под купчината окъсани одеяла, струпани върху леглото, създанието, което се криеше отдолу трепереше неконтролируемо.

Досега никой и нищо не беше възкръсвало от пепелта. Съществото, което лежеше там, потъваше все по-дълбоко в студената пустота на собственото си унищожение.

Навън, една възрастна жена, която бавно събираше клони за горене, спря за миг, за да се подпре на едно дърво. Тя притежаваше голяма дарба за лекуване, обаче тази задача можеше да се окаже отвъд възможностите ѝ. С всеки изминал ден, раните на тялото зарастаха, но мракът в душата растеше. И макар, че от вътрешността на колибата не долиташе и звук, тя знаеше, че странният „гост“ страда от неописуеми мъки. От деня, в който го беше открила — по-скоро мъртъв, отколкото жив — той беше издал звук само веднъж. Този болезнен звук, тя щеше да помни до края на дните си. Трогателният вик на абсолютна агония, който идваше от дълбините на душата му, беше осезаемият белег на страданието.

Нещастникът бе захвърлен върху купчина отпадъци зад крепостта на Лорд Карпон, заедно с различни употребявани вещи и боклуци. Охраната го беше помислила за мъртъв поради очевидни причини. Бяха се постарали да го довършат.

Той трябваше да бъде мъртъв. Жената никога не беше виждала жив човек с такива наранявания! Сигурно неговата воля за оцеляване бе силна, защото беше млад, едва навлязъл в разцвета на силите си... Колко жалко!

След този единствен изблик, той мълчеше. Тих като гората, преди да настъпи буря. Щеше да е по-добре да изкреши болката си.

Неведнъж през деня тя се изкачваше до крепостта на Карпон — особено когато се почистваха складовите помещения, защото почти винаги можеха да се намерят полезни неща — ако човек е склонен да рискува да ги търси, разбира се. Така в този ден, тя бе открила полумъртвия мъж, захвърлен като отпадък. И се чудеше колко полезен можеше да се окаже той в края на краищата.

При последното си пътуване до крепостта, докато „гостът“ ѝ трепереше в колибата, по невнимание тя се озова прекалено близо до пазачите на двореца. Жената винаги се стараяше да ги избягва, защото хората на Карпон бяха жестоки.

Както се очакваше, те я подиграваха, замеряха я с кал, просто за забавление, и се смееха, докато тя се опитваше бързо да обърне каруцата си. Сафирът — животното, което теглеше каруцата, се завъртя бързо при командата ѝ, но пазачите все още се целеха в нея от мястото си. За щастие сега използваха само шепи кал. В миналото, те хвърляха камъни.

Когато успя да се изплъзне, жената забеляза, че пазачите си подаваха и закачаха на коланите си някакви дълги ленти, които отдалеч доста приличаха на завързани кичури от дълга коса.

Не беше обикновена коса. Никога досега не беше виждала такава. Копринена, дълга, разкошна... Цветът също беше много необикновен.

Бе докарала пациента си почти скалпиран — главата му беше цялата в рани и кървеше. През седмиците, които прекара в колибата, тук-там косата бе започнала да расте отново. Цветът беше толкова уникално красив, че дори сега, когато все още малко поникнала, караше дъхът ѝ да секне. Не можеше да има друга подобна на тази коса. Бяха същите кичури, които едрите пазачи носеха привързани на кръстовете си като завоюван трофей. Какво морално падение! Те изпитваха чудовищна наслада от неговото унищожение!

Тя преглътна жлъчката, която се надигна в гърлото ѝ, щом в съзнанието ѝ изплува неотдавнашен спомен. Това трябва да е коса на фамилиер! Казват, че тя няма равна на себе си. Можеше ли той да е...?

Фамилиерите имаха две различни на цвят очи. На няколко пъти гостенинът ѝ се бе опитал да ги отвори, но заради нараняванията те

оставаха затворени. Вероятно никога нямаше да може да ги отвори.

Тя се питаше дали човекът ще може да проговори отново. Надяваше се да успее да му помогне. Всеки ден жената го питаше за името му, но той мълчеше.

Странното беше, че въпреки всичките си белези и рани, все още имаше следи от изключителната му красота. В деликатната форма на ръцете му. Във впечатляващата му височина. В тялото му. В кичурите от наново поникващата му коса. В чувствената форма на устните му.

С течение на времето повечето от физическите му наранявания щяха да се излекуват. Но дали духът му щеше да оздравее? Защото раните, които бяха видими, макар и ужасни, не изглеждаха толкова страшни, колкото душевните, които бе получил.

Тя въздъхна и изтри потта от челото си. Щеше ли гората да бъде достатъчна, за да го излекува? Старата жена стискаше здраво в ръцете си лековити билки. Болката от подобно нещастие никога не си отиваше. Тя знаеше това от опит. Една сълза се плъзна по обветреното ѝ лице. Мъчително бе да се види такава изумителна красота — твърде рядка за всички светове — да бъде унищожена толкова равнодушно.

От своята гледна точка, жената можеше да оцени фамилиерската красота. Тя възплащаваше естественото разбиране, че животът, в края на краищата, е нещо свещено и съвършено. Магическата красота на фамилиерската раса бе дар от природата. Но също както светлинната сабя, красотата беше нож с две остриета.

На някои напомняше за всичко, което са се надявали да съдържа живота: красота, великолепиe, чувственост. Но за други — беше крещяща изява на всичко, което никога няма да имат.

Навсякъде сред планетите, фамилиерите бяха търсени заради причини толкова много, колкото звездите на небето. Но нито една от тях нямаше значение за тези хора сменящи формата си. Те следваха твърдо пътищата, които сами си бяха избрали, напомняйки на всички — със самия си начин на живот — че истинската красота не е само във външността им, а в свободата на техните души.

Старицата смяташе, че за всяка раса бе трудно да се запази в тези смутни времена. Тя се молеше да успее да излекува фамилиера, защото само така той щеше да бъде свободен да направи своя собствен избор в живота.

Но... как можеш да излекуваш човек от рани, които не можеш да видиш?

Изгубеният фамилиер, познат като Дарик беше много оплакван на планетата Ма'ан.

Той беше обичан член на Мъглата. Прекрасен млад мъж отправил се на първото си приключение. Изпълнен с много мечти и очакван с вяра, надежда и упование. За нещастие бе една от многото жертви в тези ужасни дни. Поредният заловен от безмилостния Карпон и кръвожадните му търговци на роби.

Кралят беше заповядал всички фамилиери да останат у дома. Той смяташе Дарик за мъртъв. А и никой Чарл не го усети. Никой нямаше да бъде изпратен да го търси.

За този фамилиер нямаше да има превъплъщения. Любов. Съпруга. Все още млад, той не бе имал време да остави своя истински отпечатък в историята на народа си.

Би било жалко, ако с течение на времето, неговото име и съществуване изчезнат като мастило от стар лист хартия. Или пък неговата памет бъде изгубена в насыщната жизненоважна борба за оцеляване на цялата фамилиерска раса.

Напротив, щеше да дойде ден, когато народа на Дарик със сигурност щеше да чуе отново името му.

И гнева, който щеше да дойде с него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.